

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
ที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร

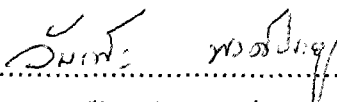
ปริญญานิพนธ์
ของ
กรรณาภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์

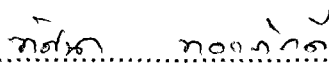
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม ๒๕๔๑

ลิขสิทธิ์นี้เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

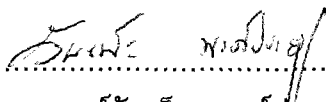
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

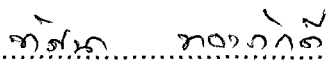
คณะกรรมการควบคุม

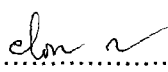
.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

.....กรรมการ
(อาจารย์ทัศน ทONGกัฏ)

คณะกรรมการสอบ

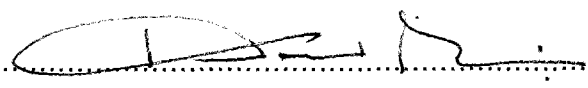
.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

.....กรรมการ
(อาจารย์ทัศน ทONGกัฏ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่ 10 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2541

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ทัศนากองภักดี กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และอาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ กรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะต่าง ๆ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องอันเป็นประโยชน์ในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และอาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่กรุณาเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ บาทหลวงจรัส ทองปิยะภูมิ ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่ให้ความอนุเคราะห์เครื่องฉายวีดิทัศน์

ขอขอบคุณ อาจารย์เจษฎา คนสะอาด อาจารย์ธันยภัทร มีคล้าย ครูแนะแนว อาจารย์ทรงชัย แยมลิ้มลุล ครูหมวดวิทยาศาสตร์ อาจารย์ศิริชัย สาครเสถียรกุล และอาจารย์ฝ่ายโสตทัศนศึกษาของโรงเรียนเซนต์ดอมินิกทุกท่านที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกตลอดเวลาที่ทดลอง และขอขอบใจนักเรียนชุมนุมถ่ายภาพที่ได้ให้ความร่วมมือในการถ่ายทำเทคนิคแม่แบบ ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและให้ความร่วมมือในการทดลองเป็นอย่างดี และขอขอบใจนายสาธิต ธนกุลไพศาล ที่ได้ให้ความช่วยเหลือด้านการพิมพ์จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบคุณ ส.ต.ท.เฉลิมชัย ประสิทธิ์กุลไพศาล และเพื่อน ๆ ทุกคน ที่คอยให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจในการทำวิจัยจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

และท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และสมาชิกทุกคนในครอบครัวที่ให้ความรัก และเป็นกำลังใจอันสำคัญยิ่ง จนทำให้สามารถทำงานวิจัยครั้งนี้ได้สำเร็จ

กรรณารณณ์ ดวงแจ่มกาญจน์

บทที่	สารบัญ	หน้า
1	บทนำ.....	1
	คำนำ.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	9
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	9
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อนตนเอง.....	31
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	40
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	40
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	40
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	41
	วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	44
	วิธีจัดกระทำกับข้อมูล.....	46
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า.....	48
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผล.....	48
	ผลการศึกษาค้นคว้า.....	48
5	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ.....	52
	บทย่อ.....	52
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	52
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	52

บทที่	หน้า
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	52
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	52
วิธีดำเนินการทดลอง	53
การวิเคราะห์ข้อมูล	53
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	54
อภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะ	59
บรรณานุกรม	61
ภาคผนวก	69
ภาคผนวก ก	70
ภาคผนวก ข	72
ภาคผนวก ค	193
ประวัติย่อของผู้วิจัย	202

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Two Groups Pretest – Posttest Design.....	44
2	เปรียบเทียบความรับผิดชอบตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อน และ หลัง การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	49
3	เปรียบเทียบความรับผิดชอบตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อน และ หลัง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	50
4	เปรียบเทียบผลต่างความรับผิดชอบตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม.....	51
5	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความรับผิดชอบตนเอง.....	198
6	แสดงคะแนนความรับผิดชอบตนเองของกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลัง การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	199
7	แสดงคะแนนความรับผิดชอบตนเองของกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลัง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	200
8	แสดงผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง.....	201

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ขณะที่โลกเจริญก้าวหน้าไปอย่างมากมายทั้งทางด้านวิทยาการ การประดิษฐ์คิดค้นต่างๆ ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่สิ่งเหล่านี้มิได้ทำให้มนุษย์มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขเสมอไป ดังที่ สันญา สันญาภิวัฒน์ (2514 : 77) กล่าวว่า ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยปัจจุบัน เช่น ความประพฤติดีของนักเรียนหรือเยาวชน ข้าราชการที่ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่และความสับสนวนวุ่นวายต่างๆ ในสังคมมีสาเหตุมาจากบุคคลเหล่านี้ขาดคุณสมบัติพื้นฐานอันเป็นสิ่งที่ทำให้คนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและขาดคุณสมบัติ ข้อหนึ่งคือ ความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบเป็นคุณสมบัติอันยิ่งใหญ่ ปัญหาต่างๆ ของสังคมจะลดน้อยลงไปมาก กิจการทั้งหลายของบ้านเมืองจะเจริญไปอย่างรวดเร็ว (ชม ภูมิภาค.2525 :133) ความรับผิดชอบเป็นลักษณะที่สำคัญที่จะต้องปลูกฝังไว้ในตนเองเพื่อตบแต่งพฤติกรรมของตนเองให้ปฏิบัติหน้าที่ไปในทางที่ถูกต้อง (สุภญาณ. 2533 : 53 - 54) จะเห็นได้ว่าความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะหนึ่งของบุคคลที่แสดงถึงความเป็นผู้มีวุฒิภาวะทางด้านอุปนิสัย และเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิตในสังคม เพราะบุคคลแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ที่จะต้องกระทำมากมายในสังคม เช่น บทบาทของพลเมืองที่ดี บทบาทของลูก บทบาทของพ่อแม่ บทบาทของครู บทบาทของนักเรียน เป็นต้น ถ้าทุกคนรู้จักรับผิดชอบเป็นอย่างดีก็จะยอมทำให้สังคมสงบสุขเจริญรุ่งเรืองประเทศก็จะพัฒนาไปได้ด้วยดี (ละม้ายมาศ ศรทัตต์ และ จรรยา สุวรรณทัต.2510 : 112)

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการศึกษาไว้ว่า เพื่อให้ผู้เรียนมีความซื่อสัตย์ มีวินัยในตนเอง เคารพต่อกฎหมาย และกติกาสังคมรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว สังคม ตลอดจนเสริมสร้างความเสมอภาคและความเป็นธรรมในสังคม เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักสิทธิและหน้าที่ รู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะ มีความสามัคคี และเสียสละเพื่อส่วนรวม รู้จักแก้ปัญหาด้วยสันติวิธีอย่างมีเหตุผลและหลักการ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2511 : 2)

รัฐบาลเห็นความสำคัญในการปลูกฝังความรับผิดชอบต่อให้แก่เด็กและเยาวชนโดยได้จัดลำดับความสำคัญของ ความรับผิดชอบต่อ การพึ่งตนเอง และความขยันหมั่นเพียร ไว้เป็นลำดับแรก ดังประกาศค่านิยมพื้นฐาน 5^{(1) (2) (3) (4) (5)} เมื่อวันที่ 17 ธันวาคม 2525 ของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งได้แก่ การพึ่งตนเอง ขยันหมั่นเพียร และมีความรับผิดชอบต่อ

การประหยัดและการออม การมีระเบียบวินัย การปฏิบัติตามคุณธรรมของศาสนา และความ
รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. 2525 : 3) จากการ
ศึกษาวิจัยของกรมการฝึกหัดครู พบว่า คุณลักษณะของจริยธรรมด้านความรับผิดชอบเป็น
คุณลักษณะประการแรกที่ต้องปลูกฝังไว้ในสังคมไทย (กรมการฝึกหัดครู. 2522 : 5)

ความรับผิดชอบเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่มีความสำคัญและควรปลูกฝังให้กับนักเรียน
การที่จะให้บุคคลเกิดความสำนึกในความรับผิดชอบเป็นคติประจำใจจะต้องมีการฝึกฝนและ
ปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก (ประมวญ จิตตินันท์. 2527 : 7) ดังนั้นในฐานะที่โรงเรียนเป็นสถาบันที่
นอกเหนือไปจากครอบครัว ชุมชน ประเทศชาติ และเป็นแหล่งสืบทอดวัฒนธรรม ปลูกฝัง
คุณธรรม (สมน อมรวิวัฒน์. 2526 : 1) ประกอบกับชีวิตของเด็กผูกพันอยู่กับบ้านและโรงเรียน
เป็นส่วนมาก จึงเป็นเรื่องที่จะละเลยเสียมิได้ที่จะปลูกฝังให้เกิดความรับผิดชอบต่อตนเอง ครู
จึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการปลูกฝังความรับผิดชอบต่อตนเองให้เกิดขึ้นกับเด็กซึ่งวิธีการที่ใช้กันมิใช่ด้วย
การว่ากล่าวตักเตือนและอบรมเท่านั้น แต่ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสำรวจตนเอง ยอมรับ และ
เข้าใจตนเอง มองตนเอง ในแง่ความเป็นจริงได้ถูกต้องเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้มองเห็นแนวทางใน
การแก้ไข ปรับปรุงตนเองไปในทางที่ดีตามศักยภาพที่เขามีอยู่

จากการที่ผู้วิจัยสอนอยู่ที่โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียน
ชายล้วนและสอนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน อาจารย์
ประจำชั้น พบว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้อง
กับข้อมูลที่ได้จากการใช้คำถามปลายเปิดกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา
2539 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 178 คน มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง
จำนวน 45 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 185 คน มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง
จำนวน 75 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 178 คน มีปัญหาเกี่ยวกับ
ความรับผิดชอบต่อตนเอง จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 25.24 45.63 และ 29.13 ตาม
ลำดับ มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง กล่าวคือ ไม่เอาใจใส่ต่อการเรียน และงานที่
ได้รับมอบหมาย ขาดความขยันหมั่นเพียร ไม่ตรงต่อเวลา ขาดความละเอียดรอบคอบในงานที่
ทำก่อนส่งครู ซึ่งไม่สอดคล้องกับนโยบายและปรัชญาของโรงเรียน มุ่งเสริมสร้างเยาวชนให้
สมบูรณ์แบบตามแนวทางแห่งความจริง ส่งเสริมพัฒนาความสามารถ และศักยภาพภายใน
บรรยากาศแห่งอิสรภาพที่รู้จักรับผิดชอบ เพื่อจะได้ร่วมกันสร้างสรรค์สังคม ที่มีความยุติธรรม
และเกิดทุนศักดิ์ศรีมนุษย์ยิ่งขึ้น

การพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองสามารถพัฒนาได้หลายวิธี เช่น การใช้กิจกรรม
กลุ่ม สถานการณ์จำลอง การใช้เทคนิคแม่แบบ และการให้คำปรึกษา เป็นต้น วิธีหนึ่งที่น่า
จะพัฒนาได้ คือ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมเพราะการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรม
นิยมเป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนในการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเองใน

ปัจจุบันให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ตลอดจนสามารถปฏิบัติได้จริง มีการวางโครงการปรับพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ โดยผู้วิจัยทำหน้าที่เอื้ออำนวยบรรยากาศของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและใช้เทคนิคต่างๆตามความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น (ม.ร.ว.สมพร สุทัศน์. 2533 : 158 - 160) และผู้วิจัยสนใจที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมรายบุคคลและเป็นกลุ่มมาใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียน ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มซึ่งเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเอง และแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น นักเรียนมีโอกาสอภิปรายเกี่ยวกับปัญหา และวิธีการแก้ไขร่วมกัน ซึ่งนอกจากนักเรียนจะคิดแก้ไขปัญหาของตนเองแล้วนักเรียนสามารถเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ปัญหาของผู้อื่นด้วยวิธีการนี้ทำให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความสามารถต่อกลุ่มอันจะนำไปสู่ความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่ามาสู่ทุกคน (คมเพชร ฉัตรศุภกุล. 2521 : 91) และเนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นวัยที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นที่ควรสร้างคุณลักษณะและปลูกฝังให้เกิดความสำนึกในความรับผิดชอบที่มีต่อตนเอง ซึ่งวัชร ทรัพย์มี (2522 : 178 -179) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เด็กในวัยนี้จึงเต็มใจที่จะฟัง เข้าใจและยอมรับความคิดเห็น ตลอดจนข้อเสนอแนะจากเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าผู้ใหญ่ และพร้อมที่จะนำแนวคิดนั้นไปปฏิบัติ ดังผลการวิจัย ของ รังสรรค์ เพ็งหนู (2523 : 86) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรมนิยม พบว่า นักเรียนที่ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกตามโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่าก่อนได้รับการทดลองปีรัตน์ นุชผ่องใส (2530 : 62) ได้ทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อสัมพันธภาพระหว่างบุคคลสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม

การพัฒนาความรับผิดชอบต่อนตนเองอีกวิธีหนึ่งที่น่าจะใช้ได้ผล คือ การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เพราะเป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนที่มีการพบปะกันเป็นส่วนตัวโดยเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้ระบายอารมณ์และความคับข้องใจได้อย่างอิสระไม่ต้องเกรงว่าผู้ใดจะล่วงรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะคอยสร้างบรรยากาศและให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาช่วยเหลือตนเองได้ (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 17) แต่ในขณะเดียวกันเด็กในช่วงวัยรุ่นตอนต้นนี้ยังขาดประสบการณ์ในการตัดสินใจที่จะแก้ปัญหาต่างๆและต้องการผู้ชี้แนะแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้นๆ ดังผลการวิจัยของ ทูธเอกซ์ และคาร์คัฟฟ์ (วัชร ทรัพย์มี.2533 : 54; อ้างอิงมาจาก Truax and Carkhuff.1976) ได้ศึกษา พบว่า การจัดสภาพการณ์ที่เหมาะสมให้กับผู้รับบริการ การยอมรับบริการโดยปราศจากเงื่อนไข ให้ความอบอุ่น เข้าใจความรู้สึกนึกคิด

ช่วยให้ผู้รับบริการสำรวจตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนตนเองมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนตนเองมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อนตนเองแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ทราบผลของการเปรียบเทียบการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก และคาดว่าเป็นประโยชน์แก่ครูแนะแนวและผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความรู้ความชำนาญในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้นำเอาวิธีการดังกล่าว ไปใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปรับใช้ในชั้นอื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 46 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองแบ่งเป็น 2 วิธี ได้แก่

3.1.1 การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3.1.2 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคลของผู้ให้คำปรึกษาแก่ผู้รับคำปรึกษาหรือนักเรียนมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนทราบแนวทางปรับปรุง หรือแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองโดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและใช้เทคนิคต่างๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น การใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้วิจัยอาจใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน โดยมีลำดับขั้นของการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียนเป็นรายบุคคล ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่นใจ สบายใจ ไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะร่วมมือในเปลี่ยนแปลงปัญหาด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความและการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองและผลที่เกิดขึ้นภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของปัญหาด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและนักเรียนต้องการจะแก้ไขแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองต่อไป

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่มซึ่งก่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบแนวทางในการปรับปรุง หรือแก้ไขปัญหเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมใช้เทคนิคต่างๆ ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เป็นต้น การใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้น ผู้วิจัยอาจใช้มากกว่า 1 เทคนิค หรือใช้ทุกเทคนิคในแต่ละครั้งแล้วแต่ความเหมาะสมกับปัญหาของนักเรียน โดยมีลำดับขั้นตอนของการให้คำปรึกษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา เป็นขั้นสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษา กับนักเรียนทุกคนในกลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่นใจ สบายใจ ไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะร่วมมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความและการให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง และผลที่เกิดมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร

2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง และนักเรียนต้องการจะแก้ไข แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาหรือข้อตกลงเพื่อที่จะดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองต่อไป

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม

ขั้นที่ 3 ขันยติการให้คำปรึกษา ให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้านการเรียนและการทำงานที่ได้รับมอบหมาย โดยพยายามทำหน้าที่เต็มความสามารถ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย ได้แก่

3.1 ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ ได้แก่ การตั้งใจฟังขณะที่ครูสอน และการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การไม่นำสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนหรือการทำงาน ขึ้นมาเล่นขณะที่ครูสอนและมอบหมายงานให้ทำ การนำอุปกรณ์การเรียนมาให้ครบ

3.2 ความเพียรพยายาม ได้แก่ ความอดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและงานที่ทำ การพยายามติดตามผลงานของตนเองที่ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานที่ทำบกพร่องให้ดียิ่งขึ้น

3.3 การตรงต่อเวลา ได้แก่ การเข้าเรียนให้ทันเวลาและการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันและส่งตามเวลาที่กำหนด

3.4 ความละเอียดรอบคอบ ได้แก่ การรู้จักคิดใคร่ครวญในงานที่จะทำเพื่อให้ถูกต้องและสมบูรณ์ การตรวจทานความเรียบร้อยเมื่อทำงานเสร็จก่อนส่งครู

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ต้องการศึกษากการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ดังนั้นเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย จะครอบคลุมหัวข้อต่างๆ เรียงตามลำดับดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา
 - 1.2 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษารายบุคคล
 - 1.3 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.4 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อตนเอง
 - 2.1 ความหมายของความรับผิดชอบ
 - 2.2 ความสำคัญของความรับผิดชอบ
 - 2.3 การพัฒนาความรับผิดชอบ
 - 2.4 ประเภทของความรับผิดชอบ
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

อิงลิช และ อิงลิช (อาภา จันทรสกุล. 2535: 1 ;อ้างอิงมาจาก English and English. 1968)ได้ให้คำจำกัดความของการให้คำปรึกษาว่าเป็นสัมพันธภาพที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่มาขอรับบริการและ สามารถแก้ไขปัญหาของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ไครว์ และ ไครว์ (อำพัน ทันสม. 2535 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Crow and Crow.1962 : 164) ที่ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก และเข้าใจตนเองทำให้สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาได้

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529:124) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการฝึกฝนมา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหาต่างๆ ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมีความสบายใจขึ้นเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึกตลอดทั้งพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถวางแผนโครงการในอนาคตของตนได้

สมิธ (คมเพชร ฉัตรศุภกุล . 2521 : 8 ; อ้างอิงมาจาก Smith. 1955 :156) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการซึ่งอยู่ในรูปของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคน บุคคลหนึ่งเป็นผู้ที่มีปัญหาซึ่งไม่สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ ส่วนบุคคลอีกคนหนึ่งนั้นก็จะเป็นผู้ที่มีวิชาชีพชั้นสูงซึ่งได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีตลอดจนมีประสบการณ์ที่จะทำให้เขามีความสามารถช่วยเหลือแก้ไขปัญหาของบุคคลหลาย ๆ ประเภท

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533:734) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา คือกระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ร่วมมือกันเป็นอย่างดีระหว่างบุคคลอย่างน้อยสองคน ได้แก่ ผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีคุณสมบัติด้านส่วนตัวและคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสมให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ให้รับคำปรึกษาซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหาต้องการพัฒนาและต้องการความช่วยเหลือ เพื่อให้มีความเข้าใจตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองอย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุขอันควรแก่สภาพ

จากความหมายของการให้คำปรึกษาดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษา เป็นกระบวนการของการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ผ่านการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะตลอดจนมีประสบการณ์ในการช่วยเหลือบุคคลเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษา รู้จักเข้าใจตนเอง แก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติความรู้สึกละพฤติกรรมในวิถีทางที่ดีขึ้น สามารถนำไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่

1.1.2 ประเภทของการให้คำปรึกษา

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 :179) ได้แบ่ง การให้คำปรึกษา เป็น 2 ประเภท คือ การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับ รวีวรรณ ชินะตระกูล (2537 : 194) ซึ่งแบ่งการให้คำปรึกษาเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล และการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษา แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การให้คำปรึกษารายบุคคลและการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.2 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษารายบุคคล

1.2.1 ความหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคล

แบล็คแฮม (Blackham. 1977:7) กล่าวว่าไว้ว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลเป็นความสัมพันธ์ที่มีลักษณะเฉพาะตัวที่ให้โอกาสในการเรียนรู้ รู้สึกคิด มีประสบการณ์ และเปลี่ยนแปลงไปในวิถีทางที่น่าพึงพอใจ

คอตเทิล และคนอื่น ๆ (Cottle and others. 1986) ให้ความหมายการให้คำปรึกษารายบุคคลว่า เป็นกระบวนการที่ผู้ให้บริการปรึกษาช่วยให้ผู้รับบริการได้เผชิญเข้าใจและยอมรับข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและการปฏิสัมพันธ์ กับบุคคลอื่นเพื่อให้สามารถตัดสินใจเลือกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529:179) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคลว่า เป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคลระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529:407) กล่าวถึง การให้คำปรึกษารายบุคคลว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาเป็นการส่วนตัวเฉพาะรายในแต่ละครั้งเพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างเหมาะสมสามารถวางโครงการชีวิตของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

จากความหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคลดังกล่าว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลเป็นกระบวนการช่วยเหลือซึ่งเกิดจากสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อม มีทักษะ และสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคล

อาร์บัคเคิล (Arbuckle. 1970 : 195) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคลไว้ดังนี้

1. ช่วยแก้ปัญหาของผู้รับบริการ
2. ช่วยให้เกิดความสุขความพอใจ
3. สังคมมีความสุขความพอใจกับผู้รับบริการ
4. ช่วยให้เลิกล้มการตัดสินใจเลือกที่คำนึงถึงแต่เพียง “ความถูกต้อง”

เท่านั้น

ศิริบูรณ์ สายโกสุม (2533 : 195) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคล คือ การช่วยให้บุคคลตระหนักถึงตนเองมีความรับผิดชอบต่องานของตนเองสามารถเผชิญกับปัญหาความยากลำบาก และนำศักยภาพที่มีอยู่มาใช้อย่างเต็มที่โดยมีความสอดคล้องกับแบบการดำเนินชีวิตของตนภายในขอบเขตทางจริยธรรมของสังคม

จากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคลดังกล่าว สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษารายบุคคลนั้นเพื่อช่วยเหลือให้บุคคลรู้จัก และเข้าใจตนเองสามารถเผชิญกับปัญหาความยากลำบาก และนำตนเองไปสู่ความเจริญในการดำเนินชีวิตในสังคมได้

1.2.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษารายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึง ข้อดีของการให้คำปรึกษารายบุคคลไว้ ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขาจากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรง ด้วยความละเอียด ครอบคลุม และรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษาเป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง เขาจึงเป็นผู้ที่ควรได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเองได้อย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งจะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหา และหาทางแก้ไขปัญหาได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องกังวลถึงความคิดเห็นและความรู้สึกหรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา
5. ผู้รับคำปรึกษาไม่ต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในด้านมนุษยสัมพันธ์หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่นเพราะเขาจะมีความสัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวในระหว่างการให้คำปรึกษา

1.2.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษารายบุคคล

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 412) ได้กล่าว ถึงข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษารายบุคคลไว้ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่นโดยทั่วไปไม่มีความเชื่อว่า ปัญหาที่ตนประสบนั้นเพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจและหาทางออกให้ได้ดีกว่าความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ต่างวัยและต่างความคิดจากเขา
2. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่นโดยธรรมชาติไม่ต้องการแสดงตนอย่างเปิดเผยว่าไม่มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่รู้ เพราะเกรงจะเสียสถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก
3. ผู้รับคำปรึกษาเสียโอกาสอันดีที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการปรับตัวด้านต่าง ๆ กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน

4. ผู้รับคำปรึกษาอาจจะเกิดความเคยชินที่จะไว้วางใจและต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือเฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น

5. การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาและบุคลากรซึ่งมีจำกัด ดังนั้น นักเรียนบางคนที่ต้องการได้รับคำปรึกษา จึงอาจไม่ได้รับบริการโดยทั่วถึง

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษารายบุคคล เป็นกลวิธีหนึ่งที่เน้นในเรื่องของสัมพันธภาพในการให้คำปรึกษาระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาอันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในตัวผู้รับคำปรึกษาและสามารถพิจารณาเพื่อทำความเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง และเปลี่ยนแปลงตนเองในทางที่ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน

1.3 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.3.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

โอลเซน (Ohlsen.1970 : 31) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า หมายถึงการให้ความช่วยเหลือบุคคลที่ปกติให้ยอมรับปัญหาและพยายามแก้ไข ปัญหาของตน ตลอดจนช่วยให้ผู้มีปัญหาได้เรียนรู้ที่จะเอาความคิดจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

แฮนเซน วอร์เนอร์และสมิท (Hansen, Warner and Smith.1976 : 6) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มคือ กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตนเองและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตน แล้วพยายามแก้ไขปรับปรุงทัศนคติและพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น

สุรงค์ นามสูตร (2527 : 20) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เป็นกระบวนการหนึ่งที่บุคคลในกลุ่มซึ่งประกอบด้วยผู้ให้คำปรึกษาและสมาชิกที่มีความสมัครใจมาเข้ากลุ่มร่วมกันซึ่งมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

วัชร ทรัพย์มี (2520 : 80) ได้อธิบายถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า เป็นกระบวนการที่กลุ่มซึ่งมีความคิดที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาปรึกษาหารือซึ่งกันและกันเป็นกลุ่มโดยมีผู้ให้คำปรึกษารวมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคนเป็นการระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจได้สำรวจตนเองได้ฝึกการยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง กับทั้งได้ฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าคนอื่นก็มีความขัดแย้งหรือมีความคิดเห็นเช่นเดียวกับตน ไม่ใช่ตนเองเท่านั้นที่มีปัญหา นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2525 : 176-178) ยังได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า มุ่งเปลี่ยนพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนเกี่ยวกับความรู้สึก ทัศนคติ อารมณ์ ซึ่งมีอิทธิพลต่อ

พฤติกรรมของสมาชิกโดยมีการจัดสภาพแวดล้อมภายในกลุ่มให้เกิดบรรยากาศที่จะให้สมาชิกระบายความรู้สึก ทศนคติของตนเองออกมาด้วยความสมัครใจซึ่งจะทำให้เกิดความภาคภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือ กระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหาหรือมีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือร่วมกันโดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษาช่วยให้ความช่วยเหลือ หรือ ร่วมให้คำปรึกษา

อาภา จันทรสกุล (2535 : 247 - 248) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือ การให้บริการปรึกษากับบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลาเดียวกันซึ่งในกลุ่มจะมีสมาชิกประมาณ 6 - 12 คน ผู้รับคำปรึกษานอกจากจะมีปฏิสัมพันธ์เชิงจิตวิทยากับผู้ให้คำปรึกษาแล้ว จะต้องมามีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มด้วย ฉะนั้นสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจึงเป็นทั้งผู้รับความช่วยเหลือและเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในแง่ต่าง ๆ กันไปโดยเน้นให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนเปิดเผยถึงความรู้สึกต่อประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และให้สมาชิกได้พัฒนาตนเองเต็มขีดความสามารถ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือบุคคลปกติ ซึ่งมีสมาชิกประมาณ 6 - 12 คน ที่มีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือเพื่อแก้ไขปัญหาร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการให้คำปรึกษาร่วมกันอยู่ด้วย สมาชิกมีโอกาสแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีความเห็นอกเห็นใจกัน มีการพัฒนาด้านความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่การแก้ปัญหาของสมาชิกแต่ละคน

1.3.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

โอลเซน (Ohlsen. 1977 : 5 - 10) ได้ให้ความเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อกำหนดพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย และประเมินผลความก้าวหน้าของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและบุคลิกภาพของสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนได้เรียนรู้ที่จะรู้จักตนเอง รู้จักสิ่งแวดล้อม ตลอดจนการปรับตัวที่ดี

วัชร ฐะคำ (2533 : 52) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการให้คำปรึกษารายบุคคลคือ เพื่อสำรวจและประเมินตนเอง ได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสังคม และสามารถนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

คอเรย์ (Corey. 1981 : 8) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. เพื่อเรียนรู้การไว้วางใจตนเองและผู้อื่น

2. เพื่อรู้จักตนเองและค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน
3. เพื่อรับรู้ว่าคุณอื่นก็มีความต้องการและมีปัญหาคล้ายคลึงกันกับตน
4. เพื่อรู้จักตนเองยอมรับและมั่นใจในตนเอง อันจะนำไปสู่การมี

ทรรศนะใหม่ของตนเอง

5. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหา และมองหาวิธีลดความขัดแย้งในตนเอง

6. เพื่อเพิ่มความสามารถในการนำตนเอง การพึ่งตนเอง และความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมที่อยู่

7. เพื่อกำหนดแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องการและรับผิดชอบที่จะปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

8. เพื่อเพิ่มความไวในการรับรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่น

9. เพื่อเรียนรู้วิธีการโต้แย้ง หรือเผชิญหน้ากับผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา ด้วยท่าทีที่เอื้ออาทรห่วงใยและจริงใจ

10. เพื่อรับรู้การตัดสินใจเลือกของตนเองและการรู้จักเลือกอย่างฉลาด

11. เพื่อเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของตนเองไม่ขึ้นอยู่กับความคาดหวังของผู้อื่น

12. เพื่อช่วยให้ค่านิยมที่ตนเองมีอยู่ชัดเจนขึ้น เรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนเองไปตามครรลองของค่านิยมนั้น

จากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังกล่าว สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม คือ การช่วยเหลือให้บุคคลเข้าใจตนเองในด้านความรู้สึกและการกระทำโดยใช้ประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้จากกลุ่มนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมให้ดีขึ้นสามารถนำตนเองไปสู่ความเจริญในการดำรงชีวิตของตนเองและสังคมได้

1.3.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 418 - 419) ได้กล่าวถึง ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจใหม่ว่าไม่เพียงแต่ตนผู้เดียวเท่านั้นที่ประสบปัญหา ผู้อื่นก็ประสบปัญหาที่คล้ายคลึงกันด้วยความรู้สึกโดดเดี่ยว ความละอาย และความรู้สึกแปลกประหลาดจะลดลง การยอมรับในตนเอง และความเข้าใจในตนเองจะเพิ่มขึ้น

2. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกยอมรับ และนับถือตนเองมากขึ้น เพราะการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการช่วยแก้ไข

ปัญหาของสมาชิกผู้อื่น ดังนั้น สมาชิกแต่ละคนจะเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถมีคุณค่าและมีความสำคัญเพราะเขาเป็นทั้งผู้ให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกผู้อื่นและในขณะเดียวกันเขาก็เป็นทั้งผู้ได้รับความช่วยเหลือจากสมาชิกในกลุ่มด้วย

3. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับประสบการณ์ในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกผู้อื่น มีโอกาสฝึกการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมภายใต้สภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยเป็นอิสระและสมาชิกทุกคนต่างก็มีความจริงใจที่จะช่วยเหลือสนับสนุนให้เขาบรรลุเป้าหมาย

4. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาของเขาในหลาย ๆ แง่มุมจากสมาชิกของกลุ่มซึ่งอาจจะเคยประสบปัญหาชนิดเดียวกันมาแล้วซึ่งจะช่วยให้เขามีประสบการณ์ที่กว้างขวางในการเผชิญกับปัญหา และสามารถตัดสินใจเลือกทางแก้ไขได้ถูกต้องและรอบคอบขึ้น

5. ช่วยแบ่งเบาภารกิจของผู้ปกครอง ครู คุรุฝ่ายปกครอง และผู้บริหาร เพราะสมาชิกในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีความรู้สึกรับในความคิดเห็นและคำแนะนำของเพื่อนวัยเดียวกันกับคนที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตนมากกว่าจะยอมเชื่อผู้ใหญ่ หรือผู้ใหญ่ที่ขอบแสดงอำนาจ หรือไม่ให้สิทธิและอิสระแก่เขามาช่วยเหลือเขา

6. ช่วยให้ผู้ที่ให้คำปรึกษาสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษาเป็นจำนวนประมาณ 4 - 8 คน ซึ่งเป็นการประหยัดบุคลากร เวลา และงบประมาณซึ่งมีอยู่จำกัด

นอกจากนั้น กาชดา และ มีโซว์ (Gazda. 1967:44-75;Gazda and Measows. 1963 : 306-310) ได้กล่าวถึง ประโยชน์และคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า สมาชิกจะเกิดความเข้าใจว่าคนอื่น ๆ ก็มีปัญหาเช่นเดียวกับเขา การยอมรับการสนับสนุนจากสมาชิกในกลุ่มจะทำให้การยอมรับที่เผชิญปัญหาของแต่ละคน กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคมจริง ๆ เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาที่จะแสดงความรู้สึกของตนตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจจากสมาชิกคนอื่นภายในกลุ่ม สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้และรับความช่วยเหลือตามบทบาทของตน ภายในกลุ่มสมาชิกมีโอกาที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ไขของสมาชิกคนอื่นด้วยการสังเกต การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมักจะทำให้สมาชิกในกลุ่มต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล บรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของกลุ่มทำให้สมาชิกรู้สึกเสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ทำให้นำไปสู่การเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแสวงหาเอกลักษณ์ของตนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนที่นักจิตวิทยาการศึกษาได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกันช่วยประหยัดเวลา และเปิดโอกาสให้นักจิตวิทยาการศึกษาได้ใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่น ๆ ได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

1.3.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 419) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดบางประการของ

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความสามารถความสนใจและประสบการณ์ของผู้ให้คำปรึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเลือกสมาชิกของกลุ่มที่เหมาะสม การควบคุมกิจกรรมของกลุ่มให้ดำเนินไปสู่เป้าหมาย
2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ให้ความสำคัญกับปัญหาร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นปัญหาเฉพาะของสมาชิกบางคน ซึ่งต้องการวิเคราะห์และวินิจฉัยอย่างละเอียดจึงมีความสำคัญเป็นรองลงไป ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นสาเหตุให้สมาชิกบางคนขาดกำลังใจ และขาดแรงกระตุ้น เพื่อที่จะแก้ไขปัญหหรือพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่
3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอาจจะไม่บังเกิดผลสำเร็จด้วยดีตามที่ตั้งเป้าหมายไว้เพราะลักษณะและวิธีการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นอุปสรรคต่อผู้รับคำปรึกษาซึ่งประสบปัญหาจริง ๆ แต่ไม่กล้าเปิดเผยตัวเองอย่างเต็มที่ต่อสมาชิกของกลุ่มเพราะกลัวว่าจะเสียสถานภาพของตนในกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

1.3.5 การจัดกลุ่มเพื่อรับคำปรึกษา

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 103 - 109) กล่าวถึง การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มเพื่อรับคำปรึกษาว่าสมาชิกที่เหมาะสมที่จะเข้ากลุ่มควรเป็นผู้ที่อาสาสมัครและมีแรงจูงใจในการเข้ากลุ่ม ในการสัมภาษณ์สมาชิกครั้งแรก ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายและลักษณะของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่มเพื่อให้กลุ่มดำเนินงานและบรรลุถึงจุดมุ่งหมายและลักษณะของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่มเพื่อให้กลุ่มดำเนินและบรรลุถึงจุดมุ่งหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คมเพชร จิตรศุภกุล (2521 : 94) และวัชร ทรัพย์มี (2533 : 272 - 275) กล่าวถึง การเลือกสมาชิกกลุ่มว่า ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มให้เหมาะสมโดยเลือกสมาชิกที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันเต็มใจที่จะเข้ากลุ่มและต้องการรับคำปรึกษาอย่างแท้จริง เพื่อร่วมมือในการแก้ปัญหา นอกจากนี้สมาชิกในกลุ่มควรมีลักษณะแตกต่างกันบ้าง เช่น มีทั้งคนที่พูดเก่ง คนใจร้อน คนสุขุม คนฐานะดี คนยากจนคละก้นไป แต่ต้องให้มีความสมดุลระหว่างสมาชิกแต่ละประเภท เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาได้หลายลักษณะ

1.3.5.1 ขนาดของกลุ่ม

เชิร์ตเซอร์ และสโตน (Shertzer and Stone. 1971 : 217)

ให้ความเห็นว่า จำนวนสมาชิกที่เหมาะสมที่สุดคือ 6 คน เพราะถ้าจำนวนสมาชิกมากกว่ากำหนดจะทำให้กลุ่มแตกเป็นสองกลุ่มได้ง่าย วัชร ทรัพย์มี (2520 : 39) มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม บุคคลที่เข้ากลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ดังนั้นสมาชิกกลุ่มต้องไม่มากเกินไปคือ 6 - 10 คน

1.3.5.2 เวลาและจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษา

แพทเทอร์สัน (Patterson. 1973 : 182) ได้ให้ความเห็นว่า ควรจัดให้มีการให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ถ้าช่วงเวลาของการให้คำปรึกษาน้อย อาจจัดให้มีการให้คำปรึกษา สัปดาห์ละ 2 - 3 ครั้ง ในแต่ละครั้งที่พบกัน ถ้าสมาชิกเป็นวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ ควรใช้เวลา 1 ชั่วโมง ถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง ถ้าเป็นเด็กระดับประถมศึกษาเวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษาไม่ควรนานเกิน 1 ชั่วโมง ประมาณครั้งละ 30 - 45 นาที เพราะเด็กอาจเกิดความเบื่อได้ และคมเพชร จัตรศุภกุล (2521 : 99) เห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เวลาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั่วโมง หรือไม่ควรเกิน 2 ชั่วโมง สำหรับจำนวนครั้งที่พบกัน มาห์เลอ (Mahler.1969 : 57) ให้ความเห็นว่า กลุ่มควรจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง และควรให้สมาชิกในกลุ่มพิจารณากันเองว่าจะสิ้นสุดการดำเนินกลุ่มเมื่อใด

คมเพชร จัตรศุภกุล (2521 : 99) มีความเห็นว่าการสิ้นสุดในการให้คำปรึกษาในโรงเรียนและวิทยาลัยควรกำหนดจำนวนครั้งไว้ประมาณ 6 - 7 ครั้ง โดยถือเป็นกลุ่มที่ใช้เวลาระยะสั้น

1.3.5.3 การสัมภาษณ์ก่อนการเข้ากลุ่ม

การสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลก่อนเข้ากลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องถามความสนใจของผู้รับคำปรึกษา และอธิบายเกี่ยวกับบทบาท หน้าที่ทั้งของผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งบอกประโยชน์ ที่ผู้รับคำปรึกษาจะได้รับจากการเข้ากลุ่ม เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน และความร่วมมือที่ดี (คมเพชร จัตรศุภกุล. 2521 : 94)

1.3.5.4 การจัดสถานที่

สถานที่ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรเป็นห้องที่มีลักษณะเป็นสัดส่วน และมีขนาดพอเหมาะ กับจำนวนเก้าอี้ควรมีลักษณะที่นั่งได้สบายและจัดเป็นวงกลม เพื่อให้สมาชิกได้มองเห็นอย่างทั่วถึง พื้นห้องควรสะอาด และพร้อมที่จะให้สมาชิกนั่งกับพื้นได้ ถ้าสมาชิกต้องการที่จะเปลี่ยนอิริยาบถบ้าง (Ohlsen. 1970 : 29 ; Mahler.1969 : 58 - 59)

1.3.5.5 ชนิดของกลุ่ม

ชนิดของกลุ่มควรจัดเป็นกลุ่มแบบปิด จะไม่มีการเปิดรับสมาชิก ในระหว่างการให้คำปรึกษาแม้จะมีสมาชิกลาออกจากกลุ่มไปแล้วก็ตาม เพราะการจัดกลุ่มจะทำให้สมาชิกมีปัญหาในเรื่องความไว้วางใจและความสนิทสนม (Hansen Warner and Smith. 1976 : 366)

1.3.6 พลังในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คมเพชร จัตรศุภกุล (2521 : 97) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ให้คำปรึกษาต้องรู้

และเข้าใจในการนำพลังต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินการให้คำปรึกษาให้สมบูรณ์ ดังนี้

1. ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลจะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะต้องรับรู้และยอมรับว่ามีความต้องการที่จะรับคำปรึกษาจะต้องพูดถึงปัญหาทั้งหลายของตน จะแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ได้รับคำปรึกษาจากกลุ่ม
2. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบสำหรับตนเองและเพื่อน เพื่อแก้ปัญหาในกลุ่ม
3. การยอมรับ (Acceptance) เมื่อสมาชิกให้การยอมรับตนเองจะเป็นผลให้บุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย
4. ความดึงดูดใจ (Attractiveness) จะทำให้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น
5. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยในขณะที่อยู่ในกลุ่มเขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเขา มีการยอมรับความคิดของบุคคลที่แสดงต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น
6. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่มซึ่งเป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม
7. ความตึงเครียด (Tension) การมีความเครียดและไม่พึงพอใจอยู่ในระดับพอเหมาะจะเป็นแรงจูงใจในการที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะทำให้บุคคลไม่ได้ใช้ความสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ
8. ปทัสถานของกลุ่ม (Group Norms) สมาชิกย่อมต้องการได้รับความช่วยเหลือ และไม่ต้องการจะให้คนอื่นมองข้ามในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มรับคำปรึกษาร่วมกัน

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกลวิธีหนึ่งที่เน้นความสัมพันธ์ของสมาชิกที่มีต่อกันตลอดเวลาโดยจะร่วมกันสำรวจปัญหา และความรู้สึกของกันและกัน แล้วหาทางแก้ไขปรับปรุงเพื่อพัฒนาตนเอง ผู้วิจัยจึงนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน

1.4 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.4.1 ภูมิหลังของทฤษฎีการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ (Krumholtz) และ ทอเรสเซน (Thoresen) เป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavior Counseling) ซึ่งการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนี้มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ของจิตวิทยากลุ่ม พฤติกรรมนิยม (Classical Behavior) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขการกระทำ

(Operent Conditioning) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่า พฤติกรรมมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนกระบวนการให้คำปรึกษานั้นพยายามให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาของตนเองได้นั้น ไม่ใช่เพียงแต่ให้ความอบอุ่น ยอมรับและเข้าใจผู้รับคำปรึกษาเท่านั้นผู้ให้คำปรึกษาต้องเน้นการสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในแนวที่ต้องการซึ่งจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรม (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 155)

วิญญู พูลศรี (2531 : 321) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งหมายถึง ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการได้รับการฝึกหัด ผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้จะเน้นวิธีการที่มีระบบทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยจะเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

1.4.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อาภา จันทรสกุล (2535 : 22) ได้กล่าวถึงธรรมชาติของมนุษย์ว่า มนุษย์เกิดมาไม่มีทั้งดีและเลว มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการเรียนรู้ซึ่งการเรียนรู้นี้ ทำให้เกิดขึ้นได้โดยการจัดสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ การเรียนรู้เดิมสามารถทำให้หมดไปและทำนองเดียวกันสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่มนุษย์สามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้แม้จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2523 : 771) ได้อธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ตามแนวคิดของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. มนุษย์เกิดมาอย่างเป็นกลาง ๆ เหมือนกับเป็นกระดานชนวนที่ว่างเปล่า คือ ไม่มีทั้งสิ่งที่ดีและเลวติดตัวมาแต่กำเนิดแต่พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลผลิตซึ่งเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม
2. มนุษย์มีความสามารถที่จะควบคุมและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ก็ตาม

ทอเรสเซน (วิญญู พูลศรี. 2531 : 322 – 324 ; อ้างอิงมาจาก Thoresen. 1969) ได้อธิบายความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการให้คำปรึกษาตามแนวทางของพฤติกรรมนิยม ไว้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้ ดังนั้น พฤติกรรมจึงเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้
2. การเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของบุคคลได้ด้วย
3. การเปลี่ยนแปลงของบุคคลจะเป็นไปตามหลักของการใช้ตัวแบบทางสังคม (Social Modeling) และหลักการใช้วิธีการเสริมแรง (Reinforcement)
4. มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมถ้าบุคคลใดสามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมได้บุคคลนั้นก็มีโอกาสที่จะกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้เป็นไปตามที่ต้องการได้
5. แม้ว่าสิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ตาม แต่มนุษย์สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองหรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองได้
6. บุคลิกภาพของมนุษย์สามารถเปลี่ยนแปลงได้โดยใช้วิธีการวางเงื่อนไข (Conditioning) ด้วยการให้รางวัล (Reward) การลงโทษ (Punishment) และพฤติกรรมของมนุษย์ก็เช่นเดียวกันจะมีการเปลี่ยนแปลงได้โดยอาศัยการเรียนรู้ (Learning)
7. นักพฤติกรรมนิยมเชื่อว่าบุคคลเกิดมาไม่ได้มีความดีหรือเลวติดตัวมาตั้งแต่เกิด พฤติกรรมทั้งหลายของบุคคลได้มาจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรม
8. พฤติกรรมของมนุษย์ เป็นผลมาจากการถูกกำหนดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อน (Antecedent Event) ดังนั้น จึงสามารถคาดคะเนการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ได้ และถ้าสามารถควบคุมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนได้ ก็จะสามารถควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้
9. ผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้สร้างหรือจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
10. การให้คำปรึกษาเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหยุดนิ่งหรือกำหนดทิศทางได้ล่วงหน้าเป็นเวลานาน ๆ และไม่ได้จัดทำเฉพาะในห้องให้คำปรึกษาเท่านั้น แต่ต้องจัดในสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ด้วย
11. กระบวนการปรึกษาประกอบด้วย การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา มองเห็นปัญหาและมีความเห็นพ้องต้องกัน ในพฤติกรรมที่ต้องการปรับปรุงแก้ไข การตั้งเป้าหมายที่จะสามารถวัดความก้าวหน้าได้

12. ผู้ให้คำปรึกษาจัดกลวิธีที่เหมาะสมในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงกลวิธีใหม่ หากพบว่ากลวิธีที่เลือกใช้ไปแล้วนั้นไม่ได้ผล

13. ประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาจะวัดได้จากผลของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายหลังจากการให้คำปรึกษา

จากความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และหลักการในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สรุปได้ว่า บุคคลเกิดมาไม่มีทั้งสิ่งที่ดีและเลว พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจที่มาของพฤติกรรมและใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลบุคคลสามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองได้แม้จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม

1.4.3 จุดมุ่งหมายในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

คอร์เลย์ (Corley.1991: 295) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมว่าเป็นการสร้างสภาพการณ์เรียนรู้ใหม่ให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการเรียนรู้นั้นควรจะแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้ผู้รับคำปรึกษา เป็นผู้ตั้งจุดมุ่งหมายซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับคำปรึกษา โดยผู้รับคำปรึกษาจะกำหนดจุดมุ่งหมายของการปรับ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมว่า ควรจะมีขอบเขตมากน้อยเพียงใด การประเมินผลและการให้คำปรึกษาจะกระทำพร้อมกันตลอดเวลาของการให้คำปรึกษา

ปราณี รามสูตร (2533 :213) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้นมุ่งให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ใหม่หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ โดยระบุเจาะจงที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมเฉพาะอย่างโดยชัดเจน และพฤติกรรมที่จะเปลี่ยนนั้นเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

วัชร ทรัพย์มี (2533: 158) ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนกับผู้รับคำปรึกษาว่า ประสงค์ที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมใดและผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาว่ามีสภาพการณ์ใดบ้างที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กำหนดให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติ และพฤติกรรมนั้นต้องสังเกตได้

จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สรุปได้ว่าเป็นจุดมุ่งหมายที่ได้ตกลงร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนกับผู้ให้คำปรึกษาว่า ประสงค์จะเปลี่ยนพฤติกรรมใดและต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้

1.4.4 ลักษณะสำคัญของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ม.ร.ว.สมพร สุทัศน์ (2533 : 160 - 161) และอาภา จันทรสกุล (2535 : 221) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสรุปได้ดังนี้

1. เป้าหมายของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป้าหมายจึงต้องชัดเจนในรูปของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ วัดได้ประเมินได้ และการกำหนดเป้าหมายนั้นผู้รับคำปรึกษาจะต้องเป็นผู้วางเป้าหมายในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้วยตนเอง
2. ผู้ให้คำปรึกษามีหน้าที่จัดประสบการณ์ใหม่ เลือกเทคนิคและคอยกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษา แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น โดยการเสริมแรง
3. การเลือกใช้เทคนิคและวิธีการแก้ไขพฤติกรรมนิยมมีมากมายหลายเทคนิค ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องพิจารณาเลือกใช้เทคนิค และวิธีการตามความเหมาะสม

1.4.5 หลักการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรม ได้แก่

การเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม (Operent Conditioning)

สกินเนอร์ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 28 - 29 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1930:168-177) กล่าวถึง หลักพฤติกรรมของอินทรีย์ว่า พฤติกรรมของอินทรีย์อยู่ภายใต้การควบคุมของการวางเงื่อนไข ผลกรรมที่อินทรีย์ได้รับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เงื่อนไขผลกรรมแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. เงื่อนไขเสริมแรง (Contingency of Reinforcement) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์พอใจ
2. เงื่อนไขการลงโทษ (Contingency of Punishment) หมายถึง เงื่อนไขของการให้ผลกรรมที่อินทรีย์ไม่พอใจ

สำหรับคำว่า เงื่อนไข (Contingency) ในที่นี้จะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลกรรมในสภาพหนึ่งๆ ซึ่งสามารถเขียนได้ว่า ถ้า ... แล้ว ... ได้ ... ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<u>พฤติกรรม</u>	<u>ผลกรรม</u>
ถ้า ขยันเรียน	สอบได้
ถ้า วิ่งไปชนกระเจก	หน้าผากแตก
ถ้า พูดจาสุภาพอ่อนหวาน	เป็นที่ชอบพอของผู้ที่พบเห็น

จากตัวอย่าง อินทรีย์ที่จะเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่อินทรีย์กระทำและผลกรรม ผลกรรมหนึ่ง ๆ อาจจะเกิดจากพฤติกรรมที่แตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกัน ซึ่งการที่อินทรีย์เรียนรู้ว่าพฤติกรรมอะไรจะนำไปสู่ผลกรรมอะไรเป็นการเรียนรู้เงื่อนไขผลกรรม

จากหลักการดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาตาม ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของ นักเรียนให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยผู้รับคำปรึกษา หรือนักเรียนจะได้รับการเสริมแรง ถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งจะทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไปอีก

1.4.6 ขั้นตอนในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ม.ร.ว.สมพร สุกตัญญู (2533 : 161 - 163) ได้อธิบายขั้นตอนของ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ดังนี้

1. การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาเก็บรวบรวมข้อมูล พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของผู้รับคำปรึกษา โดยใช้เทคนิคการสัมภาษณ์การสังเกตและบันทึก พฤติกรรม ข้อมูลที่ได้นี้จะช่วยให้เข้าใจถึงปัญหาของผู้รับคำปรึกษาและสามารถระบุปัญหาได้ ชัดเจน ในการเก็บข้อมูลนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องใช้เทคนิคการสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับ คำปรึกษาเพื่อให้เกิดความไว้วางใจและให้ความร่วมมือ

2. การตั้งเป้าหมาย ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาจะต้องตั้งเป้าหมาย ร่วมกันว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในลักษณะใด ซึ่งครัมโบลท์ และทอเรสเซิน (ม.ร.ว. สมพร สุกตัญญู, 2533 161 - 162 ; อ้างอิงมาจาก Krumboltz and Thoresen, 1969 : 1 - 2) กล่าวถึง การตั้งเป้าหมายว่า จะต้องอยู่ในรูปของพฤติกรรมที่ชัดเจนเฉพาะเจาะจง ซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 2.1 เป้าหมายนั้นตรงกับความต้องการของผู้รับคำปรึกษา
- 2.2 ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย
- 2.3 เป็นเป้าหมายที่สามารถประเมินได้

3. การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย ซึ่งผู้ให้คำปรึกษามีบทบาท และหน้าที่ ดังนี้

- 3.1 เป็นผู้ชี้แนะแนวทาง
- 3.2 เลือกใช้เทคนิคให้เหมาะสมกับปัญหา
- 3.3 จูงใจให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
- 3.4 เป็นตัวแบบ

วิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมายนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะต้อง อธิบายความจำเป็นพื้นฐาน ในการให้คำปรึกษาเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจยอมรับและตั้งใจ แนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง

4. การประเมินผล การประเมินผลของการให้คำปรึกษาว่า บรรลุเป้าหมายหรือไม่ ทำได้โดยการให้ผู้รับคำปรึกษารายงานผลความคืบหน้าของพฤติกรรมที่ตนต้องการ การรายงานนั้นจะทำการบันทึกพฤติกรรมก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแล้ว เปรียบเทียบพฤติกรรมทั้งสองระยะเวลากันว่าเปลี่ยนแปลงไปตามเป้าหมายที่วางไว้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ผลก็กลับไปวิเคราะห์พฤติกรรมว่าเทคนิคและวิธีการที่เลือกใช้เหมาะสมหรือไม่ หรือความเปลี่ยนแปลงอย่างไร เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

ดังนั้นขั้นตอนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ ในการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบของตนเองของนักเรียน ได้แก่ การระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยใช้การสัมภาษณ์ การตั้งเป้าหมายในรูปของพฤติกรรมที่ชัดเจน ระหว่างผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาบรรลุเป้าหมายและการประเมินผลโดยให้ผู้รับคำปรึกษา รายงานผลพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไข

1.4.7 เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อัลเลนดิก (ม.ร.ว.สมพร สุทัศน์ย์, 2533:160; อ้างอิงมาจาก Ollendick, 1966: 522 - 526) กล่าวถึงเทคนิคในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า เดิมเทคนิคที่ใช้ในกระบวนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้แบบคลาสสิกของวัตสันการเรียนรู้แบบแสดงการกระทำของสกินเนอร์ การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบของแบนดูรา แต่ปัจจุบันแนวคิดในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามแนวการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความหมายกว้างกว่าเดิม แนวคิดในเรื่องใช้เทคนิคจึงเปลี่ยนไปเน้นที่ความต้องการของบุคคล และปัญหาของบุคคล เทคนิคในการให้คำปรึกษาจึงมีหลายเทคนิคเพื่อให้เลือกใช้ตามความเหมาะสม และเทคนิคที่เลือกใช้นั้นต้องเป็นเทคนิคในทางบวก

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2533 : 778 - 785) กล่าวถึงเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมว่า มีหลายวิธีแต่ที่นิยมใช้ในสถานศึกษามีอยู่ 4 รูปแบบ คือ

✱ 1. เทคนิคการเสริมแรง (Reinforcement Technique)

เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมได้อาศัยแนวความคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่าพฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาได้รับความพึงพอใจบุคคลมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ด้วยเหตุนี้การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมจึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้ เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจและความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะกระทำพฤติกรรมซ้ำอีก

หลักสำคัญในการใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.1 ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ควรทำความตกลงร่วมกัน เกี่ยวกับการเสริมแรงที่จะนำมาใช้ เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอหรือ เกิดเพิ่มขึ้น

1.2 ผู้ให้คำปรึกษาควรจัดสภาพการณ์ที่ผู้รับคำปรึกษา มีโอกาสที่จะได้ รับการเสริมแรง เพื่อให้เขามีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไป

1.3 ผู้ให้คำปรึกษาควรให้การเสริมแรงแก่ผู้รับคำปรึกษาในทันทีหรือเร็ว ที่สุดเมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ถึงผล การกระทำ

2. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training)

การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นการฝึกทักษะทางสังคม รูปแบบหนึ่ง ซึ่งบุคคลทุกช่วงวัยควรได้รับรู้ เพราะจะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ราบรื่น

กลวิธี 6 ประการ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาโดยทั่วไปนิยมนำมาใช้ในการฝึก พฤติกรรมกล้าแสดงออกให้แก่ผู้รับคำปรึกษา ได้แก่

2.1 การสอน (Instruction)

2.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

2.3 การมีตัวแบบ (Modeling)

2.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal)

2.5 การใช้แรงเสริมทางสังคม (Social Reinforcement)

2.6 การฝึกฝนเป็นการทำงาน (Homework Assignment)

3. เทคนิคการเรียนรู้จากการมีตัวแบบ (Modeling Technique)

การให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมใช้เทคนิคการเรียนรู้จากการ มีตัวแบบมีพื้นฐานสำคัญมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura. 1977 : 15) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ดังนี้

3.1 เพื่อการเรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยการสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ทักษะใหม่ที่เป็นต่อการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

3.2 เพื่อลดหรือเพิ่มพฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้ว การเรียนรู้จากการสังเกตสามารถช่วยเพิ่มหรือลดการแสดงออกของพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นไปตามเป้าหมายที่พึงประสงค์

3.3 เพื่อส่งเสริมการตอบสนองต่อการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์มีผลให้ผู้รับคำปรึกษาดูแบบโดยการแสดงพฤติกรรมจากที่ได้เรียนรู้ด้วยความสนใจ

สจ๊วต และคนอื่น ๆ (ม.ร.ว. สมพร สุทัศนีย์. 2533 : 164 - 166 ; อ้างอิงมาจาก Stewart and others.1978) อธิบายถึงการให้คำปรึกษาโดยใช้ตัวแบบทางสังคมว่าเป็นเครื่องมือใหม่ในการให้คำปรึกษาโดยยึดหลักที่ว่า การแสดงแบบให้ผู้อื่นเห็นว่าทำอย่างไรย่อมมีประสิทธิภาพมากกว่าการบอกว่า "ทำอะไร" ต่อมา มีบุคคลหลายคนที่ได้ประยุกต์หลักการใช้ตัวแบบทางสังคมในการพัฒนาบุคลิกภาพมาใช้ในการให้คำปรึกษา ซึ่งสรุปหลักการได้ดังนี้

1. ตัวแบบทางสังคมที่ใช้ในการให้คำปรึกษา อาจจะเป็นตัวแบบจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ตัวแบบดังกล่าว ได้แก่ ผู้ให้คำปรึกษา พ่อแม่ และเพื่อน ๆ ตัวแบบจริงที่นับได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุดหนึ่ง คือ ตัวแบบที่เป็นตัวผู้รับคำปรึกษาเรียกว่า "ตัวแบบตนเอง" ตัวแบบอีกประการหนึ่งคือ ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวแบบในภาพยนตร์ ตัวแบบในวิดีโอ
2. ลักษณะของตัวแบบ ย่อมมีอิทธิพลต่อผู้รับคำปรึกษาเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งครัมโบลท์และทอเรสเซน (Kumboltz and Thoresen. 1969 : 164) กล่าวว่า ควรเลือกใช้ตัวแบบที่มีชื่อเสียง มีความสามารถ มีความรู้ มีเสน่ห์และมีอำนาจ นอกจากนี้ควรเป็นตัวแบบที่มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้รับคำปรึกษา เช่น เพศเดียวกัน วัยใกล้เคียงกัน
3. ควรให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบซ้ำ ๆ หลายครั้งสลับกับการให้คำชี้แนะของผู้ให้คำปรึกษา
4. ควรใช้ตัวแบบหลายลักษณะเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาผสมผสานพฤติกรรมของตัวแบบเข้าด้วยกัน
5. ควรเตรียมการก่อนดูตัวแบบ ผู้ให้คำปรึกษาควรบอกให้ผู้รับคำปรึกษาทราบว่าควรสังเกตอะไรจากตัวแบบ และจัดลำดับสิ่งที่ต้องสังเกต
6. วิธีการใช้ตัวแบบมีหลายวิธี ควรใช้ให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษา เช่น วิธีแรกให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบอย่างเดียว วิธีที่สองให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที วิธีที่สามให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะและแก้ไข ผลจากการให้คำปรึกษาทั้งสามวิธีพบว่า วิธีที่สามมีประสิทธิภาพมากที่สุด
7. การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจะมีประสิทธิภาพสูงสุด ถ้าผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที
8. บางครั้งอาจใช้การแสดงบทบาทสมมติ ช่วยในการฝึกแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัยกว่า
9. เมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องเสริมแรงทางบวกทันที

10. หลังจากฝึกซ้อมพฤติกรรมในสถานการณ์ในห้องให้คำปรึกษาจนเกิดความเชื่อมั่นแล้วให้ผู้รับคำปรึกษาไปทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริงพร้อมรายงานผลการแสดงพฤติกรรม

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกลัวหวาดวิตกอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization Technique) เป็นการช่วยจัดความกลัวและความวิตกกังวลของผู้รับคำปรึกษาต่อสถานการณ์บางลักษณะหรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือต่อบุคคลบางบุคคล เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาในการปรับตัวไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความหวาดกลัว เทคนิคการจัดความรู้สึกลัวหวาดวิตกอย่างเป็นระบบมีพื้นฐานมาจากหลักการเรียนรู้เงื่อนไขแบบคลาสสิก(Classic Conditioning)

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536: 151) อธิบายว่า เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม แบ่งเป็นเทคนิควิธีเดียวและเทคนิคหลายวิธีผสมกัน ผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกใช้ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เทคนิคต่าง ๆ ได้แก่

1. เทคนิควิธีเดียว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการให้คำปรึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวกเพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หรือเพื่อสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่

2. เทคนิคหลายวิธีผสมกัน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลายเทคนิคผสมกัน เพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมเป้าหมายได้เร็วขึ้น เช่น วิธีการให้การเสริมแรงบวกกับวิธีการให้ตัวแบบ เป็นต้น

เทคนิคการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยนำมาใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบของตนเองของนักเรียน ได้แก่ เทคนิคการเสริมแรง โดยผู้รับคำปรึกษาได้รับการเสริมแรงถ้าแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ซึ่งทำให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ โดยให้ดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมและผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะ

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เอลลอน และ โรเบิร์ต (วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. 2525 : 114 ; อ้างอิงมาจาก Ayllon and Roberts. 1974 :1977) ได้ทดลองใช้การเสริมแรงพฤติกรรมกรอ่านด้วยเบียร์รกรเพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาคือ พฤติกรรมก่อกวนในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 5 จำนวน 5 คน ซึ่งเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมก่อกวนมากที่สุด ครูเสริมแรงพฤติกรรมกรอ่านของนักเรียน โดยดูจากความถูกต้อง ของการทำแบบฝึกหัดหลังการอ่านคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้นี้ สามารถนำมาแลกเปลี่ยนสิทธิพิเศษ การเล่นเกม และกิจกรรมอื่น ๆ

ได้ผลการวิจัย พบว่า ในระยะที่ยังไม่มีการเสริมแรงนักเรียนแสดงพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนประมาณร้อยละ 40 - 50 ของเวลาทั้งหมด แต่หลังจากที่ให้การเสริมแรงพฤติกรรมการอ่านแล้วทำให้พฤติกรรมก่อนในชั้นเรียนลดลงเหลือร้อยละ 15 เมื่อหยุดการเสริมแรงพฤติกรรมก่อนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และเมื่อมีการเสริมแรงอีกครั้ง พฤติกรรมก่อนลดลงเหลือร้อยละ 15 และความสามารถในการทำแบบฝึกหัดได้ถูกต้องเป็นปริมาณเพิ่มขึ้นเกือบร้อยละ 85

คริสตี้ (Christy. 1975 : 187-196) ที่ศึกษาผลการใช้การเสริมแรงทางบวกในการลดพฤติกรรมลวกจากที่หนึ่งของนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น จำนวน 11 คน จากผลการวิจัยพบว่า การเสริมแรงทางบวกสามารถลดพฤติกรรมลวกจากที่หนึ่งของนักเรียนลงได้พร้อมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่น ๆ ก็ลดลงด้วย

ทรูแอกซ์ และคาร์คัพฟี (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 54 ; อ้างอิงมาจาก Truax and Carhuff. 1976) ได้ศึกษาพบว่า การจัดสภาพการณ์ที่เหมาะสมให้กับผู้รับบริการการยอมรับผู้รับบริการโดยปราศจากเงื่อนไข ให้ความอบอุ่น เข้าใจความรู้สึกนึกคิด ช่วยให้ผู้รับบริการสำรวจตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา

1.5.2 งานวิจัยในประเทศ

มานิดา ทองทวี. (2526 : 72) ศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชลบุรี "สุขบท" จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า หลังจากนักเรียนได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลแล้วนักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น พบว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถนำมาใช้ในการแก้ไขและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ได้ เช่น ลดพฤติกรรมก่อนในชั้นเรียน ลดพฤติกรรมลวกจากที่หนึ่งของนักเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำวิธีการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบตนเองของนักเรียนซึ่งคาดว่าจะการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนได้

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บีช (วัชร ทรัพย์มี 2533 : 165 ; อ้างอิงมาจาก Beach. 1965) ได้จัดโครงการเพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแก่เด็กโดยให้นักเรียนเรียนรู้จากตัวแบบ โดยฟังเทปบันทึกเสียง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถโดยมีตัวแบบ คือ เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 6 คน เป็นนักเรียนชาย 3 คน หญิง 3 คน และมีผู้ให้บริการเป็นตัวแทนด้วยจุดบันทึกเสียงในสภาพการณ์ต่าง ๆ ผลปรากฏว่าผลการเรียนของเด็กกลุ่มทดลองดีขึ้นและผู้ปกครองแจ้งว่าบุคลิกของตนเองใส่ใจใส่ทำการบ้านและทบทวนบทเรียนมากขึ้น

โฮลท์ (Holt. 1979 : 6546 – A) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการฝึกซ้อมบทบาทและการวิเคราะห์วิจารณ์ตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 15 คน จากเมืองเชอร์วีย์พอร์ต (Sherveport) ในหลุยส์เซียน่า (Louisiana) โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียน มีพฤติกรรมที่มีปัญหาในห้องเรียน และมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 5 คน ให้พบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองเป็นแบบสอบถามความรับผิดชอบในการเรียน (Intellectual Achievement – Responsibility Questionnaire - IAR) และแบบวัดสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio – Economic Status – SES) ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มควบคุมและกลุ่มลองมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ไบรอัน และ ไบรอัน (รวิวรรณ ชินะตระกูล. 2537 : 210 ; อ้างอิงมาจาก Bryan and Bryan .1977) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่ออัตมโนภาพและพฤติกรรมทางสังคมของนักเรียนที่มีต่อความสามารถทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ในมลรัฐฮาวาย จำนวน 53 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จำนวน 23 คน และกลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 30 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีอัตมโนภาพและพฤติกรรมทางสังคมที่ด้อยความสามารถทางการเรียนสูงขึ้น และมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เฮดควิสต์ และ เวินโฮลด์ (Hedquist and Weinhold. 1970 : 237 – 242) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับนักศึกษาที่มีต่อความวิตกกังวลและไม่กล้าแสดงออกทางสังคม ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกทางสังคมสูงขึ้น และมีความวิตกกังวลลดลง

1.6.2 งานวิจัยในประเทศ

สุนันท์ บุญอ่ำ (2537: 75) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกาย และเพื่อลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายดีขึ้นมากกว่า และมีน้ำหนักลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

สุภาพร จันทศิริโยธิน (2526 : 127) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2526 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มาลี วงษ์แก้ว (2526 : 35) ได้ทำการศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2525 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ผลการศึกษาพบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศดังที่ได้กล่าวข้างต้น พบว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สามารถพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นได้ เช่น ความเอาใจใส่ทำการบ้านและทบทวนบทเรียนมากขึ้น รับผิดชอบต่องานและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พัฒนาอัตมโนภาพและพฤติกรรมทางสังคมที่มีต่อความสามารถด้านการเรียน พัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกทางสังคม พัฒนาความมีวินัยในตนเอง พัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง และพัฒนาอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายและการลดน้ำหนัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองซึ่งคาดว่าจะการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบ

2.1 ความหมายของความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบ เป็นคุณลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งของลักษณะบุคลิกภาพของบุคคล และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าการจะดูว่าใครเป็นผู้มีความรับผิดชอบหรือไม่นั้นดูได้จากพฤติกรรมที่เขาแสดงออก ซึ่งมีผู้ให้ความหมายความรับผิดชอบไว้ใกล้เคียงกัน เช่น

ฟังก์และแวกแนลล์ (Funk and Wagnall, 1961 : 1073) กล่าวถึง ความรับผิดชอบ คือ การแสดงออกถึงการรับผิดชอบ และรับชอบในการกระทำของตน มีความซื่อสัตย์ไว้ใจได้ สามารถจัดการกับการใช้จ่ายของตนเองได้อย่างเหมาะสมตามสถานภาพ และหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างมีประสิทธิภาพทั้งพยายามตอบสนองต่อหน้าที่ หรือข้อตกลงตามที่ตั้งไว้ในอุดมคติ และหลักธรรมด้วย

ฟลิปโป (Flippo, 1966 : 122) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ คือ ความผูกพันในการที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ ซึ่ง บราวน์ และ โคน (Browne and Cohn, 1958 : 58) กล่าวถึง ลักษณะความรับผิดชอบว่า คือ ความคิดริเริ่ม ความไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคการทำงานอย่างแข็งขันมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความปรารถนาที่จะทำงานให้ดีกว่าเดิม ผู้ที่มีความรับผิดชอบต้องเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย มีความซื่อสัตย์สุจริต และตรงต่อเวลา

ซวาล แพร์ตกุล (2514 : 33) กล่าวไว้ว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความสนใจ ความตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ และติดตามผลงานที่ทำไปแล้ว เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เป็นผู้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดียอมรับในสิ่งที่ตัวเองกระทำลงไป ทั้งในด้านที่เป็นผลดีและเป็นผลเสีย โดยแสดงออกในรูปของการปฏิบัติงานด้วยความระมัดระวังอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ตั้งเป้าหมายไว้และพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น

ประณต เล็กสวาสดี (2517:9) กล่าวว่า ความรู้สึกรับผิดชอบว่า หมายถึง ความรู้สึกที่ตนเองจะสามารถปฏิบัติต่อไปนี้ มากหรือน้อยเพียงใด คือ

1. ช่วยเหลืองานของครอบครัวและส่วนรวมด้วยความเต็มใจ
2. ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ไว้ใจได้
3. กล้าเผชิญต่อความจริง
4. ตั้งใจทำงานโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทั้งปวง
5. รับผิดชอบตนเองทั้งการงาน การเงิน และการเรียน
6. ดูแลของส่วนรวมเหมือนของตนเอง โดยไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น
7. รักษาสิทธิ และหน้าที่ของตนเอง โดยไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น

ชม ภูมิภาค (2519:15) กล่าวถึง ลักษณะความรู้สึกรับผิดชอบว่า หมายถึง การปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วงไปตามเป้าหมายที่ได้รับมอบหมายความรับผิดชอบนี้มีความหมายรวมไปถึงความซื่อสัตย์ สุจริต การตรงต่อเวลา

दनัย งามมานะ (2518 : 9) กล่าวถึง ความรู้สึกรับผิดชอบว่า เป็นความรู้สึกที่ตนเองสามารถปฏิบัติต่อสิ่งต่อไปนี้ได้มากน้อยเพียงใด ได้แก่

1. ช่วยเหลืองานของครอบครัวและงานของส่วนรวมด้วยความเต็มใจ
2. ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ไว้ใจได้

3. กล้าเผชิญต่อความจริง
4. ตั้งใจทำงานโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทั้งปวง
5. รับผิดชอบตนเองทั้งการงาน การเงิน และการเรียน
6. ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบอย่างเคร่งครัด
7. ดูแลรักษาของส่วนรวมเหมือนของตัวเองและทำงานร่วมกับคนอื่นได้ดี
8. รักษาสิทธิและหน้าที่ของตนเอง โดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น

สมพงศ์ ศิริพัฒน์ (2517 : 15 -20) กล่าวถึง ความรู้สึกรับผิดชอบไว้ว่า บุคคลจะเกิดความรู้สึกรับผิดชอบก็ต่อเมื่อได้เคยฝึกอบรมในด้านการมีระเบียบวินัย ทำให้มีความเคารพในกฎเกณฑ์ มีความละเอียดรอบคอบซึ่งตนเองสามารถบังคับตนเองได้ และได้จัดกลุ่มพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรู้สึกรับผิดชอบไว้ 7 กลุ่ม คือ

1. ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ
2. กล้าเผชิญกับความจริง
3. รักษาสิทธิและหน้าที่ของตน
4. ปฏิบัติตามระเบียบโดยเคร่งครัด
5. คอยติดตามผลงานเพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้น
6. มีความซื่อสัตย์ไว้วางใจได้
7. รักษาทรัพย์สินสมบัติส่วนรวมเหมือนของตนเอง

ชานาญ นิสารัตน์ (2524 : 53) กล่าวว่า ความรับผิดชอบ คือ การยอมรับรู้และสำนึกในการกระทำของตนยอมรับผลแห่งการกระทำของตนเองด้วยความเต็มใจไม่ว่าจะเป็นผลดีหรือผลร้าย ไม่ว่าจะกระทำผิดหรือถูก ไม่ปัดความรับผิดชอบไปให้ผู้อื่นและพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติสอดคล้องกับกฎจริยธรรมและหลักเกณฑ์ของสังคมโดยไม่ต้องมีการบังคับควบคุมอย่างเข้มงวดจากผู้อื่น

พิจิตรา พงษ์จินดากร (2525 : 10 - 11) กล่าวถึง ความรับผิดชอบต่อตนเอง ดังนี้

1. ตั้งใจเล่าเรียนหมั่นฝึกหัดความรู้
2. ประพฤติตนให้เหมาะสม
3. รู้จักปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม
4. สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ
5. ตรงต่อเวลา
6. สามารถควบคุมตนเองได้

ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า ความรับผิดชอบ หมายถึง ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพันและละเอียดรอบคอบเพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามมุ่งหมาย และแม้ว่าผลงานที่ออกมาจะประสบกับความล้มเหลว ก็ยอมรับผลแห่งการกระทำนั้นด้วยความเต็มใจ

2.2 ความสำคัญของความรับผิดชอบ

ปัญหาความวุ่นวายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมทุกวันนี้ ถ้าเราจะมองกันให้ลึกลงไปจะพบว่ามักเกิดจากการขาดความรับผิดชอบต่อบุคคลในสังคม และยังส่งผลไปถึงการพัฒนาประเทศอีกด้วย

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2514 : 55) กล่าวว่า สังคมขาดความสงบสุข เนื่องจากบุคคลกลุ่มหนึ่งขาดคุณลักษณะความรับผิดชอบ ความสม่ำเสมอ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความซื่อสัตย์ และความพยายามในการพึ่งตนเอง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2521 : 28) กล่าวว่า ความรับผิดชอบเป็นลักษณะของความเป็นพลเมืองอย่างหนึ่ง นอกจากความมีวินัยทางสังคม ความเอื้อเฟื้อ และความเกรงใจ เนื่องจากความรับผิดชอบนั้นเป็นลักษณะนิสัยและทัศนคติของบุคคล ซึ่งเป็นเครื่องผลักดันให้บุคคลปฏิบัติตามระเบียบเคารพสิทธิของผู้อื่น ทำตามหน้าที่ของตน และมีความซื่อสัตย์สุจริต การเป็นคนมีความรับผิดชอบนี้ เป็นคุณลักษณะที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่นสงบสุข นอกจากนี้ความรับผิดชอบยังเป็นคุณธรรมที่สำคัญในการพัฒนาประเทศอีกด้วย และถ้าบุคคลในสังคมมีความรับผิดชอบ จะส่งผลดังนี้

1. คนที่มีความรับผิดชอบ ย่อมทำทุกอย่างสำเร็จตามเป้าหมายทันเวลา
2. คนที่มีความรับผิดชอบ ย่อมเป็นที่นับถือได้รับการยกย่องสรรเสริญ และเป็นคุณประโยชน์ต่อตนเอง และสังคม
3. ความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติงานสอดคล้องกับกฎจริยธรรม และหลักเกณฑ์ของสังคม โดยไม่ต้องมีการบังคับจากผู้อื่น
4. ทำให้เกิดความก้าวหน้า สงบสุขเรียบร้อยในสังคม
5. ไม่เป็นต้นเหตุแห่งความเสื่อมและความเสียหายส่วนรวม

2.3 การพัฒนาความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบ เป็นสิ่งที่เกิดจากการฝึกอบรมตั้งแต่วัยเด็ก และจะพัฒนาไปเรื่อย ๆ จนถึงวัยรุ่น ผู้ใหญ่จึงต้องเข้าใจธรรมชาติของเด็ก แนะนำส่งเสริมเขาในสิ่งที่ถูกที่ควรให้เขาได้รู้จักแก้ปัญหาและค่อย ๆ ปลูกฝังความรับผิดชอบให้แก่เขา เพราะนอกเหนือจากการมีวินัยและความรับผิดชอบตามธรรมชาติอันอาจเกิดขึ้นได้เองแล้ว เด็กยังเรียนรู้วินัยและความรับผิดชอบจากวัฒนธรรมโดยอาศัยการสั่งสอนฝึกฝนจากบุคคลที่แวดล้อม ลักษณะเช่นนี้ เป็นกฎ

ธรรมชาติของการอยู่ร่วมกันในสังคม (กึ่งแก้ว อรรถกร. 2524 : 15 - 19) สำหรับความรับผิดชอบต่อสังคมหรือหมู่คณะนั้นจะมีได้เมื่อเด็กรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่และรับผิดชอบในการกระทำของตนเองแล้ว แต่ทั้งนี้มิใช่ว่าเราจะต้องกันความรับผิดชอบต่อสังคม หรือหมู่คณะไว้ต่างหากคอยจนเด็กรู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่แล้ว จึงจัดประสบการณ์ให้เด็กรับผิดชอบต่อสังคมต่อไป แท้จริงแล้วกิจกรรมที่เด็กทำตามหน้าที่นั้นเป็นการทำเพื่อหมู่คณะ หรือสังคมไปในตัวแต่เด็กยังไม่โตพอที่จะเข้าใจถึงประโยชน์ของผู้อื่นที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของตนเด็กพร้อมที่จะเรียนรู้การกระทำเพื่อหมู่คณะและเสียสละเพื่อหมู่คณะ เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรวมหมู่เริ่มตั้งแต่อายุ 11 ปีขึ้นไป วัยนี้เราจะมอบความรับผิดชอบการงานของหมู่คณะ ให้เด็กทำเด็กจะเรียนรู้ความรับผิดชอบต่อหมู่คณะสังคมได้รวดเร็วและแน่นแฟ้น ดังนั้น ครูควรจัดสถานการณ์การเรียนการสอนในโรงเรียนให้แก่เด็กเพื่อปลูกฝัง และพัฒนาความรับผิดชอบต่อสังคมแก่เด็ก (ชม ภูมิภาค. 2525 : 130)

มิตตัน และ แฮริส (Mitton and Harris. 1962 : 407 - 416) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการฝึกเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบ ดังนี้

1. การฝึกความรับผิดชอบควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก
2. เด็กทุกคนควรได้ฝึกการรับผิดชอบ
3. จัดประสบการณ์ให้เหมาะสมกับวัยและความสามารถของแต่ละบุคคล
4. ควรให้เด็กทราบว่าผู้ใหญ่หวังอะไรจากเขา
5. ผู้ใหญ่ต้องยืดหยุ่น ไม่เร่งรัดเด็กจนเกินไป
6. ต้องระลึกเสมอว่า เด็กต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่
7. เด็กต้องการความไว้วางใจจากผู้ใหญ่ จึงต้องเปิดโอกาสให้เขาได้รับผิดชอบ

ตามสมควร

8. ทศนคติและพฤติกรรมความรับผิดชอบของผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการรับผิดชอบของเด็ก
9. ไม่ควรให้เด็กรับผิดชอบเกินความสามารถ

2.4 ประเภทของความรับผิดชอบ

คู่มือปลูกฝังและสร้างเสริมค่านิยมพื้นฐานเรื่องความรับผิดชอบ

(กรมการฝึกหัดครู. 2522 : 12) ได้กล่าวถึงความรับผิดชอบของนักเรียนว่า ควรประกอบด้วย

1. ความรับผิดชอบในการเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนศึกษาเล่าเรียนจนประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังด้วยความขยันหมั่นเพียร อดทน และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด

2. ความรับผิดชอบต่อสถานศึกษา หมายถึง การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของสถานศึกษาไม่ทะเลาะวิวาทกับโรงเรียนอื่นรักษาชื่อเสียงของโรงเรียนและให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนอย่างเต็มที่

3. ความรับผิดชอบต่อครอบครัวหมายถึงการที่นักเรียนมีความตั้งใจช่วยเหลืองานต่าง ๆ ภายในบ้านเพื่อแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกันตามความสามารถของตนเองและรู้จักแสดงความคิดเห็น และปฏิบัติตามเพื่อความสุขและชื่อเสียงของครอบครัว

4. ความรับผิดชอบต่อสังคมหมายถึง การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของชุมชนและสังคม บำเพ็ญประโยชน์ และสร้างสรรค์ความเจริญให้ชุมชนอย่างเต็มที่ ช่วยสอดส่องพฤติกรรมของบุคคลที่จะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติและสังคม และยังสามารถ ความรู้ที่ตนมี มาช่วยคิดและแก้ปัญหาต่างๆ ของสังคม

พิจิตรา พงษ์จินดากร (2526 : 16) ได้แบ่งประเภทของความรับผิดชอบไว้ดังนี้ คือ

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง ได้แก่
 - 1.1 ความรับผิดชอบในการรักษาสุขภาพอนามัย
 - 1.2 ความรับผิดชอบในการจัดหาเครื่องอุปโภค บริโภค
 - 1.3 ความรับผิดชอบด้านสติปัญญาและความสามารถ
 - 1.4 ความรับผิดชอบในด้านความประพฤติ
 - 1.5 ความรับผิดชอบด้านมนุษยสัมพันธ์
 - 1.6 ความรับผิดชอบด้านเศรษฐกิจส่วนตัว
 - 1.7 ความรับผิดชอบด้านการงานที่ได้รับมอบหมาย
 - 1.8 ความรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง
2. ความรับผิดชอบต่อสังคม ได้แก่
 - 2.1 ความรับผิดชอบต่อชุมชน สังคม
 - 2.2 ความรับผิดชอบต่อบิดามารดาและครอบครัว
 - 2.3 ความรับผิดชอบต่อโรงเรียน และครู อาจารย์
 - 2.4 ความรับผิดชอบต่อเพื่อน

ไชยรัตน์ ปราณี (2531 : 54) ได้แบ่งประเภทของความรับผิดชอบไว้ดังนี้ คือ

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การรับรู้ฐานะและบทบาทของคนที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมจะต้องดำรงตนให้อยู่ในฐานะที่ช่วยเหลือตนเองได้รู้จักว่าอะไรผิดอะไรถูก ยอมรับผลการกระทำของตนเองทั้งที่เป็นผลดีและผลเสีย เพราะฉะนั้นบุคคลที่มีความรับผิดชอบในตนเองย่อมจะไตร่ตรองดูให้รอบคอบก่อนว่า สิ่งที่ทำลงไปนั้นจะมีผลดีหรือผลเสียอย่างไรและจะเลือกปฏิบัติแต่สิ่งที่จะก่อให้เกิดผลดีเท่านั้น

2. ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง ภาระหน้าที่ของบุคคลที่จะต้องเกี่ยวข้องกับและมีส่วนร่วมต่อสวัสดิภาพของสังคมที่ตนเองดำรงอยู่ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างตั้งแต่สังคมขนาดเล็กๆ จนถึงสังคมขนาดใหญ่ การกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ย่อมมีผลกระทบต่อสังคมไม่มากก็น้อย บุคคลทุกคนจึงต้องมีภาระหน้าที่ และความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติต่อสังคมดังต่อไปนี้

2.1 ความรับผิดชอบต่อหน้าที่พลเมืองได้แก่

2.1.1 ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของสังคม

2.1.2 รักษาทรัพย์สินสมบัติของสังคม

2.1.3 ช่วยเหลือผู้อื่น

2.1.4 ให้ความร่วมมือกับผู้อื่น

2.2 ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ได้แก่

2.2.1 เคารพเชื่อฟังผู้ปกครอง

2.2.2 ช่วยเหลืองานบ้าน

2.2.3 รักษาชื่อเสียงของครอบครัว

2.3 ความรับผิดชอบต่อโรงเรียน ได้แก่

2.3.1 ตั้งใจเล่าเรียน

2.3.2 เชื่อฟัง ครู อาจารย์

2.3.3 ปฏิบัติตามกฎหมายของโรงเรียน

2.3.4 รักษาทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน

2.4 ความรับผิดชอบต่อเพื่อน ได้แก่

2.4.1 ช่วยตักเตือนแนะนำเมื่อเพื่อนทำผิด

2.4.2 ช่วยเหลือเพื่อนอย่างเหมาะสม

2.4.3 ให้อภัยเมื่อเพื่อนทำผิด

2.4.4 ไม่ทะเลาะและเอาเปรียบเพื่อน

2.5.5 เคารพสิทธิซึ่งกันและกัน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบ

2.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โจนส์ และ คนอื่น ๆ (Jones and others. 1960 : 42) ได้ศึกษาพัฒนาการความรับผิดชอบของเด็ก พบว่า เด็กอายุ 9 - 10 ปี จะมีความรับผิดชอบน้อย ช่วงความรับผิดชอบของเด็กวัยนี้จะต่างกันมากและเมื่อเด็กมีอายุระหว่าง 11 - 13 ปี เด็กจะมี

ความรับผิดชอบสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงอายุ 16-17 ปี ความรับผิดชอบของเด็กจะคงที่อีกครั้งหนึ่ง
 ซุนนิค (Zunick. 1963 : 497) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านความรู้สึก
 รับผิดชอบของเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางสังคมต่ำและฐานะทางสังคมปานกลางเพื่อ
 ต้องการทราบว่า การรับรู้ของเด็กในด้านการรับผิดชอบนั้นแปรตามระดับชั้นทางสังคมหรือไม่
 พบว่า
 เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางปานกลางมีความรู้สึกด้านความรับผิดชอบได้เร็วกว่าเด็กที่
 มาจากครอบครัวฐานะต่ำ

เพค และฮาร์วิงเฮริสท์ (Peck and Havinghurst. 1963 : 12) ได้ทำการวิจัย
 พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวประชาธิปไตยจะมีความเป็นอิสระในตนเองและมีความรับผิดชอบ
 สูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวแบบอิตาเลียน

ฟลาเฮอร์ตี้ และรูทเซล (Flaherty and Reutzel. 1965 : 409) ได้ศึกษาเพื่อ
 หาลักษณะของบุคลิกภาพของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนสูง และนักเรียนที่ประสบ
 ผลสำเร็จในการเรียนต่ำ จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคะแนน
 บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบสูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.5.2 งานวิจัยในประเทศ

วรรณิ รักษธรรม (2515 : 70) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล
 ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติ
 จีน พบว่าความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบในทางลบอย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติ และเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความรู้สึกรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

อภิสิทธิ์ วงษา (2517 : 52) ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง
 ความรับผิดชอบ การปรับตัว และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7
 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตเทศบาลเมืองตาก โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะหาความสัมพันธ์
 ระหว่างความเป็นผู้นำความรู้สึกรับผิดชอบและการปรับตัว ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความ
 สามารถในการปรับตัวสูงจะมีลักษณะความเป็นผู้นำและความรับผิดชอบตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประณต เล็กสวาสดี (2517: 89) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง
 การอบรมเลี้ยงดูเด็ก การพึ่งพาผู้อื่น พฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำ และความรู้สึกรับผิดชอบต่อ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า การพึ่งพาผู้อื่นสัมพันธ์ในทางลบกับความรับผิดชอบ และ
 พฤติกรรมความเป็นผู้นำสัมพันธ์ในทางบวกกับความรู้สึกรับผิดชอบต่อผู้อื่นคือบุคคลใดที่มีพฤติ
 กรรมด้านความเป็นผู้นำสูงจะมีความรับผิดชอบสูงตามไปด้วย

ยาใจ รีละชาติ (2521 : 118) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการเป็นผู้นำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่าคุณลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนที่มีอยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือ ความรับผิดชอบ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และการวางแผน

สพโชค พูลนวม (2523 : 46) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์กับความรับผิดชอบ พบว่า ความซื่อสัตย์สัมพันธ์ในทางบวกกับความรับผิดชอบ

สมศักดิ์ ชินพันธ์ (2532:74) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับความรู้สึกรับผิดชอบ พบว่า นักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูที่เป็นประชาธิปไตยจะมีความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบอัตตาธิปไตยและแบบปล่อยปละละเลยจะมีความรับผิดชอบต่ำ

พรชัย รอดสมจิตร (2527 : 87) ได้ศึกษาวิเคราะห์ถึงความสำคัญในความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในสถานสงเคราะห์และที่อยู่ในครอบครัวปกติในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวปกติมีความสำคัญในความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมสูงกว่าเด็กในสถานสงเคราะห์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเด็กทั้งสองกลุ่มมีความสำคัญในความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมสูงขึ้นตามระดับอายุ

พรรัตน์ แก่นทอง (2529 : 53) ในการใช้บทบาทสมมติในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อชุมชนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยบทบาทสมมติมีความรับผิดชอบต่อชุมชนดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่สอนตามวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ทั้ง 2 กลุ่ม มีพัฒนาการด้านความรับผิดชอบต่อชุมชนสูงขึ้นกว่าเดิม

ดุษฎี ทรัพย์ปรุง (2529 : 54) ก็ได้ทำการศึกษาผลการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อหน้าที่การทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยบทบาทสมมติมีพัฒนาการทางด้านความรับผิดชอบต่อชุมชนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีพัฒนาการด้านความรับผิดชอบต่อชุมชนขึ้นหลังการทดลอง

จากงานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น พบว่าความรับผิดชอบต่อตนเองเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาให้เกิดในตัวบุคคลได้ โดยใช้วิธีการต่าง ๆ ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูซึ่งเป็นพื้นฐานในการปลูกฝังความรับผิดชอบต่อตนเองให้เกิดในตัวบุคคล การฝึกให้ทำงานกลุ่มก็เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจที่จะศึกษาและนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 46 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวนทั้งหมด 185 คน ตอบแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง
2. นำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดแล้วนำคะแนนของนักเรียนทุกคนมาเรียงจากสูงลงมาต่ำ แล้วคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่ำกว่า เปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา ได้นักเรียนจำนวน 46 คน
3. สอบถามความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลองแล้วจึงสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า จำนวน 16 คน
4. สุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งจากข้อ 3 เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. แบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม การให้คำปรึกษารายบุคคล และความรับผิดชอบต่อนตนเอง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมให้คำปรึกษาให้เหมาะสมกับปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

1.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ ได้แก่ ศาสตราจารย์ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และอาจารย์ไพศาล อ้นประเสริฐ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยพิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อ 1.2 แล้วนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้จริง

1.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมใช้เวลาทดลอง 8 สัปดาห์ คนละ 1 สัปดาห์ต่อครั้ง รวม 8 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี เวลา 7.30 - 8.20 น. และเวลา 11.40 - 12.30 น. ตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2541 ถึง วันที่ 12 มีนาคม 2541 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และความรับผิดชอบต่อนตนเองเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมให้คำปรึกษาให้เหมาะสมกับปัญหาและผู้รับคำปรึกษา

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยพิจารณาความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อ 2.2 แล้วนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการ และระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองก่อนนำไปใช้จริง

2.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมใช้เวลาทดลอง 8 ครั้ง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ในวันศุกร์เวลา 7.30 - 9.00 น. ตั้งแต่วันที่ 23 มกราคม 2541 ถึง วันที่ 13 มีนาคม 2541 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. แบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง มีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบความรับผิดชอบต่อตนเอง

3.2 สร้างแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเองให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ปรับปรุงจาก

แบบสอบถามความรับผิดชอบของนิภา วิจิตรศิริ (2525 : 108 – 105)

แบบสอบถามความรับผิดชอบของอรรถวรรณ นิยะโต (2526 : 135 -137)

แบบสอบถามความรับผิดชอบของลักขณา โสภ (2537 : 76 -82)

3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจำนวน 76 ข้อไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คน ได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ และอาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ พิจารณาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.4 นำแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเองที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 66 ข้อ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี จำนวน 100 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนเช่นเดียวกันและมีสภาพทั่วไปของโรงเรียน ห้องเรียน และนักเรียนคล้ายคลึงกับโรงเรียนเซนต์ดอมินิก นำผลที่ได้มาตรวจให้คะแนน

3.5 นำผลจากการตรวจให้คะแนน มาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้ t - test (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 185 -185) โดยแบ่งเป็นกลุ่มสูง 25 เปอร์เซนต์ กลุ่มต่ำ 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 2.10 – 9.81 ได้จำนวน 28 ข้อ เพื่อนำไปใช้ในการทดลอง

3.6 นำแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเองที่คัดเลือกไว้ จำนวน 28 ข้อ มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบารค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.99

ตัวอย่างแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามเรื่องความรับผิดชอบต่อตนเองโดยจะมีข้อคำถามให้นักเรียนอ่านพิจารณาคำถามในสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติจริง ดังนั้นจึงไม่มีคำตอบใดที่ถูกหรือผิด เพราะในแต่ละข้อ แต่ละคนย่อมปฏิบัติไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุด คำตอบของนักเรียนจะถือเป็นความลับ และไม่มีผลต่อคะแนนสอบในโรงเรียนแต่ประการใด

วิธีการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามทั้งหมดนี้ ในแต่ละข้อจะมีช่องว่างให้เลือกตอบ 4 ช่อง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อแล้วพิจารณาดูว่า ควรตอบช่องใดจึงจะตรงกับการปฏิบัติจริงของนักเรียน แล้วจึงกาเครื่องหมาย / ลงในช่องนั้น

ข้อความ	บ่อยที่สุด	บ่อย	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
0 เมื่อครูให้ทำการบ้าน ข้าพเจ้าทำตามกำหนดทุกครั้ง		/		
00 เมื่อมีการอภิปรายแสดงความคิดเห็น ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ฟังมากกว่าการออกความคิดเห็น			/	

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

แต่ละข้อความกำหนดให้คะแนนเต็มข้อความละ 4 คะแนนในกรณีที่ข้อความใดมีความหมายเป็นทางบวก (Positive) กำหนดให้คะแนนแต่ละความเห็น ดังนี้

บ่อยที่สุด	ให้คะแนน	4 คะแนน
บ่อย	ให้คะแนน	3 คะแนน
นานๆ ครั้ง	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้คะแนน	1 คะแนน

ส่วนในกรณีข้อความที่มีความหมายทางลบ (Negative) การให้คะแนน ดังนี้

บ่อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
บ่อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
นานๆ ครั้ง	ให้คะแนน	3 คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้คะแนน	4 คะแนน

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้ Randomized Two Groups Pretest - Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2528 : 78) ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Two Groups Pretest-Posttest Design

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
R(E1)	T1 E1	X1	T2 E1
R(E2)	T1 E2	X2	T2 E2

ความหมายของสัญลักษณ์

R(E1)	หมายถึง	กลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่ 1
R(E2)	หมายถึง	กลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเป็นกลุ่มทดลองที่ 2
T1E1	หมายถึง	การสอบก่อนการทดลองในกลุ่มทดลองที่ 1
T1E2	หมายถึง	การสอบก่อนการทดลองในกลุ่มทดลองที่ 2
X1	หมายถึง	การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
X2	หมายถึง	การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
T2 E1	หมายถึง	การสอบหลังการทดลองในกลุ่มทดลองที่ 1
T2 E2	หมายถึง	การสอบหลังการทดลองในกลุ่มทดลองที่ 2

วิธีการดำเนินการทดลอง

1. ก่อนการทดลองผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามความรับผิดชอบของตนเองของนักเรียนทั้งสองกลุ่มในขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. การทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 โดยวิธีการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 8 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2541 ถึง วันที่ 12 มีนาคม 2541

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 โดยวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 8 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ตั้งแต่วันที่ 23 มกราคม 2541 ถึงวันที่ 13 มีนาคม 2541

3. หลังการทดลองผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตอบแบบสอบถามชุดเดียวกับฉบับที่สอบก่อนการทดลองแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังทดลอง (Posttest)

4. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 และ ข้อ 3 ไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความรับผิดชอบของตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

2. เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามพฤติกรรมนิยม

วิธีจัดการกับข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

- 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 48)
- 1.2 ความเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile deviation) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2534 : 65)

$$Q.D = \frac{Q_3 - Q_1}{2}$$

เมื่อ	Q.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนควอไทล์
	Q3	แทน	คะแนนที่ตำแหน่งควอไทล์ที่ 3
	Q1	แทน	คะแนนที่ตำแหน่งควอไทล์ที่ 1

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

- 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้ t – test เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ของกลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2531 : 186)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายศ.2531 :170 -171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนข้อของข้อสอบ
	s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามของแต่ละข้อ
	s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อตนเองก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed-Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์.2533 : 91 - 97)

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบต่อตนเองหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของแมน วิทนี (The Mann-Whitney U - test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120 - 128)

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1+1)}{2} - \sum R_1$$

หรือ

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2+1)}{2} - \sum R_2$$

เมื่อ	n_1	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากรกลุ่มที่ 1
	n_2	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากรกลุ่มที่ 2
	$\sum R_1$	แทน	ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มทดลองที่ 1
	$\sum R_2$	แทน	ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มทดลองที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn(diff)	แทน	ค่ามัธยฐานของผลต่างความรับผิดชอบต่อตนเอง
Q.D.(diff)	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ของผลต่างของความรับผิดชอบต่อตนเอง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของความรับผิดชอบ
Q.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนควอไทล์ของความรับผิดชอบต่อตนเอง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched – Pairs Signed - Ranks Test)
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน วิทนีย์ (The Mann -Whitney U Test)

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลอง 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 2. เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
 3. เปรียบเทียบความแตกต่างของความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 2, 3, และ 4 ตามลำดับดังนี้

ตาราง 2 เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อนองของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	68.5	10.5	0**
หลังการทดลอง	8	76.5	6.75	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า ภายหลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อนองมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ตาราง 3 เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 2
ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	67.5	6	0**
หลังการทดลอง	8	81.5	8	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า ภายหลังจากทดลอง นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อนตนเองมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนตนเองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

ตาราง 4 เปรียบเทียบผลต่างของความรับผิดชอบต่อนองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn diff	Q.D. diff	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	76.50	6.75	8.5*
กลุ่มทดลองที่ 2	8	81.50	8.00	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อนองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนองเพิ่มขึ้นแตกต่างกันโดยนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีความรับผิดชอบต่อนองเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่องานของตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่องานของตนเองของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่องานของตนเองของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานของตนเองมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานของตนเองมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่องานแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีความรับผิดชอบต่องานต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาจำนวน 46 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีความรับผิดชอบต่องานต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมาจำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
3. แบบสอบถามความรับผิดชอบต่องาน

วิธีการดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนทดลอง

1.1 เตรียมสถานที่ คือ ห้องแนะแนว โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ใช้เป็นสถานที่ในการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

1.2 ดำเนินการทดลอง โดยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร ทั้งหมดตอบแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง แล้วคัดเลือกนักเรียนที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน จากนั้นผู้วิจัยสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน และเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนการทดสอบก่อนทดลอง (Pretest)

2. ระยะดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง ดังนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 โดยวิธีการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ 8 สัปดาห์ คนละ 1 ครั้งต่อสัปดาห์ รวม 8 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2541 ถึง วันที่ 12 มีนาคม 2541

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 โดยวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง รวม 8 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ตั้งแต่วันที่ 23 มกราคม 2541 ถึง วันที่ 13 มีนาคม 2541

3. ระยะหลังการทดลอง

หลังการทดลองให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตอบแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเองอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนการสอบหลังการทดลอง (Posttest)

4. นำคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเองทั้งก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test)

2. เปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks Test)

3. เปรียบเทียบผลต่างของความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนี (The Mann -Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนตนเองมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนตนเองมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อนตนเองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อนตนเองเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

อภิปรายผล

จากการศึกษาการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร พบว่า

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนตนเองมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อนตนเองมากขึ้น

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นกระบวนการช่วยเหลือโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบแนวทางในการปรับปรุงหรือแก้ไขปัญหเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อนตนเอง ในการดำเนินการให้คำปรึกษานี้ ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น สบายใจ เป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการปรับปรุงหรือแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อนตนเอง และผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและ

ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ และการให้กำลังใจ ซึ่งเทคนิคเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง และเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด โดยพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นจะต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังให้นักเรียนสำรวจว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญา เพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองโดยเลือกใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ซึ่งได้แก่ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม เทคนิคเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถปฏิบัติหน้าที่ด้านการเรียน และงานที่ได้รับมอบหมายโดยพยายามทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายในด้านความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ ความเพียรพยายาม การตรงต่อเวลา และความละเอียดรอบคอบ นอกจากนี้การให้คำปรึกษารายบุคคลยังเหมาะกับนักเรียนที่ไม่มีความสามารถในการเข้ากลุ่ม และยังไม่กล้าเปิดเผยตนเองต่อกลุ่มเพื่อน แต่กล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา หรือครูแนะแนวเท่านั้น

จากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม พบว่านักเรียนมีความตั้งใจ สนใจที่จะปรับปรุงพฤติกรรมของตนเอง จึงทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 มีความรับผิดชอบต่อตนเอง หลังจากได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กุลดา รัตนารักษ์ (2537 : 57) ที่ทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ละเมียดวิเศษสิงห์ (2538 : 71) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว จากผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมมีพฤติกรรมการเรียนภาษาไทยดีขึ้น ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 :179) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาของตนเอง และสิ่งแวดล้อม สามารถพิจารณาและหาทางที่จะแก้ปัญหาก็กำลังเผชิญอยู่ และพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้นหลังจากการได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

นั่นคือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เป็นกระบวนการช่วยเหลือโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบแนวทางในการปรับปรุง หรือแก้ไขปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ในการดำเนินการให้คำปรึกษานี้ ผู้วิจัยได้สร้างสัมพันธภาพกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น สบายใจ เป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือและในระหว่างดำเนินการให้คำปรึกษาสมาชิกในกลุ่มต่างก็มีบทบาทที่สำคัญ ดังนี้ เป็นผู้ฟังที่ดี โดยการแสดงออกให้เห็นว่า สนใจและตั้งใจฟังโดยตลอด ขณะที่ตั้งใจฟังพยายามจับความหมายได้ถูกต้อง และให้ความสนใจกับน้ำเสียง สีหน้า ท่าทางของสมาชิกที่กำลังอภิปรายอยู่ เพื่อจะได้เข้าใจความรู้สึกของผู้พูด สมาชิกไม่ตอบโต้ในขณะที่ฟังและมีสมาธิในการฟังเป็นอย่างดี ผู้วิจัยส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออกและไม่มีการตัดสินว่าผิดหรือถูก ดีหรือไม่ดีอย่างไร แต่จะเน้นการแสดงออกนั้นมีอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ตัวเองพอใจหรือไม่ ถ้าไม่พอใจ กลุ่มจะช่วยให้ออกคิดในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง สมาชิกในกลุ่มให้ความสนใจเมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหา เพื่อจะได้ร่วมกันช่วยให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจตนเอง เข้าใจปัญหา และพบแนวทางในการแก้ไข ปัญหา ให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับความรู้สึกของบุคคลในกลุ่ม ให้ข้อคิดเห็น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเองและผู้วิจัยเน้นเรื่องการรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกมีความกระตือรือร้นในการเข้ากลุ่ม ในฐานะสมาชิกในกลุ่ม มีความตั้งใจร่วมกันแก้ปัญหาของตนและของกลุ่มเพื่อปรับปรุง หรือแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ และการให้กำลังใจ ซึ่งเทคนิคเหล่านี้ จะช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง และเรียงลำดับพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไข จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด โดยพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นจะต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนจะปฏิบัติได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังให้นักเรียนช่วยกันสำรวจว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลเสียของการแสดงพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองต่อไป โดยเลือกใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมซึ่งได้แก่ เทคนิคแม่แบบกรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม เทคนิคเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถปฏิบัติหน้าที่ด้านการเรียนและงานที่ได้รับมอบหมาย โดยพยายามทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายในด้านความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ ความเพียรพยายาม การตรงต่อเวลา และความละเอียดรอบคอบ นอกจากนี้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรม

กรรมนิยม ยังช่วยให้นักเรียนเกิดการยอมรับตนเอง มีความมั่นใจ กล้าที่จะเปิดเผย พร้อมทั้งยอมรับปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเอง และกลุ่มมีความร่วมมือแก้ปัญหาต่างๆ ระหว่างนักเรียนด้วยกันในกลุ่ม ทำให้เกิดการเรียนรู้ และนำเอาประสบการณ์จากกลุ่มไปใช้ในการแก้ปัญหาของตน ซึ่งมีผลทำให้นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนที่ควรปลูกฝังความรับผิดชอบต่อตนเอง

จากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้ากลุ่มในฐานะสมาชิกในกลุ่ม มีความตั้งใจในการร่วมกันแก้ปัญหาของตนและของสมาชิกในกลุ่มอย่างเต็มที่ อย่างไรก็ตามในครั้งแรกๆ ยังมีนักเรียนที่ไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็นแต่เมื่อได้รับการกระตุ้นจากผู้วิจัยก็ทำให้นักเรียนคนอื่นๆ ในกลุ่มสามารถทำหน้าที่ของตนได้เป็นอย่างดี จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น หลังจากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันท์ บุญอ่ำ (2537 : 75) ซึ่งได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายและเพื่อการลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีอัตมโนทัศน์ทางด้านร่างกายดีขึ้น และมีน้ำหนักลดลงมากขึ้นหลังการทดลอง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มณีรัตน์ เนียมหอม (2535 : 52) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเข็กน้อย อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังที่ คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2521 : 91) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้นักเรียนเผชิญกับปัญหาของตนเอง และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการอภิปรายเกี่ยวกับปัญหา และวิธีการแก้ไขปัญหาร่วมกัน ซึ่งนอกจากนักเรียนจะเป็นผู้คิดแก้ไขปัญหของตนแล้ว ยังสามารถเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหของผู้อื่นด้วย วิธีการนี้ทำให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความสามารถต่อกลุ่ม อันจะนำไปสู่ความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่ามาสู่ทุกคน

3. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อตนเองแตกต่างกันโดยที่นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

จากการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมสามารถทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาราย

บุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ดังที่ ฟร็องซัวว์ กิโยต (2529 : 180 -181) กล่าวว่าไว้ว่า หากจะเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มนั้น การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะช่วยเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม สมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้การสร้างสัมพันธ์ไมตรีกับเพื่อนสนิท ผลจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมภายในจะช่วยให้สมาชิกแต่ละคนได้รู้จัก และเข้าใจตนเองมากขึ้น ยอมรับตนเองมากขึ้น ยอมรับความเป็นเพื่อน ความเป็นมนุษย์ของบุคคลอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งของสมาชิกภายในกลุ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น และสามารถโอนอ่อนผ่อนตามเพื่อนสนิทอย่างมีเหตุผลที่เหมาะสม ยินดีให้ความช่วยเหลือและมีความรับผิดชอบสูงขึ้น ซึ่งช่วยให้บรรยากาศภายในกลุ่มมีความเป็นกันเองมากขึ้น และผลสืบเนื่องจากการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม จะช่วยให้เด็กสามารถติดต่อกับประสาณงานและมีมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลภายนอกกลุ่ม ทั้งที่โรงเรียน บ้าน ชุมชนต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม โดยใช้เทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ได้แก่ การใช้กรณีตัวอย่าง การใช้เทคนิคแม่แบบจากวิดีโอ การชี้แนะ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม และใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา เพื่อให้เด็กเกิดความอบอุ่น ไว้วางใจ พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ในระหว่างการทดลองผู้วิจัยสังเกตพบว่า นักเรียนบางคนในกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีอาการประหม่า เก่ง หรือเขินอาย ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม สมาชิกของกลุ่มที่มีปัญหาล้ายคลึงกันได้แสดงความคิดเห็นร่วมกันและมีการยอมรับซึ่งกันและกันจึงทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และนำเอาประสบการณ์ที่ได้รับไปเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาของตน ดังที่ คมเพชร จันทรศุกุล (2521 : 90) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มต่างจากการให้คำปรึกษารายบุคคล คือ สมาชิกทุกคนมีหน้าที่ช่วยกันแก้ปัญหาในกลุ่มอีกทั้งการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเหมาะสมสำหรับสมาชิกที่ปกติเท่านั้น บุนหา วชิระศักดิ์มงคล (ม.ป.ป. :182 -183) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาทั้งสองประเภทมีความเหมือนและความแตกต่างกัน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ ความเหมือน คือ มีจุดมุ่งหมายให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถนำตนเองได้ มีการสร้างบรรยากาศเป็นที่ยอมรับความรู้สึกนึกคิดของผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาต้องได้รับการฝึกฝนอย่างมีทักษะ ได้แก่ การทำให้เกิดความกระจ่าง (Clarification) การสะท้อนความรู้สึก (Reflection of feeling) การเรียบเรียงถ้อยคำใหม่แต่ให้ได้ความคงเดิม (Paraphrasing) การวางแผน (Planning) การยอมรับ (Acceptance) และอื่น ๆ เป็นต้น ผู้รับบริการเป็นคนปกติแต่มีปัญหาเกี่ยวกับพัฒนาการในด้านต่าง ๆ และผู้ให้คำปรึกษาต้องการสัมพันธภาพในลักษณะส่วนตัวและเป็นความลับทั้งนี้เพื่อช่วยให้บุคคลได้ใช้ศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ ความแตกต่าง คือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับข้อเสนอแนะของคนอื่นที่มีต่อตน ในขบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้นผู้รับคำปรึกษาไม่ได้คอยรับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นแต่ฝ่ายเดียวเขาจะต้องช่วยผู้อื่นด้วยอันทำให้เกิดการให้และการรับระหว่างกลุ่มสมาชิก

ซึ่งจะช่วยให้อีกกลุ่มสมาชิกเกิดความรู้สึกใกล้ชิด มีความเข้าใจกัน และพฤติกรรมของสมาชิกย่อมมีอิทธิพลต่อกันและกันได้ด้วย ภาระของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะยุ่งยากและซับซ้อนกว่าเพราะจะต้องเข้าใจความรู้สึกของสมาชิกแต่ละคนและความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพร จันทศิริโยธิน (2526 : 127) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2526 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการทดลองเป็นกลุ่มจะมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 วิญญู พูลศรี (2523 : 35 – 39) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน นิสัยและทัศนคติในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลการศึกษาปรากฏว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการสูงขึ้นภายหลังได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความวิตกกังวลในการเรียนลดลงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีขึ้นกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ วัชร ฐาคำ (2523 : 53) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการให้คำปรึกษารายบุคคล คือ เพื่อสำรวจและประเมินตนเอง ได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสังคม และสามารถนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ครูแนะแนวหรือผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความรู้ความชำนาญในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ควรนำเอาวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมไปพัฒนากับนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง

1.2 ควรติดตามผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนภายหลังการสิ้นสุดการทดลองเป็นระยะเวลา เช่น 3 เดือน 6 เดือน หรือ 12 เดือน เพื่อศึกษาว่าการใช้วิธีการให้คำปรึกษาทั้ง 2 วิธี ดังกล่าว ทำให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองเพิ่มขึ้นหรือลดลงมากน้อยเพียงใด

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์อื่น ๆ ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เช่น พัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ ความเข้าใจตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง การมีมนุษยสัมพันธ์ เป็นต้น

2.2 ควรใช้วิธีการอื่นเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เช่น กิจกรรมกลุ่ม ชุดการแนะแนว เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเองในระดับอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

การฝึกหัดครู, กรม หน่วยศึกษานิเทศก์. โครงสร้างคุณลักษณะของจริยธรรม. ม.ป.ท., 2522.
อัสสัณหา.

กิ่งแก้ว อัสสัณหา. "ทำไมต้องมีวินัย," มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. 3(1): 15 - 19 ; 2524.

กุลดา รัตนารักษ์. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อแรง
จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดัดดรุณี
จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2538. อัสสัณหา.

คมเพชร จิตสุ ฤ ล ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารชุดจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่ 9-15. นนทบุรี :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช, 2523.

_____. เอกสารชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช, 2529.

ชม ภูมิภาค. " การปลูกฝังจริยธรรม," ศึกษาศาสตร์. 2(1) : 14 ; มิถุนายน - ธันวาคม 2520.

ชวาล แพร่ตกุล. หลักสูตรอบรมพิเศษวิชาการวัดผลระยะสั้น. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบ
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร , 2514.

ฐศิริ วงศ์รัตน์. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, กรุงเทพฯ 2534.

ชำนาญ นิสารัตน์. หนังสือสังคมศาสตร์ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย. ไทยวัฒนาพานิช,
2524.

ไชยรัตน์ ปราณี. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่มและความรับผิดชอบ
ต่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนสังคมศึกษาโดยสอนแบบ
ซินติเคทกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. ถ่ายเอกสาร.

ดนัย งามมานะ. ความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป.
ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ,
2518. อัสสัณหา.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. “จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน,” แนะแนว, 18 (19):

58 – 71; กุมภาพันธ์ – มีนาคม, 2521.

ดุขฎิ ทรัพย์ปรุง. ผลการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดรางบัว กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

นิภา วิจิตรศิริ. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองแค "สรีกพิทยา" จังหวัดสระบุรี. กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

นิภา ศรีไพโรจน์. สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเอสพริ้นติ้งเฮาส์, 2533.

บุหงา วชิระศักดิ์มงคล. การแนะแนวเบื้องต้น. พิษณุโลก. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, ม.ป.ป.

ประณต เล็กสวาสดี. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูเด็ก การพึงผู้อื่นพฤติกรรมด้านความเป็นผู้นำ และความรู้สึกรับผิดชอบ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.

ประมวญ คิตคินสัน. กิจกรรมในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : แพรววิทยา วังบูรพา, 2520.

ปราณี รามสูตร. การแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.

ปิยรัตน์ นุชผ่องใส. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, 2529.

พรชัย รอดสมจิตร. ความสำนึกในความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่อยู่ในสถานสงเคราะห์และที่อยู่ในครอบครัวปกติในกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

พรรัตน์ แก่นทอง. การใช้บทบาทสมมติพัฒนาความรับผิดชอบต่อชุมชนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

พิจิตรา พงษ์จินดากร. การทดลองสอนความรับผิดชอบต่อแก่เด็กนักเรียนที่มีระดับพัฒนาการทางสติปัญญาแตกต่างกันโดยวิธีกลุ่มสัมพันธ์. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

- มานิดา ทองทวี. การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526 . อัดสำเนา.
- มาลี วงษ์แก้ว. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526 . อัดสำเนา.
- ยาใจ รีละชาติ. การศึกษาพฤติกรรมความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521. อัดสำเนา.
- รวีวรรณ ชินะตระกูล. หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง, 2537.
- _____. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2530.
- รังสรรค์ เฟิงนุ. การศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัดโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526 . อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : ทวีกิจการพิมพ์ , 2531.
- ละม้ายมาศ ศรทัตต์ และ จรรยา สุวรรณทัต. อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็ก. รายงานการวิจัยฉบับที่ 9 กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2510.
- ละเมียด วิเศษสิงห์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538 . อัดสำเนา.
- ลักขณา โสภา. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางมด (ตันเปาว์วิทยาการ) สังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537 . อัดสำเนา.
- วรรณิ์ รักธรรม. การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์และความรู้สึกกับผิดชอบของเด็กไทย เชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2515. อัดสำเนา.

- วัชร ทรัพย์มี. การแนะแนวในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.
- _____. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2525.
- วัชร ชูระคำ. จิตวิทยาการแนะแนวการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู , 2523.
- วันทนา กิ่งจงเจริญสุข. ผลการให้การเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.
- วิญญู พูลศรี. เทคนิคจิตวิทยาการปรึกษา. เชียงใหม่ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูเชียงใหม่ สหวิทยาลัยล้านนา, 2531.
- ศิริบูรณ์ สายโกสม. เอกสารการสอนชุดวิชาเทคนิคการปรึกษาเบื้องต้น หน่วยที่ 1-6. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- ศึกษานิเทศก์ , หน่วย. การปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2529. (ชุดการสอนการปลูกฝังและสร้างเสริม ค่านิยมพื้นฐาน ความรับผิดชอบ ลำดับที่ 6 / 2529)
- สพโชค พูลนวม. ความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์กับความรู้สึกรับผิดชอบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533 . อัดสำเนา.
- สมพงศ์ ตีรพัฒน์. ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูความเชื่อมั่นในตนเองและความรู้สึก รับผิดชอบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.
- สมพร สุทัศน์ย์. ม.ร.ว. เอกสารการสอนชุดวิชาเทคนิคการปรึกษาเบื้องต้นหน่วยที่ 1-6 นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- สมศักดิ์ ชินพันธ์. ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับ ความรู้สึกรับผิดชอบและมโนภาพแห่งตน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. การพัฒนาคุณภาพประชากรไทย. กรุงเทพฯ : แพร์ฟิทยา , 2514.
- สุนันท์ บุญอ่ำ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่ออัตมโนทัศน์ ทางด้านร่างกายและการลดน้ำหนักของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน ศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- สุภาญาณ (นามแฝง). มนุษย์. กรุงเทพฯ : ศูนย์การพิมพ์พลชัย, 2533.

- สุภาพร จันทรศิริโยธิน. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- สมน อมรวิวัฒน์. โรงเรียนประถมศึกษา ความหมายในแนวคิดใหม่ หลักและแนวปฏิบัติในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- สุรางค์ นามสูตร. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อลดความวิตกกังวลด้านการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูอุดรดิตถ์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- อรรถวรณ นิยะโต. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบต่อนตนเองและความรับผิดชอบต่องานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้การสอนแบบบูรณาการกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- อภิสิทธิ์ วงษา. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกับผิดชอบ การปรับตัวและลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้น ป.7 และ ม.ศ.3 ในเขตเทศบาลเมืองตาก. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาศาสตร์ ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.
- อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา การศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.

Arbuckle, D.S. Counseling Philosophy : Theory and Practice. 2nd ed. ,Boston : Allyn and Bacon, 1970.

Blackham, G.S. Counseling : Theory Process and Practice. Belmont California : Wadsworth, 1977.

Brown, C.G. and Thomas S. Cohn. The Study of Leadership. Minniod : The Interstate Printer and Puplicher, Inc., 1958.

Christy, Panline R. "Does Use of Tangible Rewards with Individual Children Affect Peer Observers," Journal of Applied Behavioral Analysis. 8 : 189 - 196 ; 1975.

Corley, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. Pacific Group, California : Brooks/ Cole Publishing Company, 1981.

Cottle and others. Counseling and Guidance. 2 nd ed. New York : Mc Millan, 1986.

Flatherty' Rita M. and Eileen Rentzel. " Personality Trsits of High and Low Achievers in College," The Journal of Education Research. 58 : 409 – 441 ; May – June, 1965.

Flippo, Edwin B. Principles of Personnel Management. 3 rd ed. New York : McGraw – Hill Book Company, Inc. , 1966.

Funk and Wagnalls. New Standard Dictionary of the English Language. New York : Funk and Wagnalls, 1961.

Gazda, G.M. , J.A. Duncan and M.E. Medsows. "Group Counseling and Group Procedure – Report of A Servey," Counselor Education and Supervision. 6(1) : 305 – 310 ; 1967.

Hansan , James C., Richard Warner AND Elsie M. Smith. Group Counseling: Theory and Process. Chicago : Rand McNally College Publshing Company, 1976.

Holt , Essie William. " The Effects of Behavioral Group Counseling Using Self – Verbalization on Self- Rasponsibility and Academic Achievement of Culturally Different Adolescents," Dissertation Abstract Interanation. 39 (11) : 6546 – A ; May, 1979.

Krumboltz, John D. and Carl E. Theoresen. Behavior Counseling : Case And Techniques. New York : Holt, Rinehart and Winton Inc., 1969.

Mahler, Clarence A. Group Counseling in the school. New York : Houghton Mifflin Company, 1969.

Milton, Betty L. and Dale B. Harris, "The Development of Responsibility in children," The Child : A Book of Reading. 46 : 407 – 416; 1962.

Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York : Holt Rinehart and Winston, Inc. , 1970.

Patterson, C.H. Theories of Counseling and Psychotherapy. New York : Harper and Row, 1973.

Peck, R.F. and R.J. Havinghurst, Child Development and Personality. New York : John Wiley & Sons Inc. , 1963.

Shertzer, Burce and Shelly C. Stone "Group Counseling," in Fundamentals of Counseling. New York : Houghton Mifflin Company, 1971.

Zunich, Michael. "Development of Responsibility Perception of Lower and Middle Class Children, " The Journal of Educational Research. 56 (9) : 497-499 ; May – June, 1963.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

กำหนดการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
โดยการสลับเวลากันตลอดระยะเวลาการทดลองในแต่ละสัปดาห์

ตาราง 5 กำหนดการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
โดยการทดลองในแต่ละสัปดาห์

วัน \ เวลา	07.30 - 8.20 น.	11.40 - 12.30 น.
จันทร์	คนที่ 1	คนที่ 2
อังคาร	คนที่ 3	คนที่ 4
พุธ	คนที่ 5	คนที่ 6
พฤหัสบดี	คนที่ 7	คนที่ 8
ศุกร์	เป็นกลุ่ม	-

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแต่ละครั้งใช้เวลา 1 ชั่วโมง
30 นาที ตั้งแต่เวลา 07.30 - 9.00 น.

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศและเริ่มต้นการให้คำปรึกษา	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้ นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการพัฒนาความรับผิดชอบ ต่อตนเอง 2. เพื่อให้ นักเรียนทราบ วัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาท หน้าที่ ของนักเรียน ระยะเวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาท หน้าที่ของนักเรียน ระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆที่ชี้แจง 4. ผู้วิจัยนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป
2	ความหมายของความรับผิดชอบ ต่อตนเอง และ ความสำคัญของความรับผิดชอบ ต่อตนเอง	1. เพื่อให้ นักเรียนบอก ความหมายของความรับผิดชอบต่อตนเองได้ 2. เพื่อให้ นักเรียนบอก ความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองได้	ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยถามนักเรียนเป็นรายบุคคลว่า ความรับผิดชอบต่อ หมายถึงอะไร ผู้วิจัยอธิบายความหมายเพิ่มเติม และนักเรียนเคยทำอะไรบ้างที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ความรับผิดชอบต่อตนเองมีประโยชน์อย่างไร คนเราควรเป็นผู้รับผิดชอบต่อตนเองหรือไม่ เพราะเหตุใด ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำ ความรู้สึก การทวนคำ หรือข้อความ การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายและความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองตามที่นักเรียนเข้าใจ 2.2 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม เพื่อให้นักเรียนบอกตัวอย่างการกระทำที่แสดงถึง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ความรับผิดชอบต่อตนเอง ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่จะปฏิบัติหน้าที่ด้านการเรียนและงานที่ได้รับมอบหมายโดยพยายามทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายและความสำคัญของผู้มีความรับผิดชอบนี้ จะเป็นคุณลักษณะที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมต่อไปด้วยความราบรื่นสงบสุข ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป
3	ความเอาใจใส่ต่อ	1. เพื่อให้นักเรียนระบุ	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	การเรียนรู้และงานที่ทำ	พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนรู้และงานที่ทำที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข ปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนรู้และงานที่ทำ	คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนรู้และงานที่ทำที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การตั้งใจฟัง ขณะที่ครูสอน และการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การไม่นำสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน หรือการทำงานขึ้นมาเล่นขณะที่ครูสอน หรือครูมอบหมายงานให้ทำการนำอุปกรณ์การเรียนมาให้ครบ ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความและ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำของที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยว

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำและผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การณีตัวอย่าง เรื่อง “ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ” การ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยแจกเอกสาร เรื่อง “ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ” 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของตัวแสดงในเรื่องจากกรณีตัวอย่างโดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำตามหัวข้อในบัตรงาน 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความเอาใจใส่ต่อการเรียน และงานที่ทำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป
4	ความเพียรพยายาม	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม ที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข ปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษาผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่นความอดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และงานที่ทำ การพยายามติดตามผลงานของตนเองที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงว่างานที่ทำบกพร่องให้ดียิ่งขึ้น ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ และการให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรมที่ นักเรียนต้องการแก้ ไขว่ามีสิ่งใดบ้างหรือ เหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดก่อนพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาเกี่ยว กับความเพียร พยายามและผลเสีย ที่เกิดตามมา ภายหลังการแสดง พฤติกรรมนั้นเป็น อย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึง ผลเสียที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับความเพียร พยายามแล้ว ผู้วิจัย ให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อดำเนิน การแก้ไขพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาเกี่ยว กับความเพียร พยายาม 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการ ให้คำปรึกษาราย บุคคลตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิค แม่แบบ เรื่อง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			“ความเพียรพยายาม” การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยฉายวิดีโอเรื่อง “ความเพียรพยายาม” พร้อมทั้งให้นักเรียนพิจารณาและคิดตามไปด้วย 2.6.2 หลังจากผู้วิจัยฉายวิดีโอให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม ตามหัวข้อในบัตรงาน 2.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความเพียรพยายาม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป
5	การตรงต่อเวลา (กรณีตัวอย่าง)	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหายุ่งเกี่ยวกับ การตรงต่อเวลา	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การเข้าเรียนให้ทันเวลา และการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทัน และส่งตามเวลาที่กำหนด ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ถามปลายเปิด และ ปลาย ปิด การ สะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อ ความ การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับการ ตรงต่อเวลา 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ การตรงต่อเวลา ที่นักเรียน ต้องการแก้ไขจาก มากที่สุดไปหาน้อย ที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน พิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการ แก้ไวนั้นสามารถแก้ไข ได้มากน้อยเพียง ใดและต้องไม่ยาก เกินกว่าที่จะปฏิบัติ ได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรมที่ นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดบ้าง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			หรือเหตุการณ์ใด บ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรม ที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับการตรงต่อ เวลา และ ผลเสียที่ เกิดตามมาภายหลัง การแสดงพฤติกรรม นั้นเป็นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึง ผลเสียที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับการตรงต่อ เวลาแล้ว ผู้วิจัยให้ นักเรียนทำสัญญา เพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับ การตรงต่อเวลา 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการ ให้คำปรึกษาราย บุคคลตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้ แก่ กรณีตัวอย่าง เรื่อง "การตรงต่อ เวลา" การให้ ข้อมูล ย้อนกลับและการ เสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตาม ลำดับขั้นดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารเรื่อง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			“กรณีตัวอย่าง” 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนัก เรียนเกี่ยวกับ บทบาทตัว แสดงในเรื่อง จากกรณีตัว อย่างโดยให้นัก เรียนวิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ การตรงต่อเวลา ตามหัวข้อใน บัตรงาน 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูล ย้อนกลับและ การเสริมแรง ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้ คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษา ตลอดจนแนวทางที่ จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่ ตรงต่อเวลา และผู้ วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ใน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การให้คำปรึกษา ครั้งต่อไป
6	ความละเอียดรอบ คอบ	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการความละเอียดรอบคอบที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การรู้จักคิด ใคร่ครวญในงานที่ทำเพื่อให้ถูกต้องและสมบูรณ์ การตรวจทานความเรียบร้อยเมื่อทำงานเสร็จก่อนส่งครู ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความและการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดบ้างหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			แสดงพฤติกรรมนั้นเป็น อย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึง ผลเสียที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับความ ละเอียดรอบคอบ แล้ว ผู้วิจัยให้นัก เรียนทำสัญญาเพื่อ ดำเนินการแก้ไข พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความละเอียด รอบคอบ 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการ ให้คำปรึกษาราย บุคคลตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้แก่ กรณีตัวอย่าง เรื่อง "ความละเอียด รอบคอบ" การให้ข้อ มูลย้อนกลับและการ เสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตาม ลำดับขั้นดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยแจก เอกสาร กรณีตัว อย่าง เรื่อง" ความละเอียด รอบคอบ" 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ บทบาทตัว แสดงในเรื่อง จากกรณีตัว อย่างโดยให้ นักเรียนวิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความละเอียด รอบคอบตาม หัวข้อในบัตรงาน 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูล ย้อนกลับและ การเสริมแรง ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้ คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษา ตลอดจนแนวทางที่ จะพัฒนาให้เป็นผู้มี ความละเอียดรอบ คอบ และผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติม พร้อมนัด หมายวัน เวลา และ สถานที่ในการให้คำ ปรึกษาครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
7	ความรับผิดชอบ ต่อตนเอง	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ ความเพียรพยายาม การตรงต่อเวลา ความละเอียดรอบคอบ ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ หรือข้อความ การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติ กรรมที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับความรับผิดชอบ ต่อตนเองที่ ต้องการแก้ไขจาก มากที่สุดไปหาน้อย ที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียน พิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการ แก้ไวนั้นสามารถ แก้ไขได้มากน้อย เพียงใดและต้องไม่ ยากเกินกว่าที่จะ ปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียน สำรวจพฤติกรรมที่ นักเรียนต้องการแก้ ไขว่ามีสิ่งใดบ้างหรือ เหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดก่อน พฤติ กรรมที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับความรับผิดชอบ ต่อตนเองและ ผลเสีย ที่เกิดตามมา ภายหลังการแสดง พฤติกรรมนั้นเป็น อย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผลเสียที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง แล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ เรื่อง “ความรับผิดชอบต่อตนเอง” การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคมซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์เรื่อง “ความรับผิดชอบต่อตนเอง” พร้อมทั้งบอกให้นักเรียนพิจารณาและคิดตามไปด้วย 2.6.2 หลังจากผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			จบลง ผู้วิจัยให้ นักเรียน วิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความรับผิดชอบ ต่อตนเองตาม หัวข้อในบัตรงาน 2.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูล ย้อนกลับและ การเสริมแรง ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้ คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษา ตลอดจนแนวทางที่ จะพัฒนาให้เป็นผู้มี ความรับผิดชอบ ต่อตนเองและผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติมพร้อม นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการ ให้คำปรึกษาครั้ง ต่อไป
8	ขั้นยุติการให้ คำปรึกษา และ ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผล การรับคำปรึกษาที่มีต่อ ความรับผิดชอบ ต่อตนเอง 2. ยุติการให้คำปรึกษา	1. ผู้วิจัยสนทนากับนัก เรียนเกี่ยวกับขั้นตอนใน การให้คำปรึกษาราย บุคคลตามทฤษฎีพฤติ กรรมนิยมที่มีต่อความ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			รับผิดชอบตนเอง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษารายบุคคลที่ใช้เทคนิคแม่แบบ และกรณีตัวอย่างเกี่ยวกับความรับผิดชอบตนเอง 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการของการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบตนเองและหลังการได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และแนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบตนเอง 5. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 1

ชื่อเรื่อง ปฐมนิเทศและเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม รับทราบหน้าที่ของนักเรียน ตลอดจนระยะเวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษา

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์ เครื่องบันทึกเสียง และ แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองรวมทั้งให้นักเรียนทราบถึงบทบาทของผู้ให้คำปรึกษา บทบาทหน้าที่ ที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา จำนวนครั้งที่เข้ารับการศึกษา 8 ครั้ง เวลาที่ให้คำปรึกษาครั้งละ 50 นาที
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
4. ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการเข้ารับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการมารับคำปรึกษา

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 2

ชื่อเรื่อง ความหมายและความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายของความรับผิดชอบต่อตนเองได้
2. เพื่อให้นักเรียนบอกความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองได้

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์ เครื่องบันทึกเสียง และ แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยถามนักเรียนว่า ความรับผิดชอบหมายถึงอะไร ผู้วิจัยอธิบายความหมายเพิ่มเติม และนักเรียนเคยทำอะไรบ้างที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อตนเองมีประโยชน์อย่างไร คนเราควรเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองหรือไม่ เพราะเหตุใด

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนความหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจเพื่อให้ นักเรียนทุกคนบอกความหมายและความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองตามที่นักเรียนเข้าใจ
- 2.2 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เพื่อให้ นักเรียนบอกตัวอย่างการกระทำที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ความหมาย และความสำคัญของผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง

อันเป็นคุณลักษณะที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่นสงบสุข ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้

การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

การประเมินผล

1. สังเกตการแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 3

ชื่อเรื่อง ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. เอกสารกรณีตัวอย่าง
2. บัตรงานสำหรับการแสดงความคิดเห็น
3. เครื่องบันทึกเสียง และ แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การตั้งใจฟังขณะที่ครูสอนและการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การไม่นำสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนหรือการทำงานขึ้นมาเล่นขณะที่ครูสอนหรือมอบหมายงานให้ทำ การนำอุปกรณ์การเรียนมาให้ครบ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ

- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำนั้น และผลที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ กรณีตัวอย่างเรื่อง “ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ” การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง “ความเอาใจใส่ต่อการเรียน”
 - 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง
 - 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของตัวแสดงในเรื่องจากกรณีตัวอย่าง โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำตามหัวข้อในบัตรงานดังต่อไปนี้
 - ก. สุชาติเป็นคนอย่างไร
 - ข. นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำของสุชาติ เพราะเหตุใด
 - ค. นักเรียนคิดว่าการกระทำของสุชาตินั้นมีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - ง. นักเรียนควรจะปฏิบัติอย่างไรที่จะเป็นผู้ที่มีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำเพื่อจะได้นำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันด้านการเรียนได้เป็นอย่างดี
 - 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษา ตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

การประเมินผล

1. สังเกตการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนจากกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

กรณีตัวอย่างเรื่อง “ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ”

สุชาติกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง เขาเป็นคนชอบสนุกสนานเฮฮาไปกับเพื่อนฝูง ไม่ค่อยเอาใจใส่ต่อการเรียนเท่าที่ควร วันนี้สุชาติเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งมีครูสมคิดเป็นครูสอน ครูสมคิดให้นักเรียนทั้งห้องทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ที่ได้สอนไปเมื่อชั่วโมงที่แล้ว และกำหนดให้ส่งในวันพรุ่งนี้ เมื่อสุชาติกลับถึงบ้านเขาวางกระเป๋าไว้ที่ประตูแล้วรีบออกไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อนที่สนามนอกบ้าน แม่เตือนให้เขารีบทำการบ้านเสียก่อนแต่เขาก็ขอผัดว่า เล่นเสร็จแล้วจะกลับมาทำ สุชาติเล่นฟุตบอลได้ครู่หนึ่ง สาริตก็มาชวนไปเล่นหมากรุก สุชาติจึงไปกับสาริต

หลังจากเลิกเล่นแล้ว สุชาติกลับมาถึงบ้าน อาบน้ำเสร็จแล้วจึงได้รับประทานข้าวมื้อเย็น หลังจากนั้นรู้สึกเพลียและง่วงมากจึงหลับไป ไม่ได้ทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ที่ครูสมคิดให้เป็นการบ้านไว้ คุณแม่เข้ามาปลุกตอนเช้า จึงทำให้สุชาติกังวลใจที่ยังไม่ได้ทำการบ้าน แต่ยังมี ความหวังว่าจะรีบไปทำให้ทันที่โรงเรียน โดยขอลอกจากเพื่อน แต่เมื่อมาถึงโรงเรียนเห็นเพื่อน ๆ เล่นฟุตบอลที่สนามจึงตรงเข้าไปเล่นด้วยจนกระทั่งโรงเรียนเข้า

ในชั่วโมงคณิตศาสตร์ สุชาติรีบลอกการบ้านจากเพื่อนแต่ยังไม่ทันเสร็จ ครูสมคิดก็เดินมาเห็นเสียก่อนจึงถามสาเหตุของการทำการบ้านไม่เสร็จ เมื่อครูสมคิดได้รู้เรื่องราวทั้งหมดจึงลงโทษสุชาติให้เก็บเศษกระดาษในสนามหญ้าของโรงเรียน และตักเตือนให้สุชาติเอาใจใส่ต่อการเรียนให้มากขึ้นกว่าเดิม หากสุชาติมีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำแล้ว สุชาติจะเรียนได้ดีมาก

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 4

ชื่อเรื่อง ความเพียรพยายาม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. วิดีทัศน์ประกอบการใช้เทคนิคแม่แบบเรื่อง “ความเพียรพยายาม”
2. บัตรงานสำหรับการแสดงความคิดเห็น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น ความอดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและงานที่ทำ การพยายามติดตามผลงานของตนเองที่ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานที่ทำบกพร่องให้ดียิ่งขึ้น

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยให้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียร

นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามและผลที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร

- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ เรื่อง “ความเพียรพยายาม” การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์เรื่อง “ความเพียรพยายาม” พร้อมทั้งบอกให้นักเรียนพิจารณาและคิดตามไปด้วย
 - 2.6.2 หลังจากผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์จบลง ผู้วิจัยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม ตามหัวข้อในบัตรงาน ดังนี้
 - ก. ปกรณ์ เป็นคนอย่างไร
 - ข. นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมความเพียรพยายามในการแต่งกลอนแปดได้ถูกต้องและไพเราะ และคุณครูได้ยกเป็นตัวอย่างให้แกเพื่อนๆ ในชั้น
 - ค. นักเรียนคิดว่า การกระทำของปกรณ์ มีความเพียรพยายามหรือไม่เพราะเหตุใด
 - ง. นักเรียนควรจะปฏิบัติอย่างไรจึงจะเป็นผู้มีความเพียรพยายามเพื่อจะได้นำไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จในด้านการเรียนต่อไป
 - 2.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง

ขั้นที่ 3

ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความเพียรพยายาม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้

เทคนิคแม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอทัศน์

2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนในการดูวิดีโอทัศน์
3. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

Script แม่แบบเรื่อง "ความเพียรพยายาม"

เรื่อง / จาก	ภาพ	เสียง
ความเพียรพยายาม ฉากที่ 1 ในชั่วโมง ภาษาไทย	CU ครู ZOOM OUT→ MCU	ในชั่วโมงนี้ ครูจะสอนเรื่อง"การแต่งกลอนแปด" นักเรียนจะได้ฝึกเขียนกัน ซึ่งจะใช้หัวข้อเรื่อง "พระคุณแม่" ในการฝึกเขียน เนื่องจากในอีก 2 สัปดาห์ที่จะถึงจะเป็นวันแม่ ครูจะให้นักเรียนนำกลอนแปดที่ฝึกเขียนกันนี้ เขียนลงในการ์ดส่งเป็นของขวัญให้กับคุณแม่ของนักเรียนเอง
	MCU ปกรณ์	(บ่นพึมพำ)..เรื่องแต่งกลอน เราก็ไม่ถนัดเสียด้วย ไม่รู้ว่าแต่งออกมาจะเป็นอย่างไร แม่อ่านแล้วคงขำแน่เลย
	MCU ครูเดินดูนักเรียนแล้วหยุดยืนอยู่ที่โต๊ะของปกรณ์	เป็นไง ปกรณ์ ไม่เข้าใจหรือไง เขียนแล้วก็ขีดฆ่าทิ้ง ดูซิ...เลอะเทอะไปหมด หากสงสัยหรือไม่เข้าใจ ก็ลองถามเพื่อนที่เขาทำได้ ..ก็ได้นะ หรือถามครูก็ได้ ไม่เข้าใจตรงไหนหรือ
	MCU ปกรณ์	ครับ ครู ผมก็ยังงง..งง..อยู่ แต่ผมก็จะพยายามครับ คิดว่าคงไม่ยาก เพื่อน ๆ หลายคนยังฝึกแต่งกลอนแปดได้เลย ผมก็ต้องทำได้เหมือนกันครับ ..แต่กลัวอย่างเดียวครับ สำนวนจะเขยนะซี ครับ
	CU ครู	เอาล่ะ ..ลองพยายามทำความเข้าใจเรื่องการสัมผัสให้ถูกต้อง ก็คงทำได้ ไม่ยากหรอก ค่อย ๆ เขียนไป แต่งไป หากทำไม่ได้จริง ๆ ให้ไปพบครูตอนพักกลางวันก็ได้ ครูจะอธิบายเพิ่มเติมให้
	CU ปกรณ์	ครับ ขอขอบคุณครับครู
	LS ครู-นักเรียน	หมดเวลาพอดี วันนี้ครูคิดว่านักเรียนคงทำไม่เสร็จ อนุญาตให้ส่งในชั่วโมงหน้าที่ครูสอนก็แล้วกัน นักเรียนคนไหนทำไม่ได้

เรื่อง/ฉาก	ภาพ	เสียง
		ให้ไปถามครูเป็นการส่วนตัว ครูจะได้อธิบายเพิ่มเติมให้
	MCU หัวหน้าห้อง	นักเรียนเคารพ ขอบคุณครับ
	MCU นักเรียนคนอื่นๆ เดินออกนอกห้องเรียน	
	MCU ปกรณ์ ZOOM IN อยู่ที่โต๊ะเรียน CU	ให้แต่งกลอนตั้ง 2 บท เราก็เรียนอ่อนอยู่แล้ว แคเขียนคำยังยากเลย นี่ต้องแต่งให้ถูกต้องทั้งสัมผัส แล้วสำนวนอีก ต้องแย่ง ๆ เลย
	MCU ธนา-ปกรณ์ ขึ้นมา หยิบหนังสือในกระเป๋	ปกรณ์ ไม่ไปกินข้าวหรือเดี่ยวคนเยอะนะ เข้าคิวซื้ออาหารอีกยาวหรอคะ ไปเถอะ
<u>ฉากที่ 2</u> โรงอาหาร	MCU ปกรณ์-ธนา	ธนา นายเก่งภาษาไทยนี่ ช่วยดูกลอนแปดที่ครูให้ฝึกแต่งหน่อยสิ ถูกต้องหรือเปล่า ผิดสัมผัสตรงไหนบ้าง เราจะได้รับแก้ไขก่อนส่งครู เพราะเราเรียนอ่อนมากเลยวิชาภาษาไทย คนที่แต่งกลอนแปดเก่ง ๆ ต้องมีพรสวรรค์ด้วย ใช่ไหม
	CU ธนา ZOOM OUT→ ปกรณ์	ได้ซี เออ.สัมผัสระหว่างวรรคผิด สัมผัสระหว่างบทก็ผิด และสำนวนยังไม่สละสลวยเท่าใดนัก นายลองแก้ไขใหม่อีกทีนะ
	MCU ปกรณ์ - ธนา	ขอบใจมากนะเพื่อน เราจะแก้ไขใหม่อีกที
<u>ฉากที่ 3</u> ชั่วโมงต่อมาในวิชาภาษาไทย	MCU ครู	ครูได้ตรวจกลอนแปดที่นักเรียนฝึกเขียนไปเมื่อชั่วโมงที่แล้วนั้น แต่งกันได้ดีทีเดียว ถูกต้องทั้งสัมผัส และมีความไพเราะ
	CU ปกรณ์	โดยเฉพาะ กลอนแปดที่ปกรณ์ฝึกเขียน อันที่จริงครูทราบปกรณ์ไม่ถนัดและไม่ชอบภาษาไทยและยังเรียนอ่อนอีกด้วย
	LS ครู – นักเรียนในห้องเรียน	แต่ทำไม? ปกรณ์จึงสามารถแต่งกลอนแปดได้ถูกต้องและมีความไพเราะอยู่ในขั้นที่จัดว่า ดี ดังนั้นครูขอเชิญปกรณ์ได้ออก

เรื่อง/ฉาก	ภาพ	เสียง
		มาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง ในความสำเร็จครั้งนี้
	MCU ปกรณ์เดินออกไป ยืนหน้าห้องเรียน	เสียงปรบมือของเพื่อน ๆ ดังขึ้น
	LS ครู -นักเรียนในห้อง	สวัสดีครับ คุณครูและเพื่อน ๆ
	ZOOM IN → MCU ปกรณ์	ก่อนอื่นผมต้องขอขอบคุณเพื่อน ๆ ก่อนว่า ผมไม่ชอบวิชาภาษาไทยมาตั้งแต่ชั้น ประถมแล้ว ผมเรียนอ่อนมาก และพื้นฐาน ก็แย่มากด้วย
	MCU ด้านหลังของปกรณ์	โดยเฉพาะเรื่องการแต่ง โค้ง ฉันท์ ภาพย์ กลอน ทั้งหลาย ผมยอมรับว่าผมไม่มีพร สวรรค์เลย
	CU ครู ZOOM OUT→ ปกรณ์	เมื่อครูให้พวกเราฝึกแต่งกลอนแปด ผม ขาดความมั่นใจมาก กลัวว่าสำนวนที่ออก มาจะเขย และคุณครูบอกว่าให้เขียนลง การ์ดให้กับแม่เนื่องในวันแม่ ทำให้ผมกลัว มากขึ้น
	CU ธนา	แต่ผมโชคดีที่ผมมีเพื่อนที่คอยอธิบายให้ ผมเข้าใจ ผมก็พยายามฝึกแต่งกลอน แปดตั้งแต่ หนึ่งทุ่มตรงหลังจากทำการ บ้านแล้ว ใช้เวลาอยู่หลายชั่วโมงทีเดียว
	MCU ด้านหลังของปกรณ์	ฝึกพลาดอยู่หลายครั้ง และเมื่อแต่งเสร็จ แล้วผมก็ให้เพื่อนที่มีพรสวรรค์ด้านนี้ ช่วย ดูและแนะนำให้ผม ขอให้เพื่อน ๆ ปรบมือ ให้ธนาด้วยที่ได้ช่วยผม ให้ผมใช้ความ พยายามหลายครั้งฝึกแต่งกลอนแปดครั้งนี้ ได้สำเร็จและมีความไพเราะ
	LS ครู – นักเรียนในห้อง เรียน	และผมขอให้เพื่อน ๆ ได้ใช้ความเพียร พยายามของตนเองให้บรรลุสู่ความสำเร็จใน เรื่องต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกับผมที่ใช้ความ เพียรพยายามเช่นกัน

เรื่อง/จาก	ภาพ	เสียง
	MCU ครู - นักเรียนCU ครู-นักเรียน ยิ้มและชื่นชม	เสียงปรบมือดัง

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 5

ชื่อเรื่อง การตรงต่อเวลา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. เอกสารกรณีตัวอย่าง
2. บัตรงานสำหรับการแสดงความคิดเห็น
3. เครื่องบันทึกเสียงและแถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การเข้าเรียนให้ทันเวลา และการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันและส่งตามเวลาที่กำหนด

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความการตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อ

เกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ กรณีตัวอย่างเรื่อง “การตรงต่อเวลา” การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่างเรื่อง “การตรงต่อเวลา”
 - 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง
 - 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของตัวแสดงในเรื่องจากกรณีตัวอย่าง โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาตามหัวข้อในบัตรงาน ดังต่อไปนี้
 - ก. ไพนุลย์ เป็นคนอย่างไร
 - ข. สมมตินักเรียนเป็นไพนุลย์ นักเรียนจะกระทำเช่นเดียวกับไพนุลย์หรือไม่ เพราะเหตุใด
 - ค. นักเรียนคิดว่าการกระทำของใครเป็นแบบอย่างที่ดี เพราะเหตุใด
 - ง. ถ้านักเรียนมีนิสัยเข้าห้องเรียนและส่งงานไม่ตรงต่อเวลา นักเรียนจะมีหลักในการปฏิบัติตนให้ดีขึ้นอย่างไร

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมตรงต่อเวลา และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนจากกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

กรณีตัวอย่าง “การตรงต่อเวลา”

ไพบูลย์ และ ปิรติ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ทั้งสองคนมีความคล้ายคลึงกันหลายอย่าง เช่น มีฐานะดี และมีความสามารถทางกีฬาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ปิรติเป็นกำลังที่สำคัญของทีมบาสเกตบอล ส่วนไพบูลย์ก็เป็นนักกีฬาดาวเด่นของทีมโรงเรียน ทั้งสองคนเรียนอยู่ห้องเดียวกัน แต่ทั้งสองคนก็มีความแตกต่างเช่นเดียวกัน

คาบแรกของการเรียนในวันนี้เป็นวิชาสังคมศึกษาของอาจารย์ปราณี นักเรียนมาทันเกือบครบแล้ว ยกเว้นไพบูลย์ที่จะมาสายในคาบแรกเสมอ วันนี้อาจารย์ปราณีสอนเรื่องทรัพยากรป่าไม้ไปแล้ว 15 นาที ไพบูลย์จึงได้มาถึงห้องเรียน เขาบอกกับอาจารย์ว่ารถติด อาจารย์ปราณีเป็นคนไม่จู้จี้ ประกอบกับเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเป็นประจำอยู่แล้วจึงไม่มีใครใส่ใจ ท้ายชั่วโมงอาจารย์ปราณีสั่งให้ทำรายงานเพื่อเป็นคะแนนเก็บ 20 คะแนน ในหัวข้อเรื่องทรัพยากรป่าไม้ ให้เวลาในการทำรายงานสองสัปดาห์และเป็นรายงานเดี่ยว ไพบูลย์ได้ยินที่อาจารย์สั่งแต่เขารู้สึกง่วงนอน จึงไม่ใส่ใจกับคำสั่งนั้น สาเหตุที่เขาง่วงนอนเพราะดูการถ่ายทอดสดฟุตบอลจนถึงตีสาม และเขาคิดว่าจะไปถามปิรติในภายหลังเกี่ยวกับรายงานที่อาจารย์ปราณีสั่งให้ทำ วันนี้ไพบูลย์เรียนไม่รู้เรื่องเท่าใดนักเพราะความง่วงของเขาทำให้เขาไม่มีสมาธิที่จะรับเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่อาจารย์สอน เขาลืมสนิทถึงรายงานที่อาจารย์ปราณีสั่งไว้เมื่อเช้า นึกได้ก็ตอนเลิกเรียนแล้ว

เมื่อเลิกเรียนนักเรียนส่วนใหญ่กลับบ้าน ยกเว้นนักเรียนที่เป็นนักกีฬาที่ยังคงซ้อมกีฬาอยู่ที่สนาม ไพบูลย์เดินไปที่สนามบาสเกตบอล มีนักกีฬาที่ซ้อมอยู่ 2-3 คนเท่านั้น แต่ไม่มีปิรติอยู่เลย ไพบูลย์จึงเดินกลับบ้านเพื่อจะได้กลับไปนอน หากไพบูลย์ถามนักกีฬาที่กำลังฝึกซ้อมอยู่ก็คงรู้ว่าปิรติไม่ได้มาซ้อมบาสเกตบอลเพราะเขาต้องไปทำรายงานที่ห้องสมุดแทน

ช่วงนี้รายการโทรทัศน์มีการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลทุกคืน แม้ว่าปิรติไม่ใช่นักฟุตบอลอย่างไพบูลย์แต่เขาก็ชอบดูฟุตบอลหากไม่ตึกจนเกินไปนัก และหากเขาไม่มีรายงานของอาจารย์ปราณีที่ต้องทำ เขาก็มีโอกาสได้ชมการถ่ายทอดสดบ้าง คงจะสนุกกว่าการชมเทปบันทึกการแข่งขันแน่ ๆ

เหลือเวลาการทำรายงานวิชาสังคมศึกษาอีกแค่สองวัน คืนนี้ไพบูลย์และปิรตินอนตึกเหมือนกัน แต่ที่ต่างกันคือ ปิรติอยู่ทำรายงานจนเกือบเสร็จ แต่ไพบูลย์อยู่ชมการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลที่เขาไม่เคยพลาดสักครั้งเดียว ไพบูลย์เพิ่งนึกถึงรายงานของอาจารย์ปราณีได้เมื่อวานนี้ เขาได้ถามปิรติแล้ว เขารู้ว่าจะต้องทำอย่างไรบ้าง แต่เวลาที่เหลือนั้นไม่พอสำหรับทำรายงานแน่ เขาคิดว่าอาจารย์ปราณีเป็นคนใจดี ไม่จู้จี้ อาจารย์คงจะเลื่อนเวลาส่งให้เขาได้

สิ่งหนึ่งที่เขาไม่รู้คือ อาจารย์ปราณีเป็นคนเคร่งครัดกับคำสั่ง เพราะถือว่ารายงานที่ให้นักเรียน
ทำเหมาะสมกับเวลาแล้ว ถ้านักเรียนตั้งใจทำจริงก็สามารถทำเสร็จได้ตามเวลาที่กำหนดไว้

คาบแรกของวันนี้ เป็นวิชาสังคมศึกษา และเป็นวันสุดท้ายของการส่งรายงาน ทุกคนทำ
รายงานเสร็จเรียบร้อย ยกเว้นไพบูลย์ เขาได้ขอลื่อนกำหนดการส่งรายงานแต่อาจารย์ไม่ยอม
ไพบูลย์รู้ว่าเขาไม่มีทางทำรายงานเสร็จทันวันนี้แน่นอน และเขาก็ต้องสอบตกในวิชานี้ หรือติด
“ร” ซึ่งทำให้เขารู้สึกเสียใจมาก

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 6

ชื่อเรื่อง ความละเอียดรอบคอบ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. เอกสารกรณีตัวอย่าง
2. บัตรงานสำหรับการแสดงความคิดเห็น
3. เครื่องบันทึกเสียงและแถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1

ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การรู้จักคิดใคร่ครวญในงานที่จะทำเพื่อให้ถูกต้องและสมบูรณ์ การตรวจทานความเรียบร้อยเมื่อทำงานเสร็จก่อนส่งครู

ขั้นที่ 2

ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความ

ละเอียดยรอบคอบที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดยรอบคอบที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดยรอบคอบและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดยรอบคอบแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดยรอบคอบ
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ กรณีตัวอย่าง เรื่อง “ความละเอียดยรอบคอบ” การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคมซึ่งมีขั้นตอนดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่างเรื่อง “ความละเอียดยรอบคอบ”
 - 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง
 - 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของตัวแสดงในเรื่องจากกรณีตัวอย่าง โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดยรอบคอบ ตามหัวข้อในบัตรงาน ดังต่อไปนี้
 - ก. สมาน เป็นคนอย่างไร
 - ข. สมมตินักเรียนเป็นสมาน นักเรียนจะกระทำเช่นเดียวกับสมานหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - ค. นักเรียนคิดว่าปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดยรอบคอบจะส่งผลกระทบต่อตนเองด้านการเรียน การทำงานส่งครูอย่างไรบ้าง เพราะเหตุใด
 - ง. นักเรียนมีวิธีการปฏิบัติตนอย่างไรให้เป็นผู้มีความละเอียดยรอบคอบต่อการทำงานที่ส่งครูเพื่อให้เกิดความถูกต้องและสมบูรณ์
- 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง

ขั้นที่ 3

ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยและนักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมความละเอียดยรอบคอบ และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนจากกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

กรณีตัวอย่างเรื่อง “ความละเอียดรอบคอบ”

สมาน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง วันหนึ่งก่อนโรงเรียนเข้าแถวเขาได้นำกระเป๋ามาเก็บไว้ที่ห้องเรียนของตนและได้เดินสวนทางกับภูมิพัฒน์ที่เรียนอยู่ห้องเดียวกัน

ภูมิพัฒน์ รู้สึกตื่นตกใจที่เดินสวนทางกับสมานระหว่างบันไดทางขึ้นหน้าห้องเรียน แต่ด้วยความละเอียดรอบคอบและช่างสังเกตของสมานจึงเห็นสีหน้าท่าทางของภูมิพัฒน์โดยที่ภูมิพัฒน์ไม่รู้ตัว

ตอนบ่ายของวันนั้นเป็นวิชาภาษาอังกฤษของครูสมชาย ครูสมชายให้นักเรียนฝึกการสัมภาษณ์เป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอาชีพต่างๆ ที่นักเรียนสนใจ พงษ์พันธ์ได้สัมภาษณ์อาชีพสัตวแพทย์ที่เขาสนใจ และหวังว่าจะนำมาเปิดให้ครูและเพื่อนๆ ฟังในห้องเรียน พงษ์พันธ์ค้นหาเทปที่อัดไว้นั้นอยู่นาน แต่ก็ไม่พบ จึงถามเพื่อนที่นั่งอยู่ด้วยแต่ก็ไม่มีใครเห็น แล้วหันไปถามสมานที่นั่งอยู่ด้านหลัง สมานตอบว่า ลืมหยิบมาหรือเปล่า วันนี้ต้องส่งครูแล้วนะ พงษ์พันธ์จำได้อย่างแม่นยำเลยว่าเขาได้หยิบใส่กระเป๋าด้วยมือของตัวเองก่อนมาโรงเรียน ซึ่งคุณพ่อก็ยังชมว่าเทปการสัมภาษณ์นี้ เขาทำได้ดีทีเดียว

ด้วยความเป็นคนละเอียดอ่อนและรอบคอบของสมาน ประกอบกับเป็นคนช่างสังเกตในวันที่ได้เดินสวนทางกับภูมิพัฒน์จึงทำให้สมานเกิดความสงสัยในตัวภูมิพัฒน์ และในวันนั้นเองสมานก็พบว่ากระเป๋าของพงษ์พันธ์ถูกเปิดออกก่อนที่จะนำกระเป๋ามาเก็บไว้ที่ห้องเรียนโดยที่มีภูมิพัฒน์เดินสวนออกมา

ครูสมชายให้นักเรียนส่งเทปการสัมภาษณ์ที่ได้มอบหมายให้ทุกคนได้ทำมาในท้ายชั่วโมงเรียน แต่พงษ์พันธ์ไม่มีงานส่ง จึงทำให้เขาต้องถูกครูสมชายเรียกไปพบและทำโทษ

ตอนเย็นสมานยืนรอรถอยู่ที่ป้ายรถประจำทาง เห็นภูมิพัฒน์ยืนรอรถประจำทางป้ายเดียวกัน จึงเดินเข้าไปทักทายและพูดคุยด้วย “ภูมิพัฒน์ รู้ไหม พงษ์พันธ์ต้องถูกครูเรียกไปพบและโดนทำโทษ ไม่ยุติธรรมเลยนะ นายคงรู้ใช่ไหมว่า ใครเป็นคนเอาไป” สมานพูดจบรถประจำทางมาพอดี สมานจึงขอตัวรีบขึ้นรถไปก่อน

เช้าวันรุ่งขึ้น สมานนำกระเป๋ามาเก็บไว้ที่ห้องเรียนเหมือนเดิม เดินสวนทางกับภูมิพัฒน์ที่หน้าห้องเรียนพอดี เมื่อเขานำกระเป๋ามาวางที่โต๊ะ เขาก็เห็นเทปของพงษ์พันธ์ที่จะส่งครูสมชายวางอยู่บนโต๊ะของพงษ์พันธ์ เขาจึงรีบไปบอกพงษ์พันธ์ทันที

พงษ์พันธ์รู้สึกดีใจมากที่ได้เทปม้วนนี้คืนมา และไม่ใส่ใจว่าใครจะเป็นคนนำไป เมื่อได้คืนมาก็พอใจแล้วและรีบนำส่งครูสมชายทันที ในความคิดของสมาน สมานคิดว่าการเป็นคนช่างสังเกตและละเอียดรอบคอบจะช่วยป้องกันการสูญหายต่างๆที่เกิดขึ้นได้ดีทางหนึ่ง

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 7

ชื่อเรื่อง ความรับผิดชอบต่อตนเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

1. วิดีทัศน์ประกอบการใช้เทคนิคแม่แบบเรื่อง “ความรับผิดชอบต่อตนเอง”
2. บัตรงานสำหรับการแสดงความคิดเห็น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1

ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น ความเอาใจใส่ต่อการเรียน ความเพียรพยายาม การตรงต่อเวลา ความละเอียดรอบคอบ

ขั้นที่ 2

ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจเพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด

และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบเรื่อง “ความเพียรพยายาม” การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์เรื่อง “ความรับผิดชอบต่อตนเอง” พร้อมทั้งบอกให้นักเรียนพิจารณาและคิดตามไปด้วย
 - 2.6.2 หลังจากผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์จบลง ผู้วิจัยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ตามหัวข้อในบัตรงาน ดังนี้
 - ก. ชุมพล เป็นคนอย่างไร
 - ข. นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองของชุมพล
 - ค. นักเรียนคิดว่า การกระทำของชุมพลเป็นพฤติกรรมที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองด้านใด เพราะเหตุใด
 - ง. นักเรียนควรจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองในด้านความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ ความเพียรพยายาม การตรงต่อเวลา ความละเอียดรอบคอบ

2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง

ขั้นที่ 3

ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้

เทคนิคแม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอทัศน์
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนในการดูวิดีโอทัศน์
3. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

Scriptแม่แบบเรื่อง “ความรับผิดชอบต่อตนเอง”

เรื่อง/ฉาก	ภาพ	เสียง
<u>ความรับผิดชอบต่อตนเอง</u> ณ ห้องปฏิบัติการ วิทยาศาสตร์ทุกคน กำลังส่งสมุดแบบ ฝึกหัดไว้ที่โต๊ะครู	LS นักเรียนนำสมุดไปส่งที่ โต๊ะครู ZOOM IN ครู MCU ครู	มีใครยังไม่ส่งสมุดแบบฝึกหัดอีกบ้าง
	LS ครู – นักเรียน MCU ชุมพลยกมือ	
	MCU ครู	ทำไมครับ ไม่ได้ทำแบบฝึกหัดมาหรือ
	MCU ชุมพล ลูกขึ้นยืน	ไม่ใช่ครับ ผมทำเสร็จแล้วตั้งแต่เมื่อวานนี้ ผมห่วยเล่นไปหน่อย เพื่อนที่อยู่ข้าง ๆ บ้านชวนไปเล่นฟุตบอลและผมก็อยากเล่น อยู่แล้วก็รีบออกไปเล่นทันที ไม่ได้เก็บ สมุดแบบฝึกหัดที่ทำเสร็จแล้วใส่กระเป๋า หนังสือครับ จึงทำให้ไม่สามารถนำมาส่งครู ได้ในวันนี้ครับ
	MCU ครู	แต่เธอก็ต้องจัดตารางสอนทุกวันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ทำไมจึงลืมได้ล่ะ
	CU ชุมพล	ก็เพราะเมื่อเช้าผมตื่นสายครับ เลยรีบมา โรงเรียนและไม่ได้จัดตารางสอนมา คว่า กระเป๋านักเรียนได้ ก็รีบมาเลยครับครู
	MCU ครู-ชุมพล	ชุมพล ครูคิดว่าเธอควรจะต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียนให้มากขึ้นกว่านี้นะ เอาล่ะ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอไม่ได้ส่งสมุด แบบฝึกหัด ครูจะไม่ทำโทษโดยการดี แต่ ครูจะหักคะแนนสมุดงานที่ไม่ได้นำส่งในวัน นี้หากยังลืมอีกในคราวหน้า ครูจะดีและหัก คะแนนเพิ่มเป็นสองเท่า

เรื่อง/ฉาก	ภาพ	เสียง
	MCU ชุ่มพล MCUครู พยักหน้า	ครับ ผมสัญญาว่าคราวหน้าผมจะรับผิดชอบต่อตนเองให้มากกว่านี้ ขอโทษครับ
	LS ครู-นักเรียน	หมดเวลาแล้ว เอาไว้เท่านี้ละ
	MCU หัวหน้า ZOOM OUT → LS	นักเรียนทำความเคารพ ขอขอบคุณครับ

โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 8

ชื่อเรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและปัจจัยนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลการเข้ารับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง
2. ยุติการให้คำปรึกษา

เวลาที่ใช้ 50 นาที

อุปกรณ์

เครื่องบันทึกเสียง และ แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับขั้นตอนในการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเอง
2. ผู้วิจัยสรุปผลของการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ซึ่งผลของการได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในครั้งนี้ จะทำให้นักเรียนมีการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองได้เหมาะสมขึ้น ความสำคัญของผู้มีความรับผิดชอบนี้จะเป็นคุณลักษณะที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่น สงบสุข ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งกล่าวขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือ และกล่าวปิดการให้คำปรึกษา

การประเมินผล

สังเกตการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน

ตัวอย่างการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 3

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ

วิธีดำเนินการ

- ผู้ให้คำปรึกษา สวัสดิ์อะมังละบุตร พบกันครั้งนี้เป็นครั้งที่ 3 แล้ว เมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้ว เราได้คุยกันเกี่ยวกับเรื่อง ความหมายและความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองไปแล้ว ยังพอจำได้อยู่หรือเปล่า
- มังละบุตร ยังจำได้ครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา ดีมากค่ะ นำไปปฏิบัติบ้างไหมเกี่ยวกับการแสดงออกของความรับผิดชอบต่อตนเองที่ได้ยกตัวอย่างไปเมื่อครั้งที่แล้ว
- มังละบุตร ผมก็ทำครับ ไม่เข้าใจผมก็ยกมือถามครู แล้วกลับไปทบทวนที่บ้าน แล้วก็เริ่มส่งสมุดงานให้ทันเวลาด้วยครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา ดีมากค่ะ ผลเป็นอย่างไรบ้างคะ
- มังละบุตร ก็เข้าใจบทเรียนในส่วนที่ชักถามไป แล้วครูก็ยังชมที่ส่งสมุดงานทันเวลา
- ผู้ให้คำปรึกษา แสดงว่านักเรียนก็ได้เริ่มพัฒนาคุณลักษณะของการเป็นนักเรียนที่ดีแล้ว
- มังละบุตร ยัม....
- ผู้ให้คำปรึกษา เอาล่ะ วันนี้เรามาคุยกันต่อเกี่ยวกับเรื่องความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ
- มังละบุตร ครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา การเรียนของเธอเป็นอย่างไรบ้าง
- มังละบุตร เรียนอ่อนครับ ค่ะแนนสอบไม่ดี
- ผู้ให้คำปรึกษา อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอเรียนอ่อนและคะแนนสอบไม่ดี
- มังละบุตร ผมคงไม่ตั้งใจเรียนเท่าที่ควร
- ผู้ให้คำปรึกษา ไม่ตั้งใจเรียนเท่าที่ควร หมายถึงอะไร
- มังละบุตร ก็บางครั้ง ผมก็คุยในขณะที่ครูสอน เองงานอื่นขึ้นมาทำบ้าง ทำให้ไม่ได้ฟังครูอธิบาย เวลาครูให้ทำการบ้านก็ทำไม่ได้ ค่ะแนนสอบเลยออกมาไม่ดี

- ผู้ให้คำปรึกษา นอกจากการไม่ตั้งใจเรียนแล้ว มีอะไรอีกที่เป็นสาเหตุเกี่ยวกับความไม่เอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ
- มังคละบุตร ผมชอบลืมนัดจดบ้าง ลืมหนังสือบ้าง
- ผู้ให้คำปรึกษา มีอะไรอีกไหมที่เป็นสาเหตุด้านนี้
- มังคละบุตร ไม่มีครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา เธอบอกครูว่า ปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ คือ การไม่ตั้งใจเรียนชอบคุยหรือเอางานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่ครูสอน นำอุปกรณ์การเรียนมาไม่ครบ ลืมสมุดจดบ้างหรือหนังสือบ้าง ให้เธอสำรวจดูว่ามีอะไรที่จะแก้ไขเป็นลำดับแรก และรองลงมา
- มังคละบุตร แก้ไขที่ความไม่ตั้งใจเรียนของผมก่อนครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอไม่ตั้งใจเรียนล่ะ
- มังคละบุตร คงเป็นที่ตัวผมเองครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา คงเป็นที่ตัวเอง หมายความว่าอย่างไรคะ
- มังคละบุตร ผมขาดความใส่ใจต่อการเรียนมากกว่า ชอบคุย เล่น ในระหว่างเรียน
- ผู้ให้คำปรึกษา คิดว่ามีสาเหตุอื่นอีกไหมคะ
- มังคละบุตร ชอบหยิบบงานอื่นขึ้นมาทำ
- ผู้ให้คำปรึกษา ชอบหยิบบงานอื่นขึ้นมาทำ
มีอะไรเป็นสาเหตุอื่นอีกหรือเปล่า
- เจียบ.....
- ลองคิดถึงหุซึคะว่า มีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เธอไม่ตั้งใจเรียน
- มังคละบุตร ความน่าเบื่อของครู และผมก็อยากคุยกับเพื่อนด้วย
- ผู้ให้คำปรึกษา เบื่อครู อยากคุยกับเพื่อนจึงทำให้ไม่ตั้งใจเรียน แล้วคิดว่าจะมีผลเสียตามมาอย่างไรบ้างคะ
- มังคละบุตร ถูกครูดุ หรือ ตี แล้วก็เรียนไม่รู้เรื่อง ทำการบ้านไม่ได้
- ผู้ให้คำปรึกษา ผลเสียอย่างอื่นมีอีกไหมคะ
- มังคละบุตร สอบตก หรือครูถามก็ตอบไม่ได้
- ผู้ให้คำปรึกษา สอบตก หรือครูถามก็ตอบไม่ได้
เธอคิดว่า ผลที่ตามมาจะดีกับนักเรียนอย่างไร
- มังคละบุตร ไม่ดีเลย ทำให้เพื่อนๆ รำคาญด้วย
- ผู้ให้คำปรึกษา เธอสามารถวิเคราะห์ผลเสียของการตั้งใจเรียนได้แล้วว่าจะส่งผลกระทบกับเธออย่างไร

- มังคละบุตร ครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา แล้วจะมีวิธีใดแก้ไขบ้าง
- มังคละบุตร คงต้องมีสมุดโน้ตเตือนความจำ และจดสิ่งที่ไม่เข้าไปถามครู
- ผู้ให้คำปรึกษา ยังมีวิธีอื่นอีกไหม
- มังคละบุตร ไม่คุยกับเพื่อนในระหว่างเรียน
- ผู้ให้คำปรึกษา ไม่คุยกับเพื่อนในระหว่างเรียน
- มังคละบุตร เข้าห้องสมุดค้นคว้าเพิ่มเติม และจะให้ครูดูบัตรยืมหนังสือจากห้องสมุดว่าได้ ยืมหนังสือไปอ่านทบทวนเพิ่มเติม
- ผู้ให้คำปรึกษา ดีมากค่ะ การตั้งใจเรียนในชั่วโมงเรียน ไม่คุยกับเพื่อนในระหว่างเรียน และเข้าห้องสมุดค้นคว้า จะช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น แล้วใครจะได้รับผลดีตรงนี้ล่ะคะ
- มังคละบุตร ตัวผมเองครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา เอาล่ะ ครูมีกรณีตัวอย่าง เรื่อง"ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ" ให้เธออ่านแล้วลองวิเคราะห์ตัวแสดงในเรื่องกันดูนะคะ ✓
- มังคละบุตร อ่านจบแล้วครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา จากกรณีตัวอย่างที่อ่าน เธอคิดว่าตัวแสดงในเรื่องที่ชื่อ สุชาติ เป็นคนอย่างไร
- มังคละบุตร ขาดความเอาใจใส่ต่อการเรียน และไม่ทำงานที่ครูสั่งครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา รู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมของสุชาติ เพราะเหตุใด
- มังคละบุตร รู้สึกว่า สุชาติเป็นเด็กไม่ดี ไม่รับผิดชอบ เพราะห่วยเล่นมากเกินไปและไม่ใส่ใจกับแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์
- ผู้ให้คำปรึกษา การกระทำของสุชาติมีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำหรือไม่ เพราะเหตุใดคะ
- มังคละบุตร ไม่ครับ เพราะไม่ทำงานที่ครูสั่งและยังคิดที่จะขอลอกการบ้านจากเพื่อนด้วย
- ผู้ให้คำปรึกษา แล้วนักเรียนคิดว่าจะปฏิบัติตนเองอย่างไรในด้านการเรียน เพื่อให้ผลการเรียนดี
- มังคละบุตร ทบทวนและทำแบบฝึกหัด
- ผู้ให้คำปรึกษา ทบทวนและทำแบบฝึกหัด
- มังคละบุตร อ่านและทบทวนก่อนเรียนในห้อง
- ผู้ให้คำปรึกษา อ่านและทบทวนก่อนเรียนในห้อง
- มังคละบุตร ไม่เข้าใจให้ถามครู หรือให้เพื่อนช่วยอธิบายให้
- ผู้ให้คำปรึกษา ไม่เข้าใจให้ถามครู หรือให้เพื่อนช่วยอธิบายให้ มีอะไรเพิ่มเติมอีกไหมคะ
- มังคละบุตร ทำโน้ตย่อจะได้จำง่ายขึ้น

- ผู้ให้คำปรึกษา ที่พูดมาถึงตรงนี้ จะเห็นได้ว่าความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ได้รับมอบหมายมีหลายวิธีดังที่เธอบอกไว้ นักเรียนคิดว่าจะส่งผลดีที่ใครคะ
- มังคละบุตร ตัวเองครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา ลองนำวิธีที่ควรปฏิบัติที่นักเรียนได้บอกครูไว้หลายวิธีที่น่าสนใจและควรปฏิบัติเพื่อจะช่วยให้ผลการเรียนอ่อนของนักเรียนดีขึ้น ครูจะเป็นกำลังใจให้ แล้วเราพบกันครั้งหน้าที่ห้องแนะแนว เวลานั้นนะคะ ขอบใจมากที่มาตามที่ครูนัดหมาย สวัสดีค่ะ

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศและเริ่มต้นการให้คำปรึกษา	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน และสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจ และเป็นกันเองกับผู้วิจัย พร้อมทั้งจะให้ความร่วมมือในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเอง 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาทหน้าที่ของนักเรียน ระยะเวลา และ สถานที่ในการรับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองหลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม “สวัสดีเพื่อนรัก” 2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษา บทบาทหน้าที่ของนักเรียน ระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ ที่ชี้แจง 4. ผู้วิจัยนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป
2	ความหมายของความรับผิดชอบต่อตนเอง และความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเอง	1. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายของความรับผิดชอบต่อตนเองได้ 2. เพื่อให้นักเรียนบอกความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองได้	ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยถามนักเรียนทุกคนในกลุ่มว่า ความรับผิดชอบหมายถึงอะไร ผู้วิจัยอธิบายความหมายเพิ่มเติม และนักเรียนเคยทำอะไรบ้างที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ความรับผิดชอบต่อตนเองมีประโยชน์อย่างไร คนเราควรเป็นผู้รับผิดชอบต่อตนเองหรือไม่ เพราะเหตุใด ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำ ความรู้สึก การทวนคำ หรือข้อความ การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายและความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองตามที่นักเรียนเข้าใจ 2.2 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรงทางสังคม เพื่อให้นักเรียนบอกตัวอย่างการกระทำที่แสดงถึง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ความรับผิดชอบต่อตนเอง ในระหว่างการทำคำปรึกษาสมาชิกต่างมีบทบาทที่สำคัญได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออก ให้ความสนใจเมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่น สนใจเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม ให้ข้อคิดเห็น ช่วยให้สมาชิกเข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			หมายถึง ลักษณะ ของนักเรียนที่จะ ปฏิบัติหน้าที่ด้าน การเรียนและงาน ที่ได้รับมอบหมาย โดยพยายามทำ หน้าที่อย่างเต็ม ความสามารถ เพื่อให้บรรลุจุด มุ่งหมายและความ สำคัญของผู้มีความ รับผิดชอบนี้ จะเป็นคุณลักษณะ ที่จะช่วยให้การอยู่ ร่วมกันในสังคมต่อ ไปด้วยความราบรื่น สงบสุข ผู้วิจัยนัด หมายวัน เวลา และ สถานที่ ในการรับคำ ปรึกษาครั้งต่อไป
3	ความเอาใจใส่ต่อ การเรียนและงาน ที่ทำ	1.เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อ การเรียนและงานที่ทำ ที่นักเรียนต้องการ ปรับปรุงแก้ไขเป็น ลำดับแรก 2. เพื่อให้ให้นักเรียนพิจารณา แนวทางในการปรับปรุง แก้ไข ปัญหาเกี่ยวกับ	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำ ปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียน ทุกคนระบุ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับความ เอาใจใส่ต่อการเรียน และงานที่ต้องการ แก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การตั้งใจฟัง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		ความเอาใจใส่ต่อการเรียน และงานที่ทำ	ขณะที่ครูสอน และ การทำงานที่ได้รับ มอบหมาย การไม่นำ สิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง กับการเรียน หรือ การทำงานขึ้นมาเล่น ขณะที่ครูสอน หรือ ครูมอบหมายงานให้ ทำ การนำอุปกรณ์ การเรียนมาให้ครบ ชั้นที่2 ชั้นดำเนินการให้ คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิค ต่าง ๆ ในการให้คำ ปรึกษา ได้แก่ การ ฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิด การ สะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อ ความ การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมของที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับความ เอาใจใส่ต่อการเรียน และงานที่ทำ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุก คนเรียงลำดับพฤติ กรรมที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับความเอาใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ ที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำและผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ความเอาใจใส่ต่อ การเรียนรู้และงาน ที่ทำแล้วผู้วิจัยให้นัก เรียนทำสัญญาเพื่อ ดำเนินการแก้ไข พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความเอาใจใส่ต่อ การเรียนรู้และ งานที่ทำ 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการ ให้คำปรึกษาเป็น กลุ่มตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้ แก่ กรณีตัวอย่าง เรื่อง “ความเอาใจใส่ ต่อการเรียนรู้และ งานที่ทำ” การให้ข้อ มูลย้อนกลับและการ เสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตาม ลำดับขั้นดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยแจก เอกสาร เรื่อง “ความเอาใจใส่ ต่อการเรียนรู้และ งานที่ทำ” 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.6.3 ผู้วิจัยชักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของตัวแสดงในเรื่องจากกรณีตัวอย่างโดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำตามหัวข้อในบัตรงาน 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงในระหว่างการให้คำปรึกษาสมาชิกต่างมีบทบาทที่สำคัญได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออก ให้ความสนใจเมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่น สนใจเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกใน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กลุ่ม ให้ข้อคิดเห็น ช่วยให้สมาชิกเข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความเอาใจใส่ต่อการเรียน และงานที่ทำ และ ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมนัดหมายวัน เวลาและสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป
4	ความเพียรพยายาม	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียร	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษาผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนระบุ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		พยายาม ที่นักเรียน ต้องการปรับปรุงแก้ไข เป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณา แนวทางในการปรับปรุง แก้ไข ปัญหาเกี่ยวกับ ความเพียรพยายาม	พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความเพียรพยายาม ที่ต้องการแก้ไขว่ามี อะไรบ้าง เช่นความ อดทนไม่ย่อท้อต่อ อุปสรรค และงานที่ ทำ การพยายาม ติดตามผลงานของ ตนที่ได้ทำไปแล้ว เพื่อแก้ไขปรับปรุง ว่างานที่ทำบกพร่อง ให้ดียิ่งขึ้น ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้ คำ ปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การ ใช้คำถาม ปลายเปิด และปลายปิด การ สะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือ ข้อความ การ ตีความ และการให้ กำลังใจเพื่อให้นัก เรียนระบุพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาเกี่ยว กับความเพียร พยายาม 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม ที่นักเรียนต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณา ว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดบ้างหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผลเสียที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบเรื่อง “ความเพียรพยายาม” การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยฉายวิดีโอเรื่อง “ความเพียรพยายาม” พร้อมทั้งให้นักเรียนพิจารณาและคิดตามไปด้วย 2.6.2 หลังจากผู้วิจัยฉายวิดีโอ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			จบลง ผู้วิจัยให้ นักเรียน วิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความเพียร พยายาม ตาม หัวข้อในบัตร งาน 2.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูล ย้อนกลับและ การเสริมแรง ในระหว่างการทำ คำปรึกษา สมาชิกต่างมีบท บาทที่สำคัญได้ แก่ การเป็นผู้ฟัง ที่ดี ส่งเสริมให้ สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดง ออก ให้ความสนใจ เมื่อกลุ่ม อภิปรายปัญหา ของสมาชิกคน อื่น สนใจเกี่ยว กับความรู้สึก ของสมาชิกใน กลุ่ม ให้ข้อคิด เห็น ช่วยให้ สมาชิกเข้าใจตัว เองดีขึ้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาดลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความเพียรพยายามและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป
5	การตรงต่อเวลา	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหายุ่งเกี่ยวกับ	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคน ระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		การตรงต่อเวลา	เข้าเรียนให้ทันเวลา และการทำงานที่ได้ รับมอบหมายให้ เสร็จทัน และส่ง ตามเวลาที่กำหนด ชั้นที่2 ชั้นดำเนินการให้คำ ปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิค ต่าง ๆ ในการให้ คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำ ถามปลายเปิด และ ปลาย ปิด การ สะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อ ความ การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับการ ตรงต่อเวลา 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ การตรงต่อเวลา ที่นักเรียน ต้องการแก้ไขจาก มากที่สุดไปหาน้อย ที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วย

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กันพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดบ้าง หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา และ ผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กลุ่มตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้ แก้ กรณีตัวอย่าง เรื่อง “การตรงต่อ เวลา” การให้ ข้อมูล ย้อนกลับและการ เสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตาม ลำดับขั้นดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยแจก เอกสารเรื่อง “กรณีตัวอย่าง” 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน ศึกษาเรื่องจาก กรณีตัวอย่าง 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนัก เรียนเกี่ยวกับ บทบาทตัวแสดง ในเรื่อง จากกรณีตัว อย่างโดยให้นัก เรียนวิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ การตรงต่อเวลา ตามหัวข้อใน บัตรงาน 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูล ย้อนกลับและ การเสริมแรง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ในระหว่างการประชุม ให้คำปรึกษา สมาชิกต่างมีบทบาทที่สำคัญได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออก ให้ความสนใจเมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่นสนใจเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่มให้ข้อคิดเห็นช่วยให้สมาชิกเข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผู้วิจัยให้นักเรียน สรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษา ตลอดจนแนวทางที่ จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่ ตรงต่อเวลา และผู้ วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ใน การให้คำปรึกษา ครั้งต่อไป
6	ความละเอียดรอบ คอบ	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติ กรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยว กับการความละเอียด รอบคอบที่นักเรียน ต้องการปรับปรุงแก้ไข เป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณา แนวทางในการปรับปรุง แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับ ความละเอียดรอบคอบ	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้ คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียน ทุกคนระบุพฤติ กรรมที่ เป็นปัญหา เกี่ยวกับความ ละเอียดรอบคอบที่ ต้องการแก้ไขว่ามี อะไรบ้าง เช่น การรู้ จักคิดใคร่ครวญใน งานที่ทำเพื่อให้ถูก ต้อง และสมบูรณ์ การตรวจทานความ เรียบร้อยเมื่อทำงาน เสร็จก่อนส่งครู ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้คำ ปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิค ต่างๆ ในการให้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาดลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่ตรงต่อเวลา และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมนัดหมายวันเวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป
6	ความละเอียดรอบคอบ	1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการความละเอียดรอบคอบที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การรู้จักคิดใคร่ครวญในงานที่ทำเพื่อให้ถูกต้อง และสมบูรณ์ การตรวจทานความเรียบร้อยเมื่อทำงานเสร็จก่อนส่งครู ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ในการให้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ปรีक्षा ได้แก่ การฟัง การใช้คำ ถามปลายเปิดและ ปลายปิด การ สะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อ ความ การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความละเอียดรอบ คอบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความละเอียดรอบ คอบที่ต้องการแก้ไข จากมากที่สุดไปหา น้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วย กันพิจารณาว่าพฤติ กรรมที่ต้องการแก้ ไขนั้นสามารถแก้ไข ได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ ยากเกิน กว่าที่จะปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนสำรวจพฤติ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดบ้าง หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบและผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการ แสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ กรณีตัวอย่าง เรื่อง “ความละเอียดรอบคอบ” การให้ข้อมูลย้อน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กลับและการเสริม แรงทางสังคมซึ่งมี วิธีการตามลำดับขั้น ดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยแจก เอกสาร กรณีตัว อย่าง เรื่อง” ความละเอียด รอบคอบ” 2.6.2 ผู้วิจัยให้ นักเรียนศึกษา เรื่องจากกรณีตัว อย่าง 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนัก เรียนเกี่ยวกับ บทบาทตัว แสดงในเรื่อง จากกรณีตัว อย่างโดยให้นัก เรียนวิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความละเอียด รอบคอบตามหัว ข้อในบัตรงาน 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูล ย้อนกลับและการ เสริมแรง ในระหว่างการทำ การให้คำ ปรึกษา

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			สมาชิกต่างมีบทบาทที่สำคัญได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออก ให้ความสนใจเมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่นสนใจเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่มให้ข้อคิดเห็นช่วยให้สมาชิกเข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ปรึกษาตลอด จน แนวทางที่ จะพัฒนาให้เป็น ผู้มีความ ละเอียดรอบ คอบ และผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม พร้อมนัดหมาย วัน เวลา และ สถานที่ในการ ให้คำปรึกษา ครั้งต่อไป
7	ความรับผิดชอบ ต่อตนเอง	1. เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับความรับผิดชอบ ต่อตนเองที่นักเรียน ต้องการปรับปรุงแก้ไข เป็นลำดับแรก 2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณา แนวทางในการปรับปรุง แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับ ความรับผิดชอบต่อ ตนเอง	ขั้นที่1 ขั้นเริ่มต้นการให้ คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนทุก คนระบุพฤติกรรมที่ เป็นปัญหาเกี่ยวกับ ความรับผิดชอบต่อ ตนเองที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น ความเอาใจใส่ ต่อการเรียนและงาน ที่ทำ ความเพียร พยายาม การตรง ต่อเวลา ความ ละเอียดรอบคอบ ขั้นที่2 ขั้นดำเนินการให้ คำปรึกษา 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิค ต่างๆในการให้คำ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ปรึกษา ได้แก่ การ ฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิด และ ปลายปิด การ สะท้อนความรู้สึก การทวนคำ หรือข้อ ความ การดีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุ พฤติกรรมที่เกี่ยว กับความรับผิดชอบ ต่อตนเอง 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียน เรียงลำดับพฤติ กรรมที่เป็นปัญหา เกี่ยวกับความรับผิดชอบ ต่อตนเองที่ ต้องการแก้ไขจาก มากที่สุดไปหาน้อย ที่สุด 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วย กันพิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการ แก้นั้นสามารถ แก้ไขได้มากน้อย เพียงใดและต้องไม่ ยากเกินกว่าที่จะ ปฏิบัติได้ 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละ คนในกลุ่มสำรวจ พฤติกรรมที่นัก

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			เรียนต้องการแก้ไข ว่ามีสิ่งใดบ้างหรือ เหตุการณ์ใดบ้างที่ เกิดก่อนพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาเกี่ยว กับความรับผิดชอบ ต่อตนเองและผลเสีย ที่เกิดตามมาภาย หลังการแสดง พฤติกรรมนั้นเป็น อย่างไร 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจ ถึง ผลเสียที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความรับผิดชอบต่อ ตนเอง แล้ว ผู้วิจัย ให้นักเรียนทำ สัญญาเพื่อดำเนิน การแก้ไขพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาเกี่ยว กับความรับผิดชอบ ต่อตนเอง 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการ ให้คำปรึกษาเป็น กลุ่มตามทฤษฎี พฤติกรรมนิยม ได้ แก้ เทคนิคแม่แบบ เรื่อง “ความรับผิดชอบ ต่อตนเอง” การให้ข้อมูลย้อน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กลับ และการเสริม แรงแทงสังคม ซึ่งมี วิธีการตามลำดับชั้น ดังนี้ 2.6.1 ผู้วิจัยฉาย วิดีทัศน์เรื่อง “ความรับผิดชอบ ขอบต่อตนเอง” พร้อมทั้งบอกให้ นักเรียน พิจารณาและคิด ตามไปด้วย 2.6.2 หลังจากผู้วิจัย ฉายวีดิทัศน์ จบ ลง ผู้วิจัยให้นัก เรียนวิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับ ความรับผิดชอบ ต่อตนเองตาม หัวข้อในบัตรงาน 2.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูล ย้อนกลับและ การเสริมแรง ในระหว่างการ ให้คำปรึกษา สมาชิกต่างมีบท บาทที่สำคัญได้ แก่ การเป็นผู้ฟัง ที่ดี ส่งเสริม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออก ให้ความสนใจเมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่นสนใจเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่มให้ข้อคิดเห็นช่วยให้สมาชิกเข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม ขั้นที่3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้มีความรับผิดชอบ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผิดชอบ ต่อตนเองและผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม พร้อมนัดหมาย วัน เวลา และ สถานที่ในการ ให้คำปรึกษา ครั้ง ต่อไป
8	ชั้นยุติการให้ คำปรึกษา และ ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผล การรับคำปรึกษาที่มีต่อ ความรับผิดชอบ ต่อตนเอง 2. ยุติการให้คำปรึกษา	1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับขั้นตอนในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเอง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่ใช้เทคนิคแม่แบบ และกรณีตัวอย่างเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปผลการของการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง และหลังการได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			สาระที่ได้จากการให้ คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตามทฤษฎีพฤติกรรม นิยม และแนวทางแก้ ไขพฤติกรรมที่เป็น ปัญหาเกี่ยวกับความ รับผิดชอบต่อตนเอง 5. ผู้วิจัยกล่าวขอให้นัก เรียนที่ให้ความร่วมมือ ในการทดลองและกล่าว ปิดการทดลอง

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมแต่ละครั้งใช้เวลา 1 ชั่วโมง
30 นาที

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 1

ชื่อเรื่อง ปฐมนิเทศและเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน และสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ ไว้วางใจและเป็นกันเองพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเอง
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม รับทราบหน้าที่ของนักเรียน ตลอดจนระยะเวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษา

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ ฉลากชื่อสิ่งของต่าง ๆ ที่คู่กัน และนกหวีด 1 อัน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง หลังจากนั้นผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม "สวัสดีเพื่อนรัก" มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 1.1 ให้นักเรียนนั่งเก้าอี้ซึ่งจัดเป็นรูปวงกลม
 - 1.2 ผู้วิจัยแจกฉลากให้นักเรียนแต่ละคน
 - 1.3 ผู้วิจัยให้สัญญาณเริ่มให้นักเรียนเปิดฉลากของตนเอง แล้วรีบไปหาคู่ของตนเอง เช่น หวี คู่กับกระจก ปากกา คู่กับสมุด เป็นต้น
 - 1.4 เมื่อนักเรียนได้คู่ของตนเองแล้ว ให้แต่ละคู่ซักถามในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.4.1 ชื่อ นามสกุล ชื่อเล่น อายุ
 - 1.4.2 อาหารที่ชอบ สีที่ชอบ วิชาที่ชอบ
 - 1.5 ให้นักเรียนแต่ละคู่ออกมาแนะนำตัว โดยให้ผลัดกันแนะนำคู่ของตน
 - 1.6 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่าได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากกิจกรรมนี้
2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้นักเรียนที่ยังไม่รู้จักคุ้นเคยกันได้ทำความรู้จักคุ้นเคยกันและเพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนในกลุ่ม

3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเอง รวมทั้งบทบาท หน้าที่ของนักเรียนทุกคนที่ต้องปฏิบัติ คือ การเข้ารับคำปรึกษา 8 ครั้ง
4. ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการเข้ารับคำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจและความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน
2. สังเกตการอภิปรายของนักเรียน

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 2

ชื่อเรื่อง ความหมายและความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนบอกความหมายของความรับผิดชอบต่อตนเองได้
2. เพื่อให้นักเรียนบอกความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองได้

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เครื่องบันทึกเสียง และ แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นของการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยถามนักเรียนทุกคนในกลุ่มว่า ความรับผิดชอบหมายถึงอะไร ผู้วิจัยอธิบายเพิ่มเติม และนักเรียนเคยทำอะไรบ้างที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง ความรับผิดชอบต่อตนเองมีประโยชน์อย่างไร คนเราควรเป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อตนเองหรือไม่ เพราะเหตุใด

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1. ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาทั่วไป ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนทุกคนบอกความหมายและความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองตามที่นักเรียนเข้าใจ
- 2.2 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การชี้แนะ การเสริมแรงทางสังคม เพื่อให้นักเรียนทุกคนบอกตัวอย่างการกระทำที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง และในระหว่างดำเนินการให้คำปรึกษา สมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทที่สำคัญ ได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออก ให้ความสนใจ เมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่น ให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม ให้ข้อคิดเห็นกับสมาชิก ช่วยให้สมาชิกได้เข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อน

กลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษา
ความลับของสมาชิกในกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยและนักเรียนทุกคนร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ความหมายของความรับผิดชอบต่อตนเอง และความสำคัญของผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง อันเป็นคุณลักษณะที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่น สงบสุข ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้

การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

การประเมินผล

1. สังเกตการอธิบายของนักเรียน
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 3

ชื่อเรื่อง ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์

1. เอกสารกรณีตัวอย่าง
2. บัตรงานสำหรับแสดงความคิดเห็น
3. เครื่องบันทึกเสียง และ แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การตั้งใจฟังขณะที่ครูสอนและการทำงานที่ได้รับมอบหมาย การไม่นำสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนหรือการทำงานขึ้นมาเล่นขณะที่ครูสอนหรือมอบหมายงานให้ทำ การนำอุปกรณ์การเรียนมาให้ครบ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียน และงานที่ทำ
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำของแต่ละคนในกลุ่มต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

- 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใดและต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียน
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ กรณีตัวอย่างเรื่อง "ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ" การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางสังคมซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้น ดังนี้ คือ
 - 2.6.1. ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่างเรื่อง "ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ"
 - 2.6.2. ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง
 - 2.6.3. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของตัวแสดงในเรื่องจากกรณีตัวอย่าง โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ ตามหัวข้อในบัตรงาน ดังต่อไปนี้
 - ก. สุขาคติเป็นอย่างไร
 - ข. นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำของสุขาคติ เพราะเหตุใด
 - ค. นักเรียนคิดว่า การกระทำของสุขาคตินั้นมีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - ง. นักเรียนควรจะปฏิบัติอย่างไรที่จะเป็นผู้มีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันด้านการเรียนได้เป็นอย่างดี
 - 2.6.4. ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง และในระหว่างการให้คำปรึกษา สมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทที่สำคัญได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่นๆ ได้พูดได้แสดงออกให้ความสนใจ เมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่น ให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม ให้ข้อคิดเห็นกับสมาชิก ช่วยให้สมาชิกได้เข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูล

ย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควร
รักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนา
ให้เป็นผู้ที่มีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้ง
นัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

การประเมินผล

1. สังเกตการอภิปรายของนักเรียนจากกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

กรณีตัวอย่างเรื่อง “ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ”

สุชาติกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง เขาเป็นคนชอบสนุกสนานเฮฮาไปกับเพื่อนฝูง ไม่ค่อยเอาใจใส่ต่อการเรียนเท่าที่ควร วันนี้สุชาติเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งมีครูสมคิดเป็นครูสอน ครูสมคิดให้นักเรียนทั้งห้องทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ที่ได้สอนไปเมื่อชั่วโมงที่แล้ว และกำหนดให้ส่งในวันพรุ่งนี้ เมื่อสุชาติกลับถึงบ้านเขาวางกระเป๋าไว้ที่ประตูแล้วรีบออกไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อนที่สนามนอกบ้าน แม่เตือนให้เขารีบทำการบ้านเสียก่อนแต่เขาก็ขอผัดว่า เล่นเสร็จแล้วจะกลับมาทำ สุชาติเล่นฟุตบอลได้ครู่หนึ่ง สาคิดก็มาชวนไปเล่นหมากรุก สุชาติจึงไปกับสาคิด

หลังจากเลิกเล่นแล้ว สุชาติกลับมาถึงบ้าน อาบน้ำเสร็จแล้วจึงได้รับประทานข้าวมื้อเย็น หลังจากนั้นรู้สึกเพลียและง่วงมากจึงหลับไป ไม่ได้ทำแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ที่ครูสมคิดให้เป็น การบ้านไว้ คุณแม่เข้ามาปลุกตอนเช้า จึงทำให้สุชาติกังวลใจที่ยังไม่ได้ทำการบ้าน แต่ยังมีความหวังว่าจะรีบไปทำให้ทันที่โรงเรียน โดยขอลอกจากเพื่อน แต่เมื่อมาถึงโรงเรียนเห็นเพื่อน ๆ เล่นฟุตบอลที่สนามจึงตรงเข้าไปเล่นด้วยจนกระทั่งโรงเรียนเข้า

ในชั่วโมงคณิตศาสตร์ สุชาติรีบลอกการบ้านจากเพื่อนแต่ยังไม่ทันเสร็จ ครูสมคิดก็เดินมาเห็นเสียก่อนจึงถามสาเหตุของการทำการบ้านไม่เสร็จ เมื่อครูสมคิดได้รู้เรื่องราวทั้งหมดจึงลงโทษสุชาติให้เก็บเศษกระดาษในสนามหญ้าของโรงเรียน และตักเตือนให้สุชาติเอาใจใส่ต่อการเรียนให้มากขึ้นกว่าเดิม หากสุชาติมีความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำแล้ว สุชาติจะเรียนได้ดีมาก

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 4

ชื่อเรื่อง ความเพียรพยายาม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์

1. วิดีทัศน์ประกอบการใช้เทคนิคแม่แบบเรื่อง “ความเพียรพยายาม”
2. บัตรงานสำหรับการอภิปราย

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามของแต่ละคนในกลุ่มที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น ความอดทนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และงานที่ทำ การพยายามติดตามผลงานของตนที่ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานที่ทำบกพร่องให้ดียิ่งขึ้น

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามของแต่ละคนในกลุ่มที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

- 2.3 ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนตรวจสอบพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายามแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ เรื่อง "ความเพียรพยายาม" การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์เรื่อง "ความเพียรพยายาม" พร้อมทั้งบอกให้นักเรียนพิจารณาและคิดตามไปด้วย
 - 2.6.2 หลังจากผู้วิจัยฉายวิดีโอทัศน์จบลง ผู้วิจัยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความเพียรพยายาม ตามหัวข้อในบัตรงาน ดังนี้
 - ก. ปกรณ์ เป็นคนอย่างไร
 - ข. นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมความเพียรพยายามในการแต่งกลอนแปดได้ถูกต้องและไพเราะ และคุณครูได้ยกเป็นตัวอย่างให้แก่เพื่อน ๆ ในชั้น
 - ค. นักเรียนคิดว่า การกระทำของปกรณ์ มีความเพียรพยายามหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - ง. นักเรียนควรจะทำอย่างไรจึงจะเป็นผู้มีความเพียรพยายามเพื่อจะได้นำไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จในด้านการเรียนต่อไป
- 2.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง และในระหว่างดำเนินการให้คำปรึกษา สมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทที่สำคัญ ได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่น ๆ ได้พูด ได้แสดงออก ให้ความสนใจ เมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่น ให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม ให้ข้อคิดเห็นกับสมาชิก ช่วยเหลือสมาชิกได้เข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาลงจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความเพียรพยายาม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้ เทคนิคแม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากการอภิปรายของนักเรียนในการดูวิดีโอ
3. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

Script แม่แบบเรื่อง "ความเพียรพยายาม"

เรื่อง / จาก	ภาพ	เสียง
ความเพียรพยายาม ฉากที่ 1 ในชั่วโมง ภาษาไทย	CU ครู ZOOM OUT.→. MCU	ในชั่วโมงนี้ ครูจะสอนเรื่อง"การแต่งกลอนแปด" นักเรียนจะได้ฝึกเขียนกัน ซึ่งจะใช้หัวข้อเรื่อง "พระคุณแม่" ในการฝึกเขียน เนื่องจากในอีก 2 สัปดาห์ที่จะถึงจะเป็นวันแม่ ครูจะให้ให้นักเรียนนำกลอนแปดที่ฝึกเขียนกันนี้ เขียนลงในการ์ดส่งเป็นของขวัญให้กับคุณแม่ของนักเรียนเอง
	MCU ปกรณ์	(บ่นพึมพำ)..เรื่องแต่งกลอน เราก็ไม่ถนัดเสียด้วย ไม่รู้ว่าแต่งออกมาจะเป็นอย่างไร แม่อ่านแล้วคงขำแน่เลย
	MCU ครูเดินดูนักเรียนแล้วหยุดยืนอยู่ที่โต๊ะของปกรณ์	เป็นไง ปกรณ์ ไม่เข้าใจหรือไง เขียนแล้วก็ขีดฆ่าทิ้ง ดุชิ..เลอะเทอะไปหมด หากสงสัยหรือไม่เข้าใจ ก็ลองถามเพื่อนที่เขาทำได้ ..ก็ได้นะ หรือถามครูก็ได้ ไม่เข้าใจตรงไหนหรือ
	MCU ปกรณ์	ครับ ครู ผมก็ยังงง..งง..อยู่ แต่ผมก็จะพยายามครับ คิดว่าคงไม่ยาก เพื่อน ๆ หลายคนยังฝึกแต่งกลอนแปดได้เลย ผมก็ต้องทำได้เหมือนกันครับ ..แต่กลัวอย่างเดียวครับ สำนวนจะเขยนะชิ ครับ
	CU ครู	เออหละ ..ลองพยายามทำความเข้าใจเรื่องการสัมผัสให้ถูกต้อง ก็คงทำได้ ไม่ยากหรอก ค่อย ๆ เขียนไป แต่งไป หากทำไม่ได้จริง ๆ ให้ไปพบครูตอนพักกลางวันก็ได้ ครูจะอธิบายเพิ่มเติมให้
	CU ปกรณ์	ครับ ขอบคุณครับครู

เรื่อง/ฉาก	ภาพ	เสียง
	LS ครู – นักเรียน	หมดเวลาพอดี วันนี้ครูคิดว่านักเรียนคงทำไม่เสร็จ อนุญาตให้ส่งในชั่วโมงหน้าที่ครูสอนก็แล้วกัน นักเรียนคนไหนทำไม่ได้ให้ไปถามครูเป็นการส่วนตัว ครูจะได้อธิบายเพิ่มเติมให้
	MCU หัวหน้าห้อง	นักเรียนเคารพ ขอขอบคุณครับ
	MCU นักเรียนคนอื่นๆ เดินออกนอกห้องเรียน	
	MCU ปกรณ์ ZOOM IN อยู่ที่โต๊ะเรียน CU	ให้แต่งกลอนตั้ง 2 บท เราก็เรียนอ่อนหน่อยอยู่แล้ว แค่วิธีคิดก็ยังยากเลย นี่ต้องแต่งให้ถูกต้องทั้งสัมผัส แล้วสำนวนอีก ต้องแย่งแน่ ๆ เลย
	MCU ธนา - ปกรณ์ ขึ้นมา หยิบหนังสือในกระเป๋า	ปกรณ์ ไม่ไปกินข้าวหรือ เตี่ยคนเยอะนะ เข้าคิวซื้ออาหารอีกยาวหรอกระนะ ไปเถอะ
ฉากที่ 2 โรงอาหาร	MCU ปกรณ์ – ธนา	ธนา นายเก่งภาษาไทยนี่ ช่วยดูกลอนแปดที่ครูให้ฝึกแต่งหน่อยสิ ถูกต้องหรือเปล่า ผิดสัมผัสตรงไหนบ้าง เราจะได้รีบแก้ไขก่อนส่งครู เพราะเราเรียนอ่อนมากเลยวิชาภาษาไทย คนที่แต่งกลอนแปดเก่ง ๆ ต้องมีพรสวรรค์ด้วย ใช่ไหม
	CU ธนา ZOOM OUT. → ปกรณ์	ได้สิ เออ..สัมผัสระหว่างวรรคผิด สัมผัสระหว่างบทก็ผิด และสำนวนยังไม่สละสลวยเท่าใดนัก นายลองแก้ไขใหม่อีกทีนะ
	MCU ปกรณ์ – ธนา	ขอบใจมากนะเพื่อน เราจะแก้ไขใหม่อีกที
ฉากที่ 3 ชั่วโมงต่อมา ในวิชาภาษาไทย	MCU ครู	ครูได้ตรวจกลอนแปดที่นักเรียนฝึกเขียนไปเมื่อชั่วโมงที่แล้วนั้น แต่งกันได้ดีทีเดียว ถูกต้องทั้งสัมผัส และมีความไพเราะ

เรื่อง/จาก	ภาพ	เสียง
	CU ปกรณ์	โดยเฉพาะ กลอนแปดที่ปกรณ์ฝึกเขียน อันที่จริงครูทราบว่าปกรณ์ไม่ถนัดและ ไม่ชอบภาษาไทยและยังเรียนอ่อนอีกด้วย
	LS ครู – นักเรียนในห้อง เรียน	แต่ทำไม? ปกรณ์จึงสามารถแต่งกลอน แปดได้ถูกต้องและมีความไพเราะอยู่ในขั้น ที่จัดว่า ดี ดังนั้นครูขอเชิญปกรณ์ได้ออก มาเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง ในความสำเร็จครั้งนี้
	MCU ปกรณ์เดินออกไป ยืนหน้าห้องเรียน	เสียงปรบมือของเพื่อน ๆ ดังขึ้น
	LS ครู – นักเรียนในห้อง	สวัสดีครับ คุณครูและเพื่อน ๆ
	ZOOM IN. →.MCU ปกรณ์	ก่อนอื่นผมต้องขอบอกเพื่อน ๆ ก่อนว่า ผมไม่ชอบวิชาภาษาไทยมาตั้งแต่ชั้น ประถมแล้ว ผมเรียนอ่อนมาก และพื้นฐาน ก็แย่มากด้วย
	MCU ด้านหลังของปกรณ์	โดยเฉพาะเรื่องการแต่ง โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ทั้งหลาย ผมยอมรับว่าผมไม่มีพร สวรรค์เลย
	CU ครู ZOOM OUT → ปกรณ์	เมื่อครูให้พวกเราฝึกแต่งกลอนแปด ผม ขาดความมั่นใจมาก กลัวว่าสำนวนที่ออก มาจะเขย และคุณครูบอกว่าให้เขียนลง การ์ดให้กับแม่เนื่องในวันแม่ ทำให้ผมกลัว มากขึ้น
	CU ธนา	แต่ผมโชคดีที่ผมมีเพื่อนที่คอยอธิบายให้ ผมเข้าใจ ผมก็พยายามฝึกแต่งกลอนแปด ตั้งแต่ หนึ่งทุ่มตรงหลังจากทำการบ้านแล้ว ใช้เวลาอยู่หลายชั่วโมงทีเดียว
	MCU ด้านหลังของปกรณ์	ฝึกพลาดอยู่หลายครั้ง และเมื่อแต่งเสร็จ แล้วผมก็ให้เพื่อนที่มีพรสวรรค์ด้านนี้ ช่วย ดูและแนะนำให้ผม ขอให้เพื่อน ๆ ปรบมือ ให้ธนาด้วยที่ได้ช่วยผม ให้ผมใช้ความ

เรื่อง/ฉาก	ภาพ	เสียง
		พยายามหลายครั้งฝึกแต่งกลอนแปดครั้งนี้ได้สำเร็จและมีความไพเราะ
	LS ครู – นักเรียนในห้องเรียน	และผมขอให้เพื่อน ๆ ได้ใช้ความเพียรพยายามของตนเองให้บรรลุสู่ความสำเร็จในเรื่องต่างๆ ได้เช่นเดียวกับผมที่ใช้ความเพียรพยายามเช่นกัน
	MCU ครู – นักเรียน	เสียงปรบมือดัง
	CU ครู-นักเรียน ยิ้มและชื่นชม	

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 5

ชื่อเรื่อง การตรงต่อเวลา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์

1. เอกสารกรณีตัวอย่าง
2. บัตรงานสำหรับแสดงความคิดเห็น
3. เครื่องบันทึกเสียง และ แถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาของแต่ละคนในกลุ่มที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การเข้าเรียนให้ทันเวลา และการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันและส่งตามเวลาที่กำหนด

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาของแต่ละคนในกลุ่มที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

- 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลา
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ กรณีตัวอย่าง เรื่อง "การตรงต่อเวลา" การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่างเรื่อง "การตรงต่อเวลา"
 - 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง
 - 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของตัวแสดงในเรื่องจากกรณีตัวอย่าง โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับการตรงต่อเวลาตามหัวข้อในบัตรงาน ดังต่อไปนี้
 - ก. ไพบูลย์ เป็นคนอย่างไร
 - ข. สมมตินักเรียนเป็นไพบูลย์ นักเรียนจะกระทำเช่นเดียวกับไพบูลย์หรือไม่ เพราะเหตุใด
 - ค. นักเรียนคิดว่าการกระทำของใครเป็นแบบอย่างที่ดี เพราะเหตุใด
 - ง. ถ้านักเรียนมีนิสัยเข้าห้องเรียนและส่งงานไม่ตรงต่อเวลา นักเรียนจะมีหลักในการปฏิบัติตนให้ดีขึ้นอย่างไร
 - 2.6.4 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง และในระหว่างการให้คำปรึกษา สมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทที่สำคัญได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่นๆ ได้พูดได้แสดงออกให้ความสนใจ เมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่น ให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม ให้ข้อคิดเห็นกับสมาชิก ช่วยให้สมาชิกได้เข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษา ตลอดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมตรงต่อเวลา และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมนัดหมาย วัน เวลา สถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

การประเมินผล

1. สังเกตจากการอภิปรายของนักเรียนจากกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

กรณีตัวอย่าง “การตรงต่อเวลา”

ไพบูลย์ และ ปิรติ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ทั้งสองคนมีความคล้ายคลึงกันหลายอย่าง เช่น มีฐานะดี และมีความสามารถทางกีฬาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ปิรติเป็นกำลังที่สำคัญของทีมบาสเกตบอล ส่วนไพบูลย์ก็เป็นนักกีฬาดาวเด่นของทีมโรงเรียน ทั้งสองคนเรียนอยู่ห้องเดียวกัน แต่ทั้งสองคนก็มีความแตกต่างเช่นเดียวกัน

คาบแรกของการเรียนในวันนี้เป็นวิชาสังคมศึกษาของอาจารย์ปราณี นักเรียนพากันเกือบครบแล้ว ยกเว้นไพบูลย์ที่จะมาสายในคาบแรกเสมอ วันนี้อาจารย์ปราณีสอนเรื่องทรัพยากรป่าไม้ไปแล้ว 15 นาที ไพบูลย์จึงได้มาถึงห้องเรียน เขาบอกกับอาจารย์ว่ารถติด อาจารย์ปราณีเป็นคนไม่จู้จี้ ประกอบกับเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเป็นประจำอยู่แล้วจึงไม่มีใครใส่ใจ ท้ายชั่วโมงอาจารย์ปราณีสั่งให้ทำรายงานเพื่อเป็นคะแนนเก็บ 20 คะแนน ในหัวข้อเรื่องทรัพยากรป่าไม้ ให้เวลาในการทำรายงานสองสัปดาห์และเป็นรายงานเดี่ยว ไพบูลย์ได้ยินที่อาจารย์สั่งแต่เขารู้สึกง่วงนอน จึงไม่ใส่ใจกับคำสั่งนั้น สาเหตุที่เขาง่วงนอนเพราะดูการถ่ายทอดสดฟุตบอลจนถึงตีสาม และเขาคิดว่าจะไปตามปิรติในภายหลังเกี่ยวกับรายงานที่อาจารย์ปราณีสั่งให้ทำ วันนี้ไพบูลย์เรียนไม่รู้เรื่องเท่าใดนักเพราะความง่วงของเขาทำให้เขาไม่มีสมาธิที่จะรับเนื้อหาวิชาต่างๆ ที่อาจารย์สอน เขาลืมสนิทถึงรายงานที่อาจารย์ปราณีสั่งไว้เมื่อเช้า นึกได้ก็ตอนเลิกเรียนแล้ว

เมื่อเลิกเรียนนักเรียนส่วนใหญ่กลับบ้าน ยกเว้นนักเรียนที่เป็นนักกีฬาที่ยังคงซ้อมกีฬาอยู่ที่สนาม ไพบูลย์เดินไปที่สนามบาสเกตบอล มีนักกีฬาที่ซ้อมอยู่ 2-3 คนเท่านั้น แต่ไม่มีปิรติอยู่เลย ไพบูลย์จึงเดินกลับบ้านเพื่อจะได้กลับไปนอน หากไพบูลย์ถามนักกีฬาที่กำลังฝึกซ้อมอยู่ก็คงรู้ว่าปิรติไม่ได้มาซ้อมบาสเกตบอลเพราะเขาต้องไปทำรายงานที่ห้องสมุดแทน

ช่วงนี้รายการโทรทัศน์มีการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลทุกคืน แม้ว่าปิรติไม่ใช่ นักฟุตบอลอย่างไพบูลย์แต่เขาก็ชอบดูฟุตบอลหากไม่ตึกจนเกินไปนัก และหากเขาไม่มีรายงานของอาจารย์ปราณีที่ต้องทำ เขาก็มีโอกาสดูชมการถ่ายทอดสดบ้าง คงจะสนุกกว่าการชมเทปบันทึกการแข่งขันแน่ ๆ

เหลือเวลาการทำรายงานวิชาสังคมศึกษาอีกแค่สองวัน คืนนี้ไพบูลย์และปิรตินอนดึกเหมือนกัน แต่ที่ต่างกันคือ ปิรติอยู่ทำรายงานจนเกือบเสร็จ แต่ไพบูลย์อยู่ชมการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลที่เขาไม่เคยพลาดสักครั้งเดียว ไพบูลย์เพิ่งนึกถึงรายงานของอาจารย์ปราณีได้เมื่อวานนี้ เขาได้ถามปิรติแล้ว เขารู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง แต่เวลาที่เหลือนั้นไม่พอสำหรับทำรายงานแน่ เขาคิดว่าอาจารย์ปราณีเป็นคนใจดี ไม่จู้จี้ อาจารย์คงจะเลื่อนเวลาส่งให้เขาได้ สิ่งหนึ่งที่เขาไม่รู้คือ อาจารย์ปราณีเป็นคนเคร่งครัดกับคำสั่ง เพราะถือว่ารายงานที่ให้นักเรียนทำเหมาะสมกับเวลาแล้ว ถ้านักเรียนตั้งใจทำจริงก็สามารถทำเสร็จได้ตามเวลาที่กำหนดไว้

คาบแรกของวันนี้ เป็นวิชาสังคมศึกษา และเป็นวันสุดท้ายของการส่งรายงาน ทุกคนทำ
รายงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ยกเว้นไพบูลย์ เขาได้ขอเลื่อนกำหนดการส่งรายแต่อาจารย์ไม่ยอม
ไพบูลย์รู้ว่าเขาไม่มีทางทำรายงานเสร็จทันวันนี้แน่นอน และเขาก็ต้องสอบตกในวิชานี้ หรือติด
“ร” ซึ่งทำให้เขารู้สึกเสียใจมาก

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 6

ชื่อเรื่อง ความละเอียดรอบคอบ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์

1. เอกสารกรณีตัวอย่าง
2. บัตรงานสำหรับการอภิปราย
3. เครื่องบันทึกเสียงและแถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา
ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น การรู้จักคิดใคร่ครวญในงานที่จะทำเพื่อให้ถูกต้องและสมบูรณ์ การตรวจทานความเรียบร้อยเมื่อทำงานเสร็จก่อนส่งครู
2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา
 - 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ
 - 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบของแต่ละคนในกลุ่มที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

- 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาว่าพฤติกรรมกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่ต้องการแก้ไขนั้น สามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนปฏิบัติได้
- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบและผลเสียที่เกิดตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ กรณีตัวอย่างเรื่อง "ความละเอียดรอบคอบ" การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยแจกเอกสารกรณีตัวอย่างเรื่อง "ความละเอียดรอบคอบ"
 - 2.6.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนศึกษาเรื่องจากกรณีตัวอย่าง
 - 2.6.3 ผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของตัวแสดงในเรื่องจากกรณีตัวอย่าง โดยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ ตามหัวข้อในบัตรงาน ดังต่อไปนี้
 - ก. สมาน เป็นคนอย่างไร
 - ข. สมมตินักเรียนเป็นสมาน นักเรียนจะกระทำเช่นเดียวกับสมานหรือไม่ เพราะเหตุใด
 - ค. นักเรียนคิดว่าปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบจะส่งผลกระทบต่อตนเองด้านการเรียน การทำงานส่งครูอย่างไรบ้าง เพราะเหตุใด
 - ง. นักเรียนมีวิธีการปฏิบัติตนอย่างไรให้เป็นผู้มีความละเอียดรอบคอบต่อการทำงานที่ส่งครูเพื่อให้เกิดความถูกต้องและสมบูรณ์
 - 2.6.4 การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง และในระหว่างการให้คำปรึกษา สมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทที่สำคัญได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่นๆ ได้พูดได้แสดงออกให้ความสนใจ เมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่น ให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม ให้ข้อคิดเห็นกับสมาชิก ช่วยให้สมาชิกได้เข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นยุติการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยและนักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาและแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความละเอียดรอบคอบ และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการรับคำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้ กรณีตัวอย่าง การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม

การประเมินผล

1. สังเกตจากการอภิปรายของนักเรียนจากกรณีตัวอย่าง
2. สังเกตจากความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

กรณีตัวอย่างเรื่อง “ความละเอียดรอบคอบ”

สมาน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง วันหนึ่งก่อนโรงเรียนเข้าแถวเขาได้นำกระเป๋ามาเก็บไว้ที่ห้องเรียนของตนและได้เดินสวนทางกับภูมิพัฒน์ที่เรียนอยู่ห้องเดียวกัน

ภูมิพัฒน์ รู้สึกตื่นตกใจที่เดินสวนทางกับสมานระหว่างบันไดทางขึ้นหน้าห้องเรียน แต่ด้วยความละเอียดรอบคอบและช่างสังเกตของสมานจึงเห็นสีหน้าท่าทางของภูมิพัฒน์โดยที่ภูมิพัฒน์ไม่รู้ตัว

ตอนบ่ายของวันนั้นเป็นวิชาภาษาอังกฤษของครูสมชาย ครูสมชายให้นักเรียนฝึกการสัมภาษณ์เป็นภาษาอังกฤษกับบุคคลอาชีพต่างๆ ที่นักเรียนสนใจ พงษ์พันธ์ได้สัมภาษณ์อาชีพสัตวแพทย์ที่เขาสนใจ และหวังว่าจะนำมาเปิดให้ครูและเพื่อนๆ ฟังในห้องเรียน พงษ์พันธ์ค้นหาเทปที่อัดไว้นั้นอยู่นาน แต่ก็ไม่พบ จึงถามเพื่อนที่นั่งอยู่ด้วยแต่ก็ไม่มีใครเห็น แล้วหันไปถามสมานที่นั่งอยู่ด้านหลัง สมานตอบว่า สัมภาษณ์มาหรือเปล่า วันนี้ต้องส่งครูแล้วนะ พงษ์พันธ์จำได้อย่างแม่นยำเลยว่าเขาได้หยิบใส่กระเป๋าด้วยมือของตัวเองก่อนมาโรงเรียน ซึ่งคุณพ่อก็ยังชมว่าเทปการสัมภาษณ์นี้ เขาทำได้ดีทีเดียว

ด้วยความเป็นคนละเอียดอ่อนและรอบคอบของสมาน ประกอบกับเป็นคนช่างสังเกตในวันที่เดินสวนทางกับภูมิพัฒน์จึงทำให้สมานเกิดความสงสัยในตัวภูมิพัฒน์ และในวันนั้นเองสมานก็พบว่ากระเป๋าของพงษ์พันธ์ถูกเปิดออกก่อนที่จะนำกระเป๋ามาเก็บไว้ที่ห้องเรียนโดยที่มีภูมิพัฒน์เดินสวนออกมา

ครูสมชายให้นักเรียนส่งเทปการสัมภาษณ์ที่ได้มอบหมายให้ทุกคนได้ทำมา ในท้ายชั่วโมงเรียน แต่พงษ์พันธ์ไม่มีงานส่ง จึงทำให้เขาต้องถูกครูสมชายเรียกไปพบและทำโทษ

ตอนเย็นสมานยืนรอรถอยู่ที่ป้ายรถประจำทาง เห็นภูมิพัฒน์ยืนรอรถประจำทางป้ายเดียวกัน จึงเดินเข้าไปทักทายและพูดคุยด้วย “ภูมิพัฒน์ รู้ไหม พงษ์พันธ์ต้องถูกครูเรียกไปพบและโดนทำโทษ ไม่ยุติธรรมเลยนะ นายคงรู้ใช่ไหมว่า ใครเป็นคนเอาไป” สมานพูดจบรถประจำทางมาพอดี สมานจึงขอตัวรีบขึ้นรถไปก่อน

เช้าวันรุ่งขึ้น สมานนำกระเป๋ามาเก็บไว้ที่ห้องเรียนเหมือนเดิม เดินสวนทางกับภูมิพัฒน์ที่หน้าห้องเรียนพอดี เมื่อเขานำกระเป๋ามาวางที่โต๊ะ เขาก็เห็นเทปของพงษ์พันธ์ที่จะส่งครูสมชายวางอยู่บนโต๊ะของพงษ์พันธ์ เขาจึงรีบไปบอกพงษ์พันธ์ทันที

พงษ์พันธ์รู้สึกดีใจมากที่ได้เทปม้วนนี้คืนมา และไม่ใส่ใจว่าใครจะเป็นคนนำไป เมื่อได้คืนมาก็พอใจแล้วและรีบนำส่งครูสมชายทันที ในความคิดของสมาน สมานคิดว่าการเป็นคนช่างสังเกตและละเอียดรอบคอบจะช่วยป้องกันการสูญหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ดีทางหนึ่ง

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 7

ชื่อเรื่อง ความรับผิดชอบต่อตนเอง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขเป็นลำดับแรก
2. เพื่อให้นักเรียนพิจารณาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์

1. วิดีทัศน์ประกอบการใช้เทคนิคแม่แบบเรื่อง “ความรับผิดชอบต่อตนเอง”
2. บัตรงานสำหรับการแสดงความคิดเห็น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มระบุพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่ต้องการแก้ไขว่ามีอะไรบ้าง เช่น ความเอาใจใส่ต่อการเรียน ความเพียรพยายาม การตรงต่อเวลา ความละเอียดรอบคอบ

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา

- 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำหรือข้อความ การตีความ การให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนระบุพฤติกรรมของแต่ละคนที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความละเอียดรอบคอบ
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มเรียงลำดับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองของแต่ละคนในกลุ่มที่ต้องการแก้ไขจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
- 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่ต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่จะปฏิบัติได้

- 2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มสำรวจพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองที่นักเรียนต้องการปรับปรุงแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองและผลเสียที่เกิดขึ้นตามมาภายหลังการแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นอย่างไร
- 2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงผลเสียของปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาเพื่อดำเนินการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง
- 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ได้แก่ เทคนิคแม่แบบเรื่อง "ความเพียรพยายาม" การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางสังคม ซึ่งมีวิธีการตามลำดับขั้นดังนี้
 - 2.6.1 ผู้วิจัยฉายวิดีทัศน์เรื่อง "ความรับผิดชอบต่อตนเอง" พร้อมทั้งบอกให้นักเรียนพิจารณาและคิดตามไปด้วย
 - 2.6.2 หลังจากผู้วิจัยฉายวิดีทัศน์จบลง ผู้วิจัยให้นักเรียนวิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ตามหัวข้อในบัตรงาน ดังนี้
 - ก. ชุมพล เป็นคนอย่างไร
 - ข. นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองของชุมพล
 - ค. นักเรียนคิดว่า การกระทำของชุมพลเป็นพฤติกรรมที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองด้านใด เพราะเหตุใด
 - ง. นักเรียนควรจะปฏิบัติตนอย่างไรจึงจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองในด้านความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ที่ทำ ความเพียรพยายาม การตรงต่อเวลา และความละเอียดรอบคอบ
 - 2.6.3 ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรง และในระหว่างการให้คำปรึกษาสมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทที่สำคัญได้แก่ การเป็นผู้ฟังที่ดี ส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่นๆ ได้พูดได้แสดงออกให้ความสนใจ เมื่อกลุ่มอภิปรายปัญหาของสมาชิกคนอื่น ให้ความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม ให้ข้อคิดเห็นกับสมาชิก ช่วยให้สมาชิกได้เข้าใจตัวเองดีขึ้น ให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้สมาชิกทราบถึงส่วนดีและส่วนบกพร่องของตนเอง และควรรักษาความลับของสมาชิกในกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาลงจดจนแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

เทคนิคที่ใช้ เทคนิคแม่แบบ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะดูวิดีโอ
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนในการดูวิดีโอ
3. สังเกตจากการให้ความร่วมมือและความกระตือรือร้นในการรับคำปรึกษา

Script แม่แบบเรื่อง “ความรับผิดชอบต่อตนเอง”

เรื่อง/ฉาก	ภาพ	เสียง
ความรับผิดชอบต่อตนเอง ณ ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ทุกคนกำลังส่งสมุดแบบฝึกหัดไว้ที่โต๊ะครู	LS นักเรียนนำสมุดไปส่งที่โต๊ะครู ZOOM IN ครู MCU ครู	มีใครยังไม่ส่งสมุดแบบฝึกหัดอีกบ้าง
	LS ครู – นักเรียน MCU ชุมพลยกมือ	
	MCU ครู	ทำไมครับ ไม่ได้ทำแบบฝึกหัดมาหรือ
	MCU ชุมพล ลูกขึ้นยืน	ไม่ใช่ครับ ผมทำเสร็จแล้วตั้งแต่เมื่อวานนี้ ผมห่วยเล่นไปหน่อย เพื่อนที่อยู่ข้าง ๆ บ้านชวนไปเล่นฟุตบอลและผมก็อยากเล่นอยู่ แล้วก็รีบออกไปเล่นทันที ไม่ได้เก็บสมุดแบบฝึกหัดที่ทำเสร็จแล้วใส่กระเป๋าหนังสือครับ จึงทำให้ไม่สามารถนำมาส่งครูได้ในวันนี้ครับ
	MCU ครู	แต่เธอก็ต้องจัดตารางสอนทุกวันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ทำไมจึงลืมได้ล่ะ
	CU ชุมพล	ก็เพราะเมื่อเช้าผมตื่นสายครับ เลยรีบมาโรงเรียนและไม่ได้จัดตารางสอนมา คว่ากระเป๋านักเรียนได้ ก็รีบมาเลยครับครู
	MCU ครู – ชุมพล	ชุมพล ครูคิดว่าเธอควรจะต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ให้มากขึ้นกว่านี้นะ เอาหล่ะ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอไม่ได้ส่งสมุดแบบฝึกหัด ครูจะไม่ทำโทษโดยการตี แต่ครูจะหักคะแนนสมุดงานที่ไม่ได้นำส่งในวันนี้ หากยังลืมอีกในคราวหน้า ครูจะตีและหักคะแนนเพิ่มเป็นสองเท่า

เรื่อง/ฉาก	ภาพ	เสียง
	MCU ชุ่มพล	ครับ ผมสัญญาว่าคราวหน้าผมจะรับผิดชอบต่อตนเองให้มากกว่านี้ ผมขอโทษครับ
	MCU ครูพยักหน้า	
	LS ครู – นักเรียน	หมดเวลาแล้ว เอาไว้เท่านี้ละ
	MCU หัวหน้า ZOOM OUT → LS	นักเรียนทำความเคารพ ขอบคุณครับ

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 8

ชื่อเรื่อง ยุติการให้คำปรึกษาและปัจเจกนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปผลการเข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่มีปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง
2. ยุติการให้คำปรึกษา

เวลาที่ใช้ 1 ชั่วโมง 30 นาที

อุปกรณ์ เครื่องบันทึกเสียง และแถบบันทึกเสียง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยสนทนาเกี่ยวกับขั้นตอนในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเอง
2. ผู้วิจัยสรุปผลของการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเอง ซึ่งผลของการได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมในครั้งนี้ จะทำให้นักเรียนมีการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองได้เหมาะสมขึ้น ความสำคัญของผู้มีความรับผิดชอบนี้จะเป็นคุณลักษณะที่จะช่วยให้การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นไปด้วยความราบรื่น สงบสุข ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลการเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งกล่าวขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือ และกล่าวปิดการให้คำปรึกษา

การประเมินผล

สังเกตการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน

ตัวอย่างการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ครั้งที่ 2

วัตถุประสงค์ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายและบอกความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองได้

วิธีดำเนินการ

- ผู้ให้คำปรึกษา สวัสดีค่ะ นักเรียนทุกคน ก่อนอื่นครูขอพูดถึงหน้าที่ที่พวกเราทุกคนจะต้องร่วมมือกันในการให้คำปรึกษาครั้งนี้ คือ ทุกคนจะต้องเป็นผู้ฟังที่ดี คอยช่วยเหลือ ยอมรับเข้าใจในความรู้สึกของเพื่อน และพยายามแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางให้แต่ละคนได้รับประโยชน์มากที่สุด ทุกคนพร้อมหรือยังคะ
- สมาชิกทุกคน พร้อมครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา เรื่องที่จะพูดคุยในวันนี้ เป็นเรื่องที่เรให้ความสำคัญ ถือว่าเป็นเรื่องหนึ่งของคุณลักษณะสำคัญของนักเรียนประการหนึ่ง
- นนท์ เรื่องความรับผิดชอบหรือเปล่าครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา เพราะเหตุใดนักเรียนจึงคิดว่าเป็นเรื่องความรับผิดชอบคะ
- นนท์ เพราะเรื่องความรับผิดชอบต่อตนเองเป็นของคู่กับนักเรียน การที่เราเรียนดีหรือไม่ดีก็อยู่ที่ตัวเราต้องมีความรับผิดชอบครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา ใช่แล้วค่ะ เรื่องที่จะพูดคุยในวันนี้เป็นเรื่องความรับผิดชอบต่อตนเอง นักเรียนพอจะบอกได้ไหมคะว่า "ความรับผิดชอบ" หมายถึงอะไร
- ทรงภูมิ การปฏิบัติหน้าที่ด้านการเรียนของเราให้ดีที่สุดครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา พยกหน้า
- อาทิตย์ การตั้งใจเรียน ฟังครูสอน ไม่เข้าใจก็ถามครู จะได้ทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดได้
- ครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา พยกหน้า
- เวทิส การรับมาเข้าแถวให้ทันเวลาเมื่อเสียงกริ่งดังขึ้น
- ผู้ให้คำปรึกษา พยกหน้า
- อนรรฆ การแต่งกายถูกระเบียบทั้งเรื่องทรงผม เสื้อผ้าและรองเท้า
- ผู้ให้คำปรึกษา พยกหน้า ความรับผิดชอบต่อตนเองมีหลายด้าน มีใครจะเพิ่มเติมอีกไหมคะ

.....เจี๊ยบ.....

....

- ณัฐวุฒิ การส่งงานครบทุกครั้ง ไม่ลอกการบ้านของเพื่อนและทำด้วยตนเองครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา พยัคฆ์หน้า
- นนท์ (ไตร) ถ้างั้นก็ทำให้เราพัฒนาขึ้นนะสิครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา ทำให้เราพัฒนาขึ้น คำว่า "พัฒนาขึ้น" หมายความว่าอย่างไรคะ
- นนท์ ทำให้เราเป็นเด็กดี รู้หน้าที่การเป็นนักเรียนที่ดี
- ผู้ให้คำปรึกษา ทำให้เราเป็นเด็กดี รู้หน้าที่การเป็นนักเรียนที่ดี
- อาทิตย์ รู้ว่าควรปฏิบัติตนในการเรียนให้ดีที่สุดจะได้ไม่ผิดหวังในการเรียน
- ผู้ให้คำปรึกษา รู้ว่าควรปฏิบัติตนในการเรียนให้ดีที่สุดจะได้ไม่ผิดหวังในการเรียน มีนักเรียน
คนไหนจะเพิ่มเติมอีกไหมคะ

.....เจียบ.....

ขณะนี้เรากำลังพูดถึงเรื่อง "ความรับผิดชอบต่อตนเอง" ครูขอสรุปความหมาย
ก่อนนะค่ะว่า ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่จะ
ปฏิบัติหน้าที่ด้านการเรียนและงานที่ได้รับอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้บรรลุ
จุดมุ่งหมาย และเป็นคุณลักษณะสำคัญของนักเรียนด้วย เอาหละ นักเรียนเข้าใจ
ความหมายของความรับผิดชอบต่อตนเองแล้ว นักเรียนคิดว่าความรับผิดชอบ
ต่อตนเองมีความสำคัญอย่างไร จำเป็นหรือไม่ที่คนเราต้องมีความรับผิดชอบต่อ
ตนเอง

- อาทิตย์ จะช่วยให้เราทำงานได้สำเร็จ และทุกคนควรมีความรับผิดชอบต่อตนเอง
- ผู้ให้คำปรึกษา พยัคฆ์หน้า
- อนรรฆ ช่วยให้เรารู้ว่าควรทำอะไรบ้างเหมือนเป็นการวางแผนไว้ล่วงหน้า พวกเราควรมี
ความรับผิดชอบต่อตนเองครับ
- ณัฐวุฒิ จะทำให้เราบรรลุสู่จุดมุ่งหมายได้ถ้าตั้งใจจริง ทุกคนควรมี และผมก็พยายามให้
ตนเองมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้นครับ
- ผู้ให้คำปรึกษา ดีมากค่ะ ทำให้เราบรรลุสู่ความสำเร็จได้ถ้าตั้งใจจริง คำว่า "ตั้งใจจริง" เป็น
อย่างไรคะ
- ณัฐวุฒิ ก็มีความตั้งใจที่จะทำตัวเองให้ดีที่สุด เช่น ถ้าเรียนก็ตั้งใจเรียน ไม่คุยกันใน
ระหว่างที่ครูสอนไม่เข้าใจก็ถามครู
- ธีรวัฒน์ ผมก็เหมือนกันครับ ไม่เข้าใจก็ถามครู บางทียกมือถามบ่อยๆ เพื่อนก็ชอบล้อ

ว่าไงครับ

ผู้ให้คำปรึกษา แล้วนักเรียนรู้สึกอย่างไร

ธีรวัฒน์ ผมรู้สึกอายครับ จึงทำให้ผมไม่กล้ายกมือถามครู แต่ถ้าผมไม่ถามเวลาทำแบบฝึกหัดก็ทำไม่ได้ ถ้าผมทำไม่ได้ก็โดนครูตีเพื่อนที่เขาล้อไม่ได้โดนตีกับผมด้วย หลังๆ ผมก็ไม่ใส่ใจครับ

ผู้ให้คำปรึกษา ครูตีใจที่ได้ยินเธอพูดแบบนี้ การยกมือถามครูเมื่อไม่เข้าใจไม่ใช่สิ่งที่น่าอาย เป็นสิ่งที่ดีที่ควรฝึกไว้เพราะผลดีอยู่ที่เรา

เวทิต ผมก็คิดเช่นเดียวกับที่ครูคิดครับ คนอื่นไม่ใช่เรา เวลาสอบคะแนนก็ของเราไม่เห็นต้องใส่ใจเลย

ผู้ให้คำปรึกษา มีใครจะเพิ่มเติมอีกบ้างคะ

.....เจียบ.....

ที่นักเรียนพูดมาถึงตรงนี้ สามารถสรุปได้ว่า ความรับผิดชอบต่อตนเองมีความสำคัญและคนเราทุกคนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองจะช่วยให้เราปฏิบัติหน้าที่ของเราได้สำเร็จคราวนี้ครูขอให้นักเรียนยกตัวอย่างการกระทำที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อตนเองค่ะ

อาทิตย์ ถ้าเราไม่เข้าใจในบทเรียน ก็ถามครูและทบทวน แล้วทำด้วยตนเอง

ผู้ให้คำปรึกษา ถ้าเราไม่เข้าใจในบทเรียน ก็ถามครูและทบทวน แล้วทำด้วยตนเอง

นนท์ ได้ยินเสียงกริ่ง ก็รีบมาเข้าแถวให้เร็ว ไม่รีรอ

ผู้ให้คำปรึกษา ได้ยินเสียงกริ่ง ก็รีบมาเข้าแถวให้เร็ว ไม่รีรอ

เวทิต ตรวจสอบความเรียบร้อยของสมุดงานก่อนส่งครู

ผู้ให้คำปรึกษา ตรวจสอบความเรียบร้อยของสมุดงานก่อนส่งครู

ธีรวัฒน์ นำอุปกรณ์การเรียนมาครบ ไม่หยิบยืมจากเพื่อน

ผู้ให้คำปรึกษา นำอุปกรณ์การเรียนมาครบ ไม่หยิบยืมจากเพื่อน

อนรรฆ แก่ไขปรับปรุงข้อบกพร่องของงาน

ผู้ให้คำปรึกษา แก่ไขปรับปรุงข้อบกพร่องของงาน มีนักเรียนคนไหนจะเพิ่มเติมอีกบ้าง

ที่นักเรียนหลายคนได้ ยกตัวอย่างมา ทำให้เห็นได้ว่า ความรับผิดชอบต่อตนเองจะเป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนเอง และเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของนักเรียนที่จะช่วยในการพัฒนาตัวของตนเอง ถ้านักเรียนพัฒนาดตนเองให้

เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อตนเอง นักเรียนคิดว่าใครจะเป็นผู้รับผิดชอบสำเร็จสู่
จุดมุ่งหมายคะ

สมาชิกทุกคน ตัวเราเองครับ

ผู้ให้คำปรึกษา ต่อไปนี้พวกเราทุกคนก็ลองนำเอาตัวอย่างของการกระทำที่แสดงถึงความรับผิดชอบ
ต่อตนเองไปปฏิบัติดูบ้างนะคะ เพื่อจะได้บรรลุสู่จุดมุ่งหมายของการเรียน
และงานด้านต่าง ๆ ครูอยากให้นักเรียนได้พัฒนาในด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง
สิ่งเหล่านี้จะเป็นผลดีต่อตัวนักเรียนเอง มีใครจะเสนอแนะเพิ่มเติมอีกบ้างคะ

สมาชิกทุกคน ไม่มีครับ

ผู้ให้คำปรึกษา ถ้าอย่างนั้นเราจะพบกันคราวหน้าที่ห้องแนะแนวนะคะ สำหรับวันนี้พอแค่นี้ค่ะ

สมาชิกทุกคน สวัสดีครับ

ภาคผนวก ค

1. แบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง
2. เฉลยตอบคำถามแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง

แบบสอบถามความรับผิดชอบตนเอง

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามเรื่องความรับผิดชอบตนเองโดยจะมีข้อคำถามให้นักเรียนอ่านพิจารณาคำถามในสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติจริง ดังนั้นจึงไม่มีคำถามใดถูกหรือผิดในแต่ละข้อ แต่ละคนย่อมปฏิบัติไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ให้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบสอบถามชุดนี้แต่ละข้อจะมีช่องว่างให้เลือกตอบ 4 ช่อง ให้นักเรียนอ่านและตอบคำถามแต่ละข้อ แล้วพิจารณาดูว่าควรตอบช่องใดจึงจะตรงกับ การปฏิบัติจริงของนักเรียนแล้วกา / ลงในช่องนั้น

ข้อความ	บ่อยที่สุด	บ่อย	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
1. ข้าพเจ้าไม่เคยวางแผนการเรียน				
2. เมื่อครูสั่งให้อ่านหนังสือมาล่วงหน้า ข้าพเจ้าจะอ่านตามที่ครูสั่ง				
3. ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทุกวิชา ไม่เฉพาะแต่วิชาที่ตนเองชอบ อย่างเดียว				
4. ข้าพเจ้าวางแผนการเรียน				
5. ก่อนเรียนข้าพเจ้าจะเตรียมอุปกรณ์การเรียนให้พร้อม				
6. ถ้าข้าพเจ้าทำการบ้านไม่เสร็จ ข้าพเจ้าตั้งใจจะลอกการบ้านจากเพื่อน ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น				
7. ขณะที่ข้าพเจ้าทำงานอยู่ ถ้าเพื่อน มาชวนไปเล่น ข้าพเจ้าจะทิ้งงานที่ทำ อยู่				
8. เมื่อข้าพเจ้าพบว่างานที่ทำส่งครูยังมีข้อบกพร่อง ข้าพเจ้าจะรีบแก้ไขข้อ บกพร่องนั้นทันที				

ข้อความ	บ่อยที่สุด	บ่อย	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
หมายเป็นอย่างดี				
10. เมื่อครูให้การบ้าน ข้าพเจ้าจะพยายามทำเอง				
11. เมื่อข้าพเจ้าทำตารางคูหนังสือหรือตารางทำการบ้าน ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามตารางที่กำหนดไว้				
12. ถ้างานนั้นยากเกินความสามารถของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลิกทำทันที				
13. ถึงแม้งานจะยาก ข้าพเจ้าจะพยายามทำจนสำเร็จ				
14. เมื่อมีเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาแก้ไขได้ยาก ข้าพเจ้าจะหาทางหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์นั้น				
15. ข้าพเจ้าคิดว่าการมาโรงเรียนสายเป็นเรื่องธรรมดา เพราะคนอื่นก็มาสาย				
16. ข้าพเจ้าพยายามทำการบ้านที่ครูสั่งให้เสร็จทันเวลา แม้ว่าครูจะตรวจหรือไม่ก็ตาม				
17. ข้าพเจ้าพยายามมาเรียนให้ทันเวลา				
18. เมื่อได้ยืนสัญญาณกริ่งเข้าแถว ข้าพเจ้าจะรีบมาเข้าแถวก่อนคนอื่น				
19. เมื่อมาถึงเวลาที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำงาน ข้าพเจ้าก็ผลัดไปทำเวลาอื่น				
20. ข้าพเจ้าส่งงานตามเวลาที่กำหนด				
21. ข้าพเจ้ามาเข้าแถวตรงตามเวลาที่กำหนด				
22. เมื่อครูตรวจงานให้แล้ว ข้าพเจ้าจะนำมาทบทวนและแก้ไขสิ่งที่ผิด				
23. เมื่อครูให้ทำงานเป็นกลุ่ม				

ข้อความ	บ่อยที่สุด	บ่อย	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ดูแลความเรียบร้อยและถูกต้องของงานก่อนที่จะนำเสนอ				
24. เมื่อข้าพเจ้าทำงาน ข้าพเจ้าจะคิดล่วงหน้าก่อนว่าการกระทำนั้นมีผลดี-ผลเสียอย่างไร				
25. การกำหนดขั้นตอนก่อนการทำงานเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานว่าควรจะทำอะไรก่อน-หลัง				
26. ข้าพเจ้าจะคอยตรวจสอบความถูกต้องหรือความเรียบร้อยของงานที่ส่งด้วยตนเองโดยไม่ให้ใครต้องบังคับ				
27. ข้าพเจ้าจะตรวจสอบความเรียบร้อยของงานที่ครูมอบหมายให้ทำก่อนนำไปส่งครู				
28. เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำงาน ข้าพเจ้าจะทำงานนั้นให้เสร็จเรียบร้อย				

หมายเหตุ

ความเอาใจใส่ต่อการเรียนและงานที่ทำ	ได้แก่	ข้อ 1 - 7
ความเพียรพยายาม	ได้แก่	ข้อ 8 -14
การตรงต่อเวลา	ได้แก่	ข้อ 15 -21
ความละเอียดรอบคอบ	ได้แก่	ข้อ 22 -28

เฉลยคำตอบแบบสอบถามความรับผิดชอบตนเอง

ข้อ	บ่อยที่สุด	บ่อย	นานๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
1	1	2	3	4
2	4	3	2	1
3	4	3	2	1
4	4	3	2	1
5	4	3	2	1
6	1	2	3	4
7	1	2	3	4
8	4	3	2	1
9	4	3	2	1
10	4	3	2	1
11	4	3	2	1
12	1	2	3	4
13	4	3	2	1
14	1	2	3	4
15	1	2	3	4
16	4	3	2	1
17	4	3	2	1
18	4	3	2	1
19	1	2	3	4
20	4	3	2	1
21	4	3	2	1
22	4	3	2	1
23	4	3	2	1
24	4	3	2	1
25	4	3	2	1
26	4	3	2	1
27	4	3	2	1
28	4	3	2	1

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง

ข้อที่	t	ข้อที่	t
1	6.66	15	9.81
2	5.64	16	6.22
3	5.33	17	4.94
4	5.00	18	4.60
5	4.88	19	4.25
6	4.40	20	3.78
7	4.25	21	3.40
8	7.50	22	7.82
9	6.22	23	4.60
10	6.00	24	4.20
11	4.00	25	4.20
12	4.00	26	3.80
13	4.00	27	3.00
14	3.11	28	2.10

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 2.10 - 9.81

ตาราง 7 แสดงคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเองของกลุ่มที่ 1 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา
รายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

คนที่	คะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง		ผลต่างของ คะแนนความ รับผิดชอบต่อ ตนเอง	อันดับที่ ของความ แตกต่าง	R^+	R^-
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	68	76	8	4	+4	-
2	72	85	13	8	+8	-
3	73	77	4	2.5	+2.5	-
4	52	63	11	7	+7	-
5	73	77	4	2.5	+2.5	-
6	51	60	9	5	+5	-
7	67	77	10	6	+6	-
8	78	81	3	1	+1	-

$$\sum R^+ = 36 \quad \sum R^- = 0$$

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 แสดงคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเองของกลุ่มที่ 2 ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

คนที่	คะแนนความรับผิดชอบต่อตนเอง		ผลต่างของ คะแนนความ รับผิดชอบต่อ ตนเอง	อันดับที่ ของความ แตกต่าง	R^+	R^-
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	66	76	10	2	+2	-
2	53	83	30	8	+8	-
3	74	99	25	6	+6	-
4	80	94	14	4.5	+4.5	-
5	67	93	26	7	+7	-
6	70	81	11	3	+3	-
7	81	89	8	1	+1	-
8	62	76	14	4.5	+4.5	-

$$\sum R^+ = 36 \quad \sum R^- = 0$$

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 9 แสดงผลต่างของคะแนนความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มการทดลองที่ 1		ค่า ความ ต่าง	อันดับ ของ ความ แตกต่าง	กลุ่มการทดลองที่ 2		ค่า ความ ต่าง	อันดับ ของ ความ แตกต่าง
	ก่อนการ ทดลอง	หลัง การ ทดลอง			ก่อนการ ทดลอง	หลัง การ ทดลอง		
1	68	76	8	4.5	66	76	10	7.5
2	72	85	13	11	53	83	30	16
3	73	77	4	2.5	74	99	25	14
4	52	63	11	9.5	80	94	14	12.5
5	73	77	4	2.5	67	93	26	15
6	51	60	9	6	70	81	11	9.5
7	67	77	10	7.5	81	89	8	4.5
8	78	81	3	1	62	76	14	12.5

 $R_1=44.5$
 $R_2=91.5$

$$\begin{aligned}
 U_1 &= \frac{n_1 n_2 + n_1(n_1 + 1) - R_1}{2} \\
 &= \frac{(8)(8) + 8(8+1) - 44.5}{2} \\
 &= 55.5
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 U_2 &= \frac{n_1 n_2 + n_1(n_1 + 1) - R_2}{2} \\
 &= \frac{(8)(8) + 8(8+1) - 91.5}{2} \\
 U &= 8.5 *
 \end{aligned}$$

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางสาวกรรณภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์
วัน เดือน ปี(เกิด)	20 พฤศจิกายน 2507
สถานที่เกิด	เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	308 ซอยตลาดศรีดินแดง แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2529 - 2535	ครูแนะแนว โรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2535 - 2536	เจ้าหน้าที่บุคคล ห้างเซนทรัล เซน จำกัด
พ.ศ. 2536 - ปัจจุบัน	หัวหน้างานแนะแนว โรงเรียนเซนต์ดอมินิก
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2526	ประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลาย (แผนกศิลป์ - คำนวณ) จากโรงเรียนสตรีวิทยา 2 กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2529	การศึกษาระดับบัณฑิต (วิชาเอกการแนะแนว) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2541	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

371.40000

ก. 111.1

1.1

203

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม
ที่มีต่อความรับผิดชอบต่อนองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

กรรณาภรณ์ ดวงแจ่มกาญจน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2541

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่มีต่อความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2540 ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 16 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่มๆ ละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ โปรแกรมการให้คำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และแบบสอบถามความรับผิดชอบต่อตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซัน และการทดสอบของ แมน วิทนี

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น หลังจากได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้นหลังจากได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม และนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อตนเองแตกต่างกันโดยนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยมมีความรับผิดชอบต่อตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษารายบุคคลตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF INDIVIDUAL AND GROUP COUNSELING
USING BEHAVIORAL THEORY ON SELF RESPONSIBILITY OF MATHAYOM
SUKSA III STUDENTS OF SAINT DOMINIC SCHOOL IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
KANNAPORN DUANGCHAMKARN

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
May 1998

The purpose of this experimental research was to compare the effects of individual and group counseling using behavioral theory on self responsibility of Mathayom Suksa III of Saint Dominic School in Bangkok in the academic year 1997. The subjects of 16 Mathayom Suksa III students were randomly selected from the students whose self - responsibility scores were lower than twentyfifth percentile. The subjects were randomly divided in to two experimental groups, each group consisted of 8 students. The experimental group I was exposed to the individual counseling program while the experimental group II participated in group counseling program, both using behavioral theory.

The instruments were self – responsibility questionnaire, the program of the individual counseling using behavioral theory, the program of group counseling using behavioral theory. The Wilcoxon's Matched - Pairs Signed - Ranks test and the Mann - Whitney U test were use to analyze the data.

The results were as follows :

1. The responsibility of the students exposed to the program of the individual counseling using behavioral theory was significantly increased at .01 level.
2. The responsibility of the students participated in the program of group counseling using behavioral theory significantly increased at .01 level.
3. The responsibility of the students participated in the program of group counseling using behavioral theory was significantly higher than those exposed to the program of individual counseling using behavioral theory at .01 level.